

Αρχέγονος Κήπος

(τα φωτολούλουδα του ανεκπλήρωτου)

ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Α' έκδοση: Οκτώβριος 2022
ISBN: 978-618-5480-96-7
© Βασίλειος Ρ. Φλώρος & εκδόσεις Τάδες Έφη

Βασίλειος Ρ. Φλώρος

Κανάρη 37, 24 100 Καλαμάτα, κιν.: 6945768633
www.bfloros.gr, vasflo100@yahoo.gr

Εκδόσεις Τάδες Έφη

Κατακουζηνού 10, 106 77 Αθήνα
Τηλ.: 210 3305168
tadeefi.semeli@gmail.com

Επιμέλεια

Ηλίας Μέλιος

Καλλιτεχνική επιμέλεια

Γρηγόρης Αποστολίδης

Πίνακες και σχέδια

Βασίλης Καριζώνης, Γιώργος Σταθουλόπουλος, Παναγιώτης Τεμπελόπουλος

Πίνακας εξωφύλλου

Παναγιώτης Τεμπελόπουλος

Απαγορεύεται η με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγή μέρους ή όλου του βιβλίου χωρίς τη γραπτή άδεια του συγγραφέα και του εκδότη.

Βασίλειος Ρ. Φλώρος

Αρχέγονος Κήπος
(τα φωτολούλουδα του ανεκπλήρωτου)

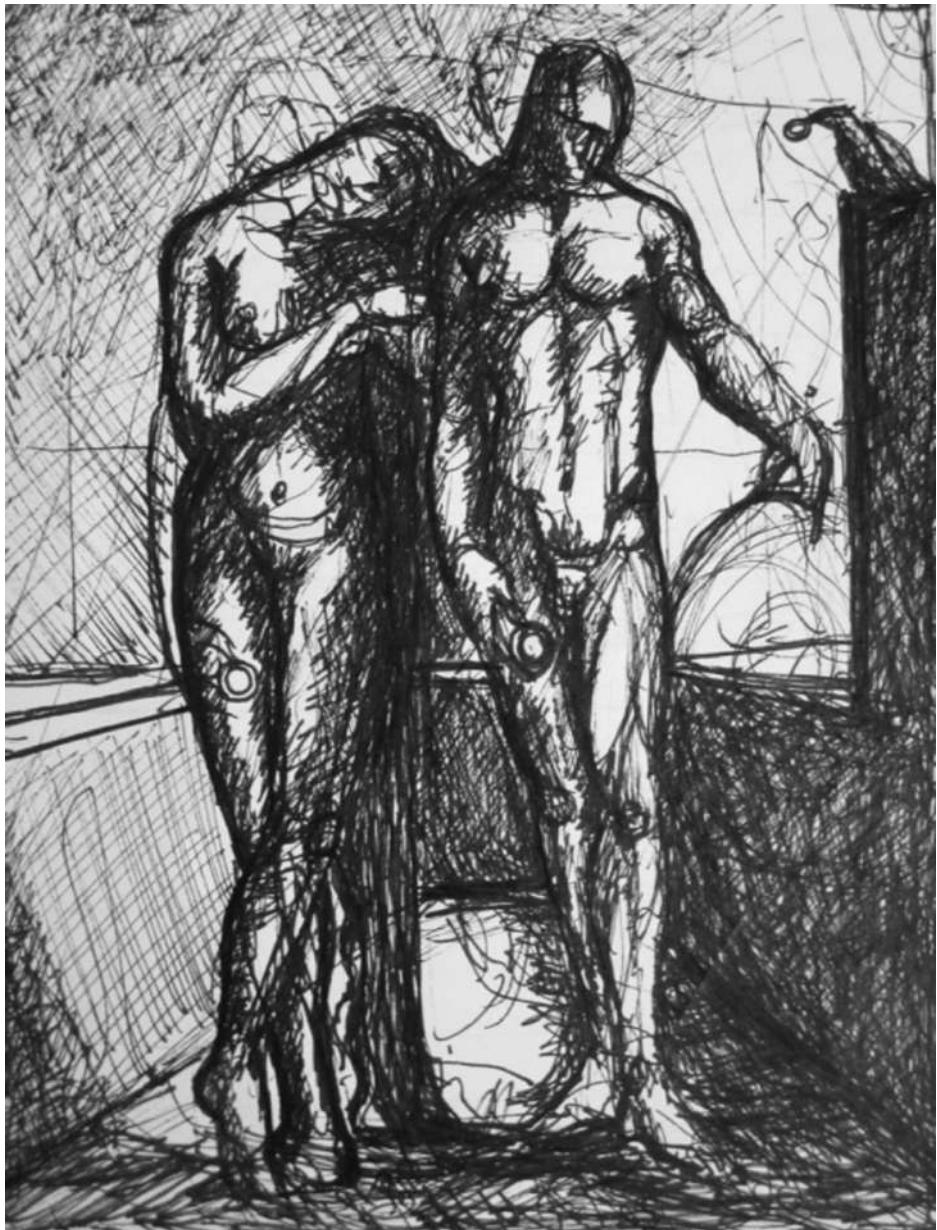
ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΘΗΝΑ 2022

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Παλαιοί έρωτες και παντοτινές αγάπες	9
Νομοθετήματα συζυγικών βίων	31
Οι παραλίγο... ευτυχίες	47
Απλά... το παιχνίδι της ζωής	65
Βασικές ματαιότητες	83
Δεκαέξι Οιδίποδες και μια Ευριδίκη	97
Ο δικός μου Θεός γελάει...	119
Η πολιτική των φωτονίων	139
Οι δρόμοι της Γης	157
Ο θάνατος, αυτό το μυστήριο	171
Παράλληλοι κόσμοι από το νέκταρ των άστρων	197
Προγονικές οφειλές	211
Αντί επιλόγου	232

Παναγιώτης Τεμπελόπουλος

ΠΑΛΑΙΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΤΙΝΕΣ ΑΓΑΠΕΣ
(ποιητικές ιστορίες για το áχρονο των σχέσεων)

Αν τα βιώματα των παιδικών και εφηβικών χρόνων είναι οι ρίζες της ποίησής μου, οι ερωτικές σχέσεις αποτέλεσαν τον κύριο και βασικό κορμό της. Εννοείται, όχι τόσο στα χρόνια της χαράς και στις στιγμές της ερωτικής απόλαυσης.

Εκεί ξεχνάς και την ποίηση (όπως την εννοούμε), και βυθίζεσαι σε μια διαφορετική μορφή «ποίησης». Στη μαγεία και τη σαγήνη συναισθημάτων, μυρωδιών, «παιδισμών» και ευτυχισμένων μελλοντικών σχεδίων.

Η ποίησή μου ανδρώθηκε περισσότερο στην αποτυχία, στους αποχωρισμούς. Όσο και να φαίνεται παράδοξο, οι αποχωρισμοί μου έδιναν συχνά εκείνη την πνευματική υπόσταση της αναγνώρισης του εαυτού μου. Η ποίησή μου ανδρώθηκε στον απελθόντα χρόνο, στην απώλεια, στην ώριμη θλίψη. Όλες αυτές οι ψυχονοητικές καταστάσεις γέννησαν αντίληψη, αποδοχή, εμπειρία, επαφή με τη σοφή σιωπή του εαυτού και μια αίσθηση χιούμορ για το παράδοξο και ανατρεπτικό καλαμπούρι της ζωής.

Η ποίησή μου δυνάμωσε ανάμεσα στα όρια της ανάγκης και της φαντασίας, του θνητού και του υπερβολικού. Με ανέβασε από το επίπεδο του γήινου έρωτα για τα πρόσωπα, στο επίπεδο του Οικουμενικού Έρωτα για τη Ζωή. Γιατί με τα χρόνια κατάλαβα ότι ο σαρκικός έρωτας δεν ήταν επαρκής να καλύψει το υπαρξιακό μου κενό. Ήταν όμως η αρχή για να μπω σ' ένα άλλο πλαίσιο διευρυμένης νόησης των πραγμάτων. Οπότε, γράφοντας ποίηση για να απαλύνω τον εσωτερικό μου πόνο, δημιουργησα ένα μέσο έρευνας του θνητού μυστηρίου. Η ποίηση σιγά-σιγά έγινε μέσο κατανόησης και εξερεύνησης του εαυτού μου και του κόσμου. Με έμαθε ν' αγαπώ τα περισσότερα και να ευτυχώ με τα λιγότερα.

Με οδήγησε σε μια ενδοσκόπηση του ανθρώπου που είχα μέσα μου, με όλα του τα πάθη, τα λάθη, τις ματαιοδοξίες, τους πόθους, τις επιθυμίες. Με έκανε περισσότερο ειλικρινή και με ώθησε να δηλητηριάζω λιγότερο τον *Nou* και την Ψυχή με τα ελαττώματα του ενστικτώδη εαυτού. Μου μεταμόρφωσε την ηδονική υποχρέωση για τον εαυτό μου σε πνευματικό χρέος για τον κόσμο. Αφαίρεσε ένα μεγάλο κομμάτι από τη μοναξιά και τον φόβο και στη θέση τους τοποθέτησε μια ελπιδοφόρα γέφυρα με εκείνο το Ανώτερο που υπάρχει ή εγώ φαντάζομαι...

Ο Έρωτας ως Αφορμή Ποίησης

ΟΙ ΝΥΧΤΕΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Τις νύχτες της ψυχής ξυπνώ...

Γυρεύω τα χρόνια που περάσανε,
τους ανθρώπους που γνώρισα και έφυγαν,
εκείνα που γεύτηκα και έχω ξεχάσει.

Το παρελθόν μου τρυπάει το δέρμα, χώνεται στη σάρκα,
ψάχνει παλιές χαρές και έρωτες, σχέδια που ναυάγησαν,
όνειρα που αγκυροβόλησαν στην αντιύλη

και σύννεφα εμπειριών, πριν την καταιγίδα της Ζωής.

Εγώ προσπαθώ να καθησυχάσω
τα κύτταρα της αναχώρησής μου,
να μη θλίβομαι που περνάει ο χρόνος, πως είμαι ακόμα ζωντανός
ως αρχισυντάκτης των βιωμάτων μου,
πως όλα καλά είναι

και πως υπάρχει φως και ελπίδα, σκοπός και νόημα.

Έπειτα έρχεται μια παλιά καλοκαιρινή ανάμνηση,
γεμίζει νερό το ποτήρι μου και πίνω...

Με ξαναβάζει για ύπνο φιλώντας με:
«Δεν ξέρεις πόσο σ'αγάπησα», μου λέει...

*Máρω την έλεγαν.
Ήμασταν νέοι τότε.*

ΞΑΦΝΙΚΕΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

Σε συνάντησα μετά από δώδεκα χρόνια.

Στη γαλανόξανθη Πάρο.

Στους βράχους της Νάουσας.

Εκεί όπου σκάει το κύμα της ανάγκης.

Εκεί όπου είχαμε γνωριστεί.

Όπου πρωτομυρίσαμε τις φρέσκιες αγωνίες του έρωτα.

Όπου εξασκήσαμε το δικαίωμά μας στην ελευθερία των πόθων.

Όπου μετρήσαμε το ανθρώπινο ανάστημά μας στον απογευματινό ήλιο.

Φιληθήκαμε στα μάγουλα και γελάγαμε αμήχανα.

Μετά από δώδεκα χρόνια τι έχουν να πουν δυο άνθρωποι,

έστω κι αν έγιναν δεξιοτέχνες χωρισμών;

Τα τυπικά, δηλαδή...

«Πόσα παιδιά έχουμε», «Σε ποια τάξη πάνε», «Οι εργασίες των συζύγων μας»,

και διάφορα αυσυνάρτητα, ψάρια με προβοσκίδα.

Σκέφτηκα έξαφνα να σ' αρπάξω και να σου δώσω ένα φιλί στο στόμα.

Τιμής ένεκεν!

Για εκείνους τους ξεχασμένους μας όρκους για αιώνια αγάπη,

που σαν απολιθωμένες πεταλίδες στους βράχους

τις ξεπλένει τώρα το κύμα της Ζωής.

Μετά από δώδεκα χρόνια, σε αποχαιρέτισα

με μια επίσημη σουρρεαλιστική αγριάδα.

Άφησα την ιδρωμένη σου παλάμη,

να στάζει σαν πεινασμένος λύκος,

δεκαπεντασύλλαβους πιθανής ευτυχίας.

*Στις ξαφνικές συναντήσεις με τις παλιές αγάπες
νιώθεις σαν να είσαι γυμνός ανάμεσα σε ντυμένους...*

ΤΟ ΠΕΛΕΚΙ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΕΡΩΤΩΝ

Τι θα ήμουν χωρίς τις πληγές μου;
Μία λεία επιφάνεια, «αχάρακτη».
Κορμός που σαπίζει σε παρθένο δάσος.
Οι πληγές μου με έκαναν από ξύλο, βάρκα
να πλέω στη θάλασσα της ζωής.
Με πελέκησε καλά ο αρχιμάστορας έρωτας
και έφτιαξα σκληρό σκαρί!
Το πελέκι των παλαιών ερώτων άξιζε!
Τόσα χτυπήματα, πόνοι, χαρές και λύπες.
Κομμάτια άφησα πίσω μου και παλιούς πολέμους
και έγινα μεταφυσική πέρα από τα κομμάτια μου.
Καīκι αναστεναγμών και χείλη του παρελθόντος.
Το πελέκι των παλαιών ερώτων άξιζε!
Οι πληγές μου έδωσαν μορφή και με ομόρφυναν.
Να ταξιδεύω σε θάλασσες ηδονών
και σε κάμπους αναμνήσεων.
Να ταξιδεύω στο κοσμικό κύμα
της χαρμολύπης των ονείρων.

ΟΙ ΧΡΗΣΜΟΙ ΤΗΣ ΕΚΑΒΗΣ

Μου είπες πως αν είχαμε ένα παιδί
και ήτανε κορίτσι, θα ήθελες να το λέγαμε Μαρίνα...
Ναι, είναι ωραίο το όνομα Μαρίνα
για ένα αγέννητο παιδί
όπως Περσεφόνη, Ινώ, Αστυάνακτας, Ικαρος
Έλλη, Ελπίδα...
Όλα αυτά τα ονόματα ταιριάζουν σε παιδιά που δεν πρόλαβαν να ζήσουν
ή που δεν γεννήθηκαν ποτέ...

Διακοπές στην Ελαφόνησο...

ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΧΑΝΕΙΣ

Στους παλαιούς έρωτες και στις νέες αγάπες
μόνο αν θέλεις, χάνεις.

Από φυσικού τους σε κάνουν πάντα να κερδίζεις.

Έστω και αν οι ρομαντικές εξιδανικεύσεις
και οι ανεκπλήρωτες επιθυμίες στην παλαιότερα του σώματος
συναντήσουν την πραγματικότητα της ατέλειάς σου.

Στους νέους έρωτες και στις παλιές αγάπες
μόνο αν θέλεις χάνεις.

Γιατί δεν ανήκουν ποτέ σε έναν, ούτε αποκλειστικά ανάμεσα σε δύο,
οι συμπαντικές διεγέρσεις, του γυμνού χωροχρόνου.

Της ηδονής τα νουκλεόνια ανήκουν στη ζωή.

Και όταν θέλεις να ζήσεις, πάντα θα κερδίζεις.

Έστω και αν ψυχή έδωσες για ένα σε ένα φιλί,
έστω και αν πληγή έγινες,

ποτέ δεν έχασες, ως ταξιδευτής συναισθημάτων.

Στους έρωτες και στις αγάπες
μόνο αν θέλεις, χάνεις.

ΟΙ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τις πιο ουσιαστικές κουβέντες
τις έχω κάνει με ελληνίδες γυναίκες.

Με την Έλενα, την Ευφροσύνη, την Έλσα, την Αναστασία,
με μια ξεχασμένη Μαρία
και με άλλες εγγονές του Ομήρου.

Ίσως επειδή έζησα σ' ένα σπίτι με αέρινα θηλυκά
γιαγιάδες, μάνα και αδελφές,
και έμαθα την εσωτερική τους γλώσσα
και ο ίσκιος τους πια να με βαραίνει.

Ίσως επειδή οι άντρες όσο και να ψάχνουμε την ουσία
είμαστε όντα της ρήξης και της διάσπασης,
είμαστε σκληροί και ματαιόδοξοι,
γιατί μας λείπει η μήτρα της αιώνιας Γης.

Βέβαια, υπάρχουν και πολλοί άντρες,
που είναι πλασμένοι από τα όνειρα των γυναικών
και φιλοξενούν μέσα τους μια ευφυή τρυφερότητα.

Ίσως πάλι να μην έχουν σχέση όλα αυτά
με το φύλο αλλά με την ψυχή και τους χαρακτήρες.
Καλύτερη λογική εξήγηση, αυτή βρίσκω.

Όμως, πώς τυχαίνει κάθε φορά όταν κουβεντιάζω με έξυπνες γυναίκες
να προηγείται το άπειρο της γοητείας και το απροσδιόριστο της τάξης;
Κάθε φορά που κουβεντιάζω με καλόψυχες γυναίκες
μετατρέπεται η εντροπία σε νόημα,
με σκεπάζει η ζεστή μυθολογία της ζωής
και εκείνη η Άχρονη ουσία που με πλησιάζει...
έχει πάντα το πρόσωπο μιας Γυναίκας.

*Στην Έλενα, στην Ευφροσύνη
στην Έλσα, στην Αναστασία.
Σε μια ξεχασμένη Μαρία
και σε όλες τις εγγονές του Ομήρου.*

ΟΙ ΜΟΥΝΤΖΕΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Έχω μουντζώσει αρκετές φορές
τον εαυτό μου στον καθρέφτη
(και αυτός ο άτιμος μου το ανταποδίδει πάντα).
Περισσότερο γιατί δεν στάθηκα στο πνεύμα
και μπλέχτηκα στα πίτουρα των ηλιθίων,
όπως σε εγωιστικούς καυγάδες,
σε ιδεοληψίες και παιχνίδια σφαγμένης εξουσίας
και άλλες τέτοιες αηδίες...
Τον έχω μουντζώσει επίσης
και για κάποιες σχέσεις της μιας βραδιάς,
που τις ευχαριστιέσαι μια ώρα,
και έπειτα κρύβεσαι για μέρες από σένα.
Όμως, πιο πολύ μ' έχω μουντζώσει
για τους δυνάστες έρωτες,
που σπαταλήθηκα μήνες ή και αθέριστα χρόνια,
τραβώντας βάρκες συναισθήματα στην ξηρά.
Για εκείνους τους ξυπόλητους έρωτες πιο πολύ με μουντζώνω,
που δεν βρέθηκε ένας Κένταυρος της λογικής
γρήγορα να με γιατρέψει.

ΤΑ ΚΑΤΑ ΕΞΑΚΟΥΛΟΥΘΗΣΗ «Σ' ΑΓΑΠΩ»

Φοβάμαι αρκετά πράγματα στη ζωή.

Το δεξιόστροφο σκοτάδι, τα ύψη τα μεγάλα,

τη βαθιά θάλασσα που έρχεται από τα αριστερά της ανυπαρξίας.

Τον φωτογράφο χρόνο που φεύγει θριαμβευτικά με δυο τρία κλικ.

Τα βασανιστικά γεράματα φοβάμαι

και τις απεγνωσμένες μου ελπίδες όταν θυμώνουν τα απογεύματα.

Φοβάμαι το «πάντα» του θανάτου,

και για την αγριόπαπια του έρωτα,

όταν πέφτει στη λίμνη της ζωής τραυματισμένη από το βόλι του ανεκπλήρωτου.

Φοβάμαι επίσης τα φιλιά της συνήθειας

και την παντρεμένη μου ανία.

Μα πάνω απ' όλα φοβάμαι πολύ τα «κατά εξακολούθηση, σ' αγαπώ».

Από αυτά ξεκινάνε οι πιο ηλίθιοι πόλεμοι και οι πιο μεγάλοι φόβοι.

*Υπάρχει και ένας άλλος κρυφός φόβος μου,
να μην κατάλαβα τίποτα ουσιαστικό από αυτό τον κόσμο.*

ΤΑΞΙΔΕΥΩ Μ' ΕΝΑ ΣΟΥ ΧΑΔΙ

Πριν σε γνωρίσω πέρασαν
εκατομμύρια αιώνες μοναξιάς.

Τώρα που ελευθερώθηκα από τα πρέπει ήρθα να ζήσω για ένα σου φιλί,
να χαιδέψω το θαυμαστό μεγαλείο του υπαρκτού σου σώματος,
εσύ της ανυπαρξίας μου όνειρο,
ορμόνη του πάθους των λουλουδιών μου,
συμπόνια των αποτυχημένων μου ερώτων της γης
και αλτρουιστική μου θάλασσα.

Εσύ ύπαρξη των ταπεινών ηδονών,
λιάζομαι στην ευφυή ενέργεια των φιλιών σου.

Ζωτική ανταλλαγή με το μάταιο,
εφευρέτη του χαμένου κώδικα της χαράς μου,
διαβιβαστή του χάους μου και της φθαρτής μου ευτυχίας.

Τώρα μαζί σου, αγάπη μου, ταξιδεύω μ' ένα σου χάδι,
πάνω στο ναρκισσιστικό μεγαλείο της ύπαρξης,
πέρα από το φοβικό σύστημα ενός ξαφνικού χωρισμού.

Μαζί σου καταργείται ο τρόμος της Ανυπαρξίας.
Μαζί σου ταξιδεύω στο Άχρονο.

Εκεί όπου η Νοημοσύνη των πραγματικών όντων
καλλιεργούσε ηλιοτρόπια πριν την δημιουργία του κόσμου.

*Oι τυχεροί άνθρωποι
έχουν πάντα να θυμούνται
μια πληγή από έναν έρωτα.*

ΕΙΧΑ ΞΕΧΑΣΕΙ

Είχα ξεχάσει ότι υπήρξα μαζί σου
Πάρο, Τζια και φοιτητική γεύση.
Ταξίδια στις θάλασσες της νεότητας
στου πόθου τον αφρό
με το μέλλον να ψαρεύει
λαθρεπιβάτες όνειρα στις αποβάθρες.
Είχα ξεχάσει ότι υπήρξα μαζί σου κάποτε.
Ανοιχτό μπλε το γέλιο σου.
Άγγιζα δελφίνια στα χείλη σου.
Είχα ξεχάσει ότι σ' άγαπούσα
ότι στη ροή του χρόνου εκείνου
χυνόμουν ποταμός
μέσα στα καθάρια βάθη του κόσμου σου.
Γλάρος του έρωτα ήμουνα.
Είχα ξεχάσει ότι υπήρξα
στη λιακάδα των ματιών σου ευτυχισμένος.
Είχα ξεχάσει την αγάπη... αγάπη μου.

ΦΑΝΑΤΙΚΗ ΤΟΥ ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟΥ

(Η ΚΟΥΤΗ ΤΟΥ ΠΑΝΔΩΡΟΥ)

Ήρθε αυτή η γυναίκα που κάποτε αγαπούσα
και που τώρα φτιάχνει το χιονισμένο μέλλον της,
εκείνο που ονειρεύονται οι ρομαντικοί των βυθών
και μου είπε,
πως της δώρισαν οι Θεοί της τεχνολογίας τον τέλειο άντρα.
Εκπληκτικά όμορφο και έξυπνο
με στοχαστικό χιούμορ και συμπαντικές ευαισθησίες.
Δυναμικό και τρυφερό σαν εκατό ψυχές αγγέλων.
Χωρίς καμία άλλη ανάγκη, ούτε τροφής και δίψας,
χωρίς τις βλέννες της εσφαλμένης δημιουργίας.
Δεν έχει ιδρώτα, ούτε πρωτόγονα υγρά,
μυρίζει πάντα σαν κήπος από γιασεμί,
με το κοσμικό πέος του να δίνει τόση ηδονή
όση χρειάζονται και οι γαλαξίες.
Να χορταίνει όποτε θέλει τους πόθους της,
ευγνώμων και διαθέσιμος στον έρωτα και στην αγάπη.
Όταν γνώρισα αυτόν τον υπερ-άνθρωπο Αδάμ,
ήθελα να με καταπιεί η Γη...
Ένιωσα κοντά του τόσο ποταπός και πρωτόγονος
εγώ με τα στομάχια μου, τα υγρά μου,
τα απόβλητα και τις βλέννες...
Εγώ με τις ανθρώπινες ατέλειες μου δεν ήξερα πού να κρυφτώ.
«Να σε κεράσω κάτι»... κατάφερα να ψελίσω χαζά.
«Δεν θέλω τίποτα», μου απάντησε.
«Δυστυχώς δεν μπορώ να πιω ζωή».

ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΕ ΤΟ ΖΩΡΙ

Για να μ' αγαπήσει
μου είπε ότι
πρέπει να γίνω άγγελος.

Τι να ‚κανα κι εγώ;

Κόλλησα δύο άσπρα φτερά στους ώμους μου
και πήγα στη συνάντησή μας.

«Είσαι τώρα, άραγε, πραγματικός άγγελος;», με ρώτησε.

«Τι σημασία έχει;», απάντησα.

«Και ποιος είναι, άραγε, πραγματικός άνθρωπος?».

ΥΠΗΡΧΕ ΚΑΤΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ...

Βρήκα εκείνη την παλιά φωτογραφία
που είμασταν μαζί στα αθώα χρόνια.
Τότε που γελάγαμε, βουτιές στα όνειρα,
που είμασταν ίσως ευτυχισμένοι.
Που μοσχομύριζε στο αίμα σου ο βασιλικός
και το φιλί σου λευκό άγριο άλογο να τρέχει στα λιβάδια της χαράς.
Κοίταξα βαθιά το πρόσωπό σου σ' εκείνη τη φωτογραφία
και είδα το βαρυτικό κύμα που δεν είχα προσέξει τόσο καιρό.
Στο δεξί σου μάτι... υπήρχε κάτι από τον πόνο του Άρη.
Μια σκοτεινή σκιά του Αρχέγονου φόβου...
Πάντα έκρυβες για μένα κάτι επικίνδυνο.
Την επίγνωση των σύντομων ερώτων.

*Πόσο να περιμένεις...
Δεν υπάρχει απάντηση.
Άλλος περιμένει λίγο, άλλος πολύ,
άλλος καθόλου...
Και κάποιοι χαραμίζουν
μια ολόκληρη ζωή.*

ΑΝΑΝΔΡΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Ένας πρόγονός μου σκοτώθηκε στο Μανιάκι
δεκαεννιά χρονών.

Στα δεκαεννιά σκοτώθηκε
και άλλος από την οικογένεια
στους Βαλκανικούς Πολέμους.
(Παιδιά του ανερμήνευτου χρέους).

Ο αδελφός του πατέρα μου
σκοτώθηκε στον Εμφύλιο
(αντάρτης κατ' ανάγκη),
δεκαεννιά χρονών και αυτός.

Όλοι τους προτού γεντούν τον έρωτα.
(Ανθοί της ιστορίας που δεν πρόλαβαν να καρπίσουν).

Εγώ, ο τελευταίος της γενιάς τους
(εγγυητής άδοξων νοημάτων)
δεκαεννιά χρονών
σκοτώθηκα από έρωτα...
Τι ειρωνεία,
και τι άνανδρος θάνατος!

ΟΜΟΡΦΕΣ ΜΕΡΕΣ

Κάθε φορά που πάω στο χωριό μου, νιώθω ως ικέτης
στον ναό της παιδικής μου χαράς,

ως κυνηγημένος από τις ερινύες των παλαιών ερώτων.

Σήμερα μάζεψα αστρικά κεράσια και αχλάδια
με ενστικτώδη επέκταση, πότισα τα δοξαστικά δέντρα μου
με ασημένιο νερό και αναμνήσεις

και ξάπλωσα στο καρμικό ίσκιο των αιώνιων καρυδιών.

«Το εύμορφο σώμα της φύσης ουδεμία προσβολή φέρει στα ιερά».

Το δικό μου σώμα ήταν γεμάτο και χαρούμενο χωρίς αιτία,
έτσι για το τίποτα τα κύτταρά μου χόρευαν καλαματιανό.

Ξαναθυμήθηκα τη ζωή μου, τα πρόσωπα των πόθων που πέρασαν
και την συνισταμένη των συναισθημάτων της ιερής απώλειας.

Έξαφνα με πήρες τηλέφωνο και μου είπες πως με αγαπάς.

Να μια όμορφη μέρα για να ζήσεις για έναν ακόμα έρωτα.

Να μια όμορφη μέρα για να πεθάνεις για χάρη όλων των ερώτων.

ΦΥΓΗ

Εάν δεν είχα φύγει, τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά.

Θα είχαμε ευτυχήσει σαν κανονικοί άνθρωποι

κάνοντας παιδιά και σπέρνοντας θνητές υποχρεώσεις,

Θα περνούσαν τα χρόνια μας με νόμιμες επαναλήψεις,

ως δικαιωμένοι του Παρόντος, θα σβήναμε κεριά γενεθλίων.

Εάν δεν είχες φύγει, θα ήμουν ένας άλλος, το ίδιο κι εσύ.

Εγώ πιο σεβαστός στις σπιτικές γάτες,

εσύ πιο ωφέλιμη στη χλωρίδα της αγάπης.

Θα ήταν ο κόσμος μας χρωματισμένος

με το ριδακί της έγγαμης επιτυχίας,

με το γκρίζο της συμβίωσης.

Εγώ θα είχα ένα χόμπι για λιποδιαλύτη της συζυγικής συνήθειας,

εσύ θα έψηνες αγωνίες σε αφράτα κέικ.

Εάν δεν είχα φύγει, θα κυλούσα μαζί με το ποτάμι

για τη θάλασσα των πολλών.

Δεν θα καθόμουνα στην όχθη

παρατηρώντας την κίνηση της κοσμικής δροσοσταλίδας.

Θα ήσουνα ευχαριστημένη, και θα έλεγες «Δόξα τω Θεώ, καλά είμαστε».

Θα ήμουνα δικαιωμένος στους προγόνους μου,

που έκανα νοικοκυριό και συνεχίστηκε η γενιά τους.

Εάν δεν είχες φύγει, δεν θα είχαμε γνωρίσει τόσα πολλά

που γνωρίσαμε ζώντας χωριστά.

Τα υπόλοιπα χρώματα του κυβιστικού βίου μας.

Τόσες αέρινες εμπειρίες και ανθρώπους που μας αγαπήσαν.

Εάν δεν είχα φύγει, δεν θα είχα νιώσει το άγιο τραύμα της ελευθερίας.

Την αρχέγονη έλλειψη που μας τραβά στο μέλλον

και δύο-τρία από τα άπειρα σχέδια του Θεού, για να λυτρώσει τον Κόσμο.

ΑΠΩΛΕΙΑ

Έγινα ποιητής επειδή με εγκατέλειψες.

Όλοι γινόμαστε κάτι άλλο, έπειτα από τέτοιες ξαφνικές παρεκκλίσεις.

Αν ήμουν μαζί σου, ίσως θα είχα εγκαταλείψει την ποίηση.

Έξησα λοιπόν ως αποτυχημένος των ερώτων

και ως επιτυχημένος της υπέρβασης των συναισθημάτων.

Αν τώρα μου δινόταν η ευκαιρία να ανταλλάξω τη ζωή μου

με μια ζωή ευτυχίας μαζί σου,

πάλι ποιητής θα διάλεγα να ήμουνα.

Μεγαλώνοντας, όλο και πιο δύσκολα ανταλλάσσουμε τα δώρα

και τις κατακτήσεις της Οδύσσειάς μας,

με ρομαντικές αγάπες του εξωχρόνου.

Πάλι ποιητής θα διάλεγα να ήμουνα.

Αυτό κάποιοι θα το πουν Δικαίωση,

κάποιοι άλλοι Πεπρωμένο,

εγώ το λέω Απώλεια.

*Οι ποιητές μοναχικά
δημιουργούν τη μοίρα τους.*

*Πολλοί όμως δεν την ακολουθούν,
την αφήνουν και αυτή μόνη της...*

ΠΑΝΤΑ ΕΧΑΝΑ ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

Σε είδα φευγαλέα στον σταθμό του μετρό.
Μπήκες βιαστικά στο τραίνο.
Θα μπορούσα να προλάβω, να μπω στο ίδιο βαγόνι με σένα.
Έμεινα ακίνητος ώσπου να κλείσουν οι πόρτες.
Πάντα έχανα το τραίνο...
Στις γρήγορες ταχύτητες κοντοστεκόμουνα.
Σε πήρε το βιαστικό μέλλον σου
από το αιώνιο συνηθισμένο μου παρόν.
Εσύ γρήγορα παντρεύτηκες, έκανες παιδιά, απόκτησες και σκύλο.
Εγώ κύλησα αργά στον λόφο της προσδοκίας.
Έμαθα να γαυγίζω τις συνήθειες.
Εξόρισα τον αγέννητο γιο μου
και με παντρεύτηκε άθελά μου μια άγνωστη αιτία.
Μπήκες στο τραίνο με μια αίσθηση χαράς...
Ευτυχώς για σένα, το μεγάλο σου πλεονέκτημα
ήταν να φτιάχνεις γρήγορες χαρές...
Ευχήθηκα τότε έτσι να είσαι συνέχεια χαρούμενη
και στο πιο ταπεινό ταξίδι,
αφού εγώ πάντα έχανα το τραίνο και ξέμενα στους σταθμούς της Ζωής...
Ηθελημένα... κοντοστεκόμουνα...
Γνώριζα μέσα μου καλά
πως όταν τα τραίνα φεύγουν και δεν τα προλαβαίνω,
τότε... και μόνο τότε,
έρχεται εκείνη η Αιτία να με βρει... Να μ' αγαπήσει...
ελπίζοντας να την αγαπήσω κι εγώ.
Ίσως τότε να ευτυχίσω.
Εκείνη η Αιτία που δεν γνωρίζω...
εκείνη που με παντρεύτηκε άθελά μου...

Παναγιώτης Τεμπελόπουλος

ΝΟΜΟΘΕΤΗΜΑΤΑ ΣΥΖΥΓΙΚΩΝ ΒΙΩΝ

Υπάρχουν εκείνοι που γεύτηκαν τον Έρωτα, τον έζησαν, τον χόρτασαν και κάποια στιγμή τον μεταμόρφωσαν σε σπιτικό, παιδιά, γυναίκα. Σε μια οικογενειακή αγάπη με όλα της τα καλά και τα κακά. Που ψευδώς ή αληθώς δικαιώθηκαν. Έτσι μοιάζουν σαν πλανήτες που γυρίζουν γύρω από τον ήλιο της Κοσμικής Ανάγκης.

Υπάρχουν αυτοί που δεν ζουν χωρίς έρωτα, τον κυνηγάνε συνέχεια που σαν κομήτες, χιλιετίες τώρα, σχίζουν το μαύρο της συμπαντικής τους συνήθειας και σπαταλάνε το φως τους που βγαίνει από την ταχύτητα της ηδονής τους, μέχρι να γίνουν μαύροι βράχοι και να πέσουν μια για πάντα πάνω σε μια άγονη Σελήνη.

Υπάρχουν και άλλοι πολλοί που ο έρωτας λειτουργεί μέσα τους ως ανάμνηση, ως πληγή ή ως απωθημένο που κοιμάται. Έτσι μοιάζουν σαν αστέρια που θα χάσουν σιγά-σιγά το φως τους, που θα ξεχάσουν και θα ξεχαστούν στο χάος των χαμένων ερώτων. Μπορεί όμως και να εκραγούν σε μια τελική αναμέτρηση με την ψυχή τους και τα κομμάτια τους θα σκορπιστούν με το φως της όποιας αφύπνισης κατάκτησαν, της όποιας ευχαρίστησης τους έδωσε η έκρηξη της γνώσης τους, μέχρι να γίνουν κοσμική σκόνη... το πρώτο υλικό για νέους φωτεινούς έρωτες.

To DNA των ερώτων

ΜΙΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΜΕΡΑ

Ωραία είναι η Ζωή όταν έχω ώριμες καθημερινές συνήθειες,
εγώ στον κόσμο μου και εσύ στο δικό σου.

Είμαστε σύζυγοι στο οικογενειακό τραπέζι της Ανάγκης,
με τα παιδιά να τρέχουν στα δικά τους
και εμείς να τρέχουμε να κρυφτούμε από τα ξεχασμένα μας όνειρα.
Στις ειδήσεις άκουσα ότι το χρηματιστήριο ανεβαίνει
και για έναν που κρεμάστηκε από το ταβάνι της ελπίδας του.

«Οι πάγοι στην Ανταρκτική θα λιώσουν σε λίγα χρόνια», μου είπες.
Μετά κάναμε τον έρωτα των παντρεμένων.

Είδαμε μισή ταινία με μισές ευτυχίες στο σενάριο.

Έφαγες ένα γιαούρτι με λίγα λυπητερά και εγώ τα φρούτα της συνήθειάς μας...
Ξαπλώσαμε στο κρεβάτι.

Σβήσαμε το φως και την εγρήγορση των κυττάρων μας.

«Καληνύχτα», ψιθύρισες και με φίλησες κατά λάθος στη μύτη.
«Καληνύχτα», σου είπα και άπλωσα το πόδι μου έξω από το κρεβάτι.

Στην ελευθερία του χάους.

Αύριο ξημερώνει μια ευτυχισμένη μέρα με άλλους χιλιάδες νεκρούς.

Εγώ στη δουλειά θα κάνω τα ίδια και συ με τα ίδια θα είσαι ευχαριστημένη.

Σαν να έχεις αρρωστήσει από τα βακτήρια της απάθειας.

Σαν να μην έχω πάρει χαμπάρι τίποτα από τον κόσμο.

Σαν να μην έχουμε κανένα νέο από τη Ζωή μας.

*Oι μεταλλάξεις που συμβαίνουν
στα χρόνια των γάμων
σε αναγκάζουν σε διαρκείς αμνησίες.
Αν δεν προσέξεις γίνεται έμβρυο και η Συνείδησή σου.*

ΤΑ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Όταν της γυναικας μου της λέω
«Θέλω να πεθάνω»,
με συμβουλεύει να πετάξω τα σκουπίδια πρώτα.
Όταν της πω «Θέλω να ζήσω»,
αυτή με ρωτάει αν την αγαπώ ακόμα.
Τα παιδιά μου δεν μου αναγνωρίζουν
το δικαίωμα στον θάνατο ούτε στη ζωή,
ζητάνε μόνο εύκολα λεφτά,
ή ονειρεύονται το μέλλον τους ως ντελίβερυ της Ιστορίας.
Για τους συναδέλφους μου στη δουλειά,
αν πεθάνω ή αν ζήσω δεν έχει σημασία,
γιατί προηγούνται τα πρωτόκολλα.
Κανείς δεν με καταλαβαίνει,
αλλά έτσι είναι ο Θάνατος και η Ζωή:
μια προσωπική μοναχική υπόθεση
και ας είσαι συνέχεια με άλλους.
Κανείς δεν καταλαβαίνει αν ζεις ή αν έχεις πεθάνει.
Μόνο να σε ρωτάνε:
«Τι ώρα έχεις;», «Τι θα φάμε;», «Πότε έχουμε αργία;»,
«Το πουκάμισο θέλει σιδέρωμα;».
Τι να απαντήσω τώρα, τι να πω;
Κάτι τέτοια καθημερινά με κρατάνε ακόμα ζωντανό.
Κάτι τέτοια με κρατάνε ακόμα πεθαμένο.
Κάτι τέτοια καθημερινά στηρίζουν
τους φανταστικούς θανάτους και τις φανταστικές ζωές μας.

*Μερικές φορές δεν προλαβαίνεις ούτε να ζήσεις ούτε να πεθάνεις,
προηγούνται τα ενδιάμεσα της ζωής και του θανάτου.
Οι υποχρεώσεις είναι πιο ισχυρές
της Ύπαρξης και της Ανηπαρξίας.*

ΠΟΣΟ ΘΑ ΜΕΙΝΩ ΜΑΖΙ ΣΟΥ

Θα μείνω μαζί σου ακόμα ένα σιωπηλό Καλοκαίρι
και έπειτα θα φύγω...

Θα γίνω επίγνωση, χωρίς τη βεβαιότητα του Παραδείσου,
χωρίς τις Κυριακές των ανθρώπων
και σαν νυχτόβιο πλάσμα θα χαθώ στο φρέσκο σκοτάδι.

Θα μείνω μαζί σου ακόμα ένα πετρωμένο Φθινόπωρο
και μετά θα μεταμορφωθώ σε αφοσίωση.

Θα πάω να ξαπλώσω στο δάπεδο των αστεριών
να διαλυθώ στη λίμνη του σύμπαντος,
στη μακαριότητα των νοημάτων.

Θα μείνω μαζί σου ακόμα έναν άχρονο Χειμώνα.
Τους φόβους μου θα παγώσω, τις αιτίες
και τα αποτελέσματα του βίου μου,
και έπειτα θα γίνω σταυροδρόμι εξόριστων
και φως του καλού αγώνα.

Θα μείνω μαζί σου ακόμα μια φευγάτη Άνοιξη.
Μετά θα ανθίσω στη λησμονιά του κόσμου
σαν ξεχασμένη ανάμνηση στο κέλυφος του έρωτα,
σαν ξαφνική αστραπή που κανείς ποτέ δεν είδε.

*To κέλυφος του έρωτα είναι
ένα αιδοίο, ένα πέος, στήθη και οπίσθια.
Χωρίς αυτά δεν υπάρχει
το εσωτερικό του σώμα: Η λαχτάρα,
το πάθος, η συντροφικότητα, η αγάπη.
Βέβαια, δεν ισχύει και το αντίστροφο.*

ΠΑΝΤΑ ΗΜΟΥΝ ΤΟ ΛΙΜΑΝΙ

Εγώ λάτρευα τα ταξίδια
εκείνα που άνοιγαν του κόσμου τα ανυπόμονα πέλαγα,
και εσύ λάτρευες τα σταθερά ταξίδια της Αγάπης
και των φτερωτών φιλιών.
Ηδονικά ταξίδια στη Ζωή,
στο σύμπαν των ονείρων σου
και στη ρωγμή της δημιουργίας των ερώτων.
Ανέβηκες στο ελπιδοφόρο πλοίο και με γύρευες.
Σου είχα υποσχεθεί πως θα ’ρθω μαζί σου,
να μην περάσει έτσι τζάμπα η ζωή μου.
Όμως, καθώς αποκοιμήθηκα στους αιώνες,
είχα ξεχάσει να βγάλω εισιτήριο συζύγου.
Χρόνια τώρα νόμιζα ότι ταξίδευα
σε μιαν Αργώ που αργούσε να σε φτάσει.
Έπειτα ξαφνικά θυμήθηκα
πως ποτέ δεν έχω κάνει κανένα ταξίδι.
Πως ήμουν πάντα το λιμάνι.

ΜΟΝΟΦΘΑΛΜΟΣ ΟΙΔΙΠΟΔΑΣ

Κάποια κυριακάτικα πρωινά

με πονάνε τα κόκαλα της ύπαρξής μου.

Τεντώνομαι στα εγκόσμια, οικογένεια, καριέρα και ευθύνες.

Χασμουριέμαι πάνω σε μια στρωμένη ζωή

με το παλαιολιθικό τραύμα μου να ρέει υποσχέσεις απελευθέρωσης.

Σκέφτομαι τότε να φύγω, μ' ένα σακίδιο στην πλάτη,

δεν ξέρω για πού,

να χαθώ στα νησιά του κόσμου, αιώνιος τουρίστας.

Έπειτα ανακατεύω στον καφέ μου τη ζάχαρη της Συνείδησης

μ' ένα σπαθί ονειρικής δόξας, που το έχω για κουτάλι,

και καταπίνω γουλιά-γουλιά όσα έχω χτίσει

πάνω στο αυθαίρετο οικόπεδο του χρόνου,

παράπλευρα στη ρεματιά της θνητοσύνης.

Πριν τα ορμητικά νερά του δερπανοφόρου χειμώνα

μου πάρουν αυτά που οικοδόμησα,

τα παράνομα των μύθων μου, τα ωραία των παθών μου,

και βυθιστούν στη θάλασσα της τραγικής ολοκλήρωσης.

Τότε ξαφνικά ημερεύω καθώς νιώθω ότι

πάντα θα είμαι ένας περιπλανώμενος μονόφθαλμος Οιδίποδας

έξω από τη Θήβα του Αιωνίου,

γυρεύοντας μια υπέρτατη παρηγοριά,

πληγωμένος από το κοσμικό τραύμα της Αλήθειας.

To σώμα μου φωνάζει: «Μείνε, εδώ είναι η Ιθάκη σου!».

Kai o ίσκιος της ψυχής ψιθυρίζει: «Είσαι στο νησί των Λωτοφάγων».

ΑΙΩΝΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ή ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ

Κάθε πρωί σηκώνομαι να κάνω αυτά που πρέπει.

Να βρω τη δύναμη ν' αγαπήσω εαυτόν και αλλήλους.

Ν' αγαπήσω ξανά και τον άνθρωπο που χρόνια κοιμάμαι δίπλα του.

Να ευχαριστήσω έπειτα τη ζωή που μ' έχει ζωντανό,
γκρινιάρη και άστεγο ολοκλήρωσης και ευτυχίας.

Κάθε μέρα να κάνω αυτά που πρέπει.

Ακόμα και τον Αύγουστο.

Τα πρέπει δεν έχουν διακοπές.

Κάποιες φορές σκέφτομαι πως αν πεθάνω,

θα ησυχάσω για πάντα από τα «πρέπει».

Κανείς όμως δεν μου εγγυάται ότι δεν υπάρχουν πρέπει
και μετά τον θάνατο.

Ίσως θα πρέπει και μετά θάνατον να κάνω αυτά που πρέπει,

ή αυτά που έπρεπε να κάνω και δεν έκανα.

Δεν σώζομαι, το γνωρίζω...

Παρά μόνο να βρω τρόπους να ευχαριστιέμαι τα «πρέπει».

Να βρω τρόπους να συνομιλώ με τον πρωινό ήλιο

(και αυτός είναι αναγκασμένος να δίνει για χιλιετίες το φως που πρέπει),
να κάνω φίλο μου το φεγγάρι, ερωμένη μου την Κόμισσα της Βερονίκης,
ψυχολόγοι μου να γίνουν τα δέντρα και τα λουλούδια.

Να παίρνω σαν φάρμακα θαλασσινό αέρα

και γύρη ονείρων από την Άνοιξη.

Να φτιάξω ένα Καλοκαίρι μ' αυτά που πρέπει,

ν' αράξω στον ίσκιο τους ανέμελα

σ' έναν αιώνιο Αύγουστο πίνοντας το κρασί της ύπαρξης,

φτιαγμένο από αυτά που πρέπει...

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

Έξησα τη ζωή μου σαν παντρεμένος
χωρίς να παντρευτώ ποτέ.

Είχα παντρεμένα όνειρα και συζύγους συναισθήματα,
πεθερικά οι χαρές μου, μπατζανάκια και κουνιάδια οι ελπίδες της γενιάς μου,
παιδιά μου οι ελευθερίες που λαχτάρησα.

Όσα διαζύγια και αν πήρα, ξανά και ξανά τα ίδια και τα ίδια,
να ζω πάντα σαν παντρεμένος με ανάγκες, φόβους και όνειρα.

Επένδυσα άθελά μου σ' ένα αιώνιο γάμο με τα καθημερινά και τ' ανθρώπινα,
με εκείνα που με έπληγγαν αφόρητα,
που δίχως αυτά φαίνεται πως δεν μπορούσα να ζήσω...

*Για να είσαι ευτυχής
και η καλύτερη εξέλιξη του Εαντού σου,
πρέπει κάθε δέκα έως δεκαπέντε χρόνια το πολύ
αναγκαστικά να χωρίζεις.
Να χωρίζεις από καταπιεστικούς γάμους,
από απραγματοποίητα όνειρα,
από ελπίδες, από φόβους.
Να χωρίζεις από την πλήξη.
Διά νόμου θα ήταν καλύτερα...*

ΠΡΟΚΡΟΥΣΤΗΣ ή ΜΕΓΙΣΤΑΝΑΣ ΤΕΜΑΧΙΣΜΟΥ

Μόνο τρία-τέσσερα πράγματα έκανα στη ζωή μου
από τα τόσα που ήθελα.

Δυο παιδιά, ένα σύντροφο, ένα σπιτικό,
μια κουτσοδουλειά και περάσανε τα χρόνια.

Όλα αυτά μέχρι εκεί όπου φτάνανε τα πόδια μου.

Ό,τι περίσσευε από το κρεβάτι του Προκρούστη, το έκοβε η ανάγκη.

Κομμένα όνειρα, ελπίδες και η πληρότητα της ζωής.

Πολλά πράγματα που ήθελα,
πολλά που δεν έπρεπε, πολλά χαμένα... επόμενα.

Έτσι έγινα κάποτε μεγιστάνας τεμαχισμών.

Ένα άλογο τώρα κολυμπάει στο Αιγαίο της ψυχής μου.

Ένα ακατανόητο που έρχεται κατευθείαν από το Άπειρο.

Ένα ανθρώπινο νόημα κομμένο από το κυρίως σώμα.

Tι έπρεπε δηλαδή;

Tι δε κατάφερα;

Η ΘΕΟΓΟΝΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΥΧΡΟΝΗΣ ΣΧΕΣΗΣ

Είμαι με την ίδια σύντροφο χιλιετίες
(η συνύπαρξη είναι ο μεγάλος Θεός του Ανεξήγητου)
όχι μόνο από αγάπη ή από συνήθεια,
(όπως λένε οι ποιητές),
αλλά και από μια αποστροφή
να γνωρίζω επιμέρους πιθανά συντροφικά όντα...
Με κουράζει αφάνταστα να ξαναρχίζω τα ίδια:
Πώς σε λένε, πόσα πόδια έχεις,
προτερήματα, ελαττώματα,
απωθημένα από προηγούμενες σχέσεις,
ιδιοτροπίες, γούστα σεξουαλικά
και εν αρχή ην η ελπίδα του Έρωτος.
Τα ψυχρά και τα θερμά της πρωταρχικής αίσθησης
των ανθρώπων δηλαδή.
Τόσο διαφορετικά... μα τόσο κοινά!
Παραμένω στη θεογονία του ίδιου συντρόφου
και από μια μεταφυσική βαρεμάρα
να διερευνήσω ξανά τα ίδια της Ύπαρξης,
τα πρωτογενή του σωματικού σύμπαντος
της Κίρκης και της Καλυψούς
τους γνώριμους και συμπαθητικούς μύθους.

ΖΩ ΧΩΡΙΣ ΕΡΩΤΑ

Ζω χρόνια τώρα χωρίς τα πάθη του έρωτα.

Χωρίς αναβιωμένους ενθουσιασμούς
που πυροδοτούν αντιφάσεις συναισθημάτων
και ευτυχίες μεγεθυντικού καθρέφτη.

Έχω γίνει εμπειρογνώμονας των υποχρέωσεων του γάμου
και αφοσιωμένος τυφώνας της συμβίωσης.

Κατά βούληση ζω έτσι,

έχω υπολογίσει τα χρωμοσώματα της οικογενειακής ζωής
κι εκείνα ενός πλανόδιου έρωτα.

Πάντα στο μέτρημα τα πρώτα βγαίνουν περισσότερα,

με μεγαλύτερο ειδικό θάρρος

ενώ τα δεύτερα που είναι λίγα

έχουν τις εκπληκτικές ιδιότητες

αυτοματικής χαράς.

Ζω μακριά από το συμπυκνωμένο σύμπαν του πόθου

που χορταίνει ζωή μόνο από τον αέρα των ονείρων,

που κατακτά τις αχανείς γοητείες της σάρκας

και των χιλιάδων «Σ' αγαπώ».

Ζω χωρίς την ελευθερία της σαπουνόφουσκας των νέων φιλιών,

χωρίς τα τραντάγματα του ακατανότητου πόθου,

με την επίγνωση ότι όσοι δημιουργούν έρωτα

πεθαίνουν γρήγορα από την ευτυχισμένη φωτιά της αρχαίας έλξης,

και αυτοί όμως που αποφεύγουν τους έρωτες

συχνά μοιάζουν σαν μελλοντικοί νεκροί,

που έχουν κληρονομήσει

την άχαρη σοφία των θνητών ανθρώπων.

ΝΑ ΦΥΓΩ ή ΝΑ ΜΕΙΝΩ

Βρέθηκα πάλι στο αόμματο δίλημμα
στο δίλημμα που βλέπει μόνο προς τα μέσα σου.
Να φύγω ή να μείνω;
Σε τούτη την προβοκατόρικη αρχαιολογία της ψυχής.
Καθώς οι αγάπες κάποτε καταστρέφονται,
η απώλεια της χαράς και η ηδονή του παραμυθιού
γίνονται λίπασμα για να φουντώσουν οι νέες ελπίδες.
Κάποιοι παραμένουν φυλακισμένοι στα ίδια,
υπομονετικά να μασουλάνε τα χρόνια τους,
άλλοι ρίχνονται σε νέα πελάγη
συντροφιά με λωτοφάγους και Κίρκες
και όπου τους βγάλει,
ενώ οι Λακεδαιμόνιοι του έρωτα
θέλουν το ακατόρθωτο:
Ν' απεξαρτηθούν από την ανάγκη των νέων ηδονών
και ταυτόχρονα από την ανάγκη να παραμένουν στη συνήθεια.
Να φύγω ή να μείνω;
Ένα δίλημμα απουσίας της θεότητας,
απουσίας του καλού και του κακού,
ένα δίλημμα του μοναχικού σου χάους.
Αποκλειστικά δικό σου.
Αιώνια ηρωικό και πάντα παρόν.
Μόνο του και ανερμήνευτο δίλημμα.
Δίχως ενοχή και συμπόνια δίνεις τη λύση.

*Σ' αγαπώ μου είπες
και έπειτα χάθηκες στον χρόνο.*

ΕΚΔΡΟΜΗ

Πέντε ώρες μαζί στον αυτοκινητόδρομο...

κάποια στιγμή μου φάνηκε πως ήμουν να συνέχεια σε άχρονο ταξίδι,
σαν να μην έκανα ποτέ μου καμία στάση στη ζωή.

«Πάμε καλά;», φώναξα. «Αυτός είναι ο δρόμος μας;».

Πάτησες ασυνείδητα το φρένο.

«Γιατί να μην είναι αυτός;», ρώτησες.

«Δεν ξέρω, νιώθω σαν πεθαμένοι που έχουμε χαθεί».

«Μην ανησυχείς, ακόμα ζωντανοί είμαστε», είπες γελώντας.

«Μετά από τόσα χρόνια στον ίδιο δρόμο, πιστεύεις πως αγαπιόμαστε;».

«Υπάρχει αγάπη ακόμα στον δρόμο μας», μουρμούρισες,

πατώντας δυνατά το γκάζι...

*'Οσο μεγαλώνουμε
και περνάνε τα χρόνια
ο έρωτας χάνεται
γιατί έχουμε δηλητηριαστεί
από τον καρπό της γνώσης
και το φίδι της ηδονής μάς φοβάται.*

Παναγιώτης Τεμπελόπουλος

ΟΙ ΠΑΡΑΛΙΓΟ... ΕΥΤΥΧΙΕΣ

Επιστρέφω συχνά στις παιδικές μου μνήμες. Επιστρέφω όχι τόσο με νοσταλγία και λύπη για ένα χαμένο παράδεισο (εξάλλου δεν πιστεύω σε παραδείσους, ούτε και σε κολάσεις), αλλά με κείνο το αρχέγονο ένστικτο που υπάρχει στο παιδί μέσα μας. Εκείνο το ένστικτο που σε φέρνει πίσω για να σου σφραγίσει το ταξίδι σου στον κόσμο. Να σου αυτοπραγματώσει το φανταστικό σου είναι. Σε αυτό το ταξίδι της μνήμης, σαν σολομός στα νερά των προγόνων, ενάντια στην επιβαλλόμενη αμνησία της ύπαρξης, κολυμπώντας ανάμεσα σε λογοτεχνικά ρεύματα, σε ξεχασμένα συναισθήματα, σε πρόσωπα που έχουν φύγει, σε λησμονημένες παιδικές εμπειρίες, συνεχίζοντας να εξερευνώ την πραγματική μου φύση.

Σκέφτομαι ότι η ζωή μου πολλές φορές έμοιαζε σαν μια μεγάλη έρημος, με υψηλές θερμοκρασίες υποχρεώσεων την ημέρα, και τη νύχτα άντεχα την παγωνιά των ελπίδων και των υποσχέσεων του χρόνου που φεύγει γρήγορα.

Μια έρημος ήμουνα με αγάπες κάκτους και με έρωτες ανεμοθύελλες. Άλλοτε πάλι νιώθω πολύ τυχερός που έγινα έρημος, που έγινα θερμή μέρα και παγωμένη νύχτα, πολύ τυχερός που έγινα κάκτος και ανεμοθύελλα, που δίψασα και πάγωσα, που περπάτησα στο βαθύ μου σκοτάδι και που έδωσα στους άλλους μιαν αχτίδα από το λιγοστό μου φως.

Όλα αυτά είναι απομεινάρια της ζωής ενός «ποιητικού» ανθρώπου, ενός ανθρώπου που μεγάλωσε σε μια ξαφνιασμένη εποχή, ή ενός βαρετού ανθρώπου που ξαφνικά συνειδητοποίησε ότι μεγάλωσε μέσα στη σοφία και την πονηριά της πολυπλοκότητας της γνώσης. Που μεγάλωσε μέσα στην άγνωστη εξέλιξη ενός τεχνολογικού πολιτισμού που από τη μια μεριά τον θαυμάζεις και από την άλλη τον φοβάσαι. Έτσι, επιστρέφω συχνάς στις παιδικές μνήμες μου, στη γλυκιά πατρίδα μιας αθώας και απλοϊκής θεώρησης του κόσμου, στην πηγή εκείνων των αιώνιων παιδικών χρόνων, στις ξαπλώστρες των λιβαδιών και των χαμόμιλων.

Γνωρίζω ότι η επιστροφή δεν είναι πανάκεια. Όχι, η επιστροφή δεν αποτελεί δικαιώση, ούτε είναι αυτοσκοπός. Μόνο αν έχεις εξελιχθεί από άνθρωπος σε ιππόκαμπο επιτρέπεται να επιστρέψεις. Αν έχεις δει τον βυθό σου και την ήττα σου συνεχίζοντας βέβαια να παραμένεις στην επιφάνεια και να νικάς το τίποτα. Με αυτό τον τρόπο επιστρέφω συχνά στο παιδί του Εαυτού μου με όλη την εμπειρία του Ενήλικα, προσπαθώντας με τα τόσα καλά και κακά που απέκτησα, με όλα μου τα τραύματα, με όλες μου τις επουλώσεις, προσπαθώντας να ξαναδώ με χαρά και αθωότητα τον κόσμο.

ΟΙ ΧΥΜΟΙ ΤΟΥ ΑΝΕΚΠΛΗΡΩΤΟΥ

Λείπουν κομμάτια από το παζλ μου.

Κάπου έχουν παραπέσει.

Έχουν χαθεί σε τρύπες προσμονών,
σε ελπίδες μονοφτέρουγες, σε υποχρεώσεις γάμων,
σε παιχνίδια της τύχης.

Τις Κυριακές ψάχνω να συνθέσω τα κομμάτια μου, να τα βάλω σε σειρά,
«Πώς έγινε και κατέληξα με χαρές πλαστογραφημένες».

Παρ' όλο που για τη Ζωή επιτέλεσα το έργο μου
και πέτυχα ως Γεωμέτρης Ερώτων...

Το έργο είναι λειψό...

Θα παραμένει δίχως την τέχνη των κυκλαμίνων.

Σαν άσκεπη αίρεση της Γνώσης.

Με γαλάζια όνειρα που ρουφάνε τους χυμούς του ανεκπλήρωτου.

Με ανεξήγητες ωθήσεις στοχασμών που τις μηδενίζει ο χρόνος.

Το έργο μου είναι λειψό.

Με προφητικές συρραφές που δεν θυμάμαι.

Με τους γυμνώνες του φεγγαριού.

Με τα αγριοελάφια να χοροπηδούν στο παράδοξο.

Με τα πονεμένα συνημίτονα της ψυχής.

Με τα κενά της Ευτυχίας...

Στην ακροθαλασσιά, απόγευμα προ-Αναστάσεως.

Τα πόδια χώνονταν βαθιά στην άμμο.

Έσβηνε πίσω τα χνάρια μου το κύμα.

Σαν να μην πέρασα ποτέ... από τούτο τον κόσμο.

ΜΙΣΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Μισός σημαντικός και μισός ασήμαντος είμαι.
Δηλαδή τίποτα που θα παραμείνει, που θα έχει διάρκεια,
παρά μόνο μισή Χιροσίμα ευτυχίας.
Αυτό δεν είναι απαισιοδοξία αλλά η επιείκεια της ζωής
να μας επιτρέπει μισά να τα κάνουμε όλα.
Μισά σχέδια, μισές νίκες,
μισές χαρές και μισές απελπισίες.
Στη μέση κομμένοι οι έρωτες
μοιρασμένες και οι αγάπες.
Ένα μισό αύριο χωρίς μνήμη γινόμαστε
και ένα μισό χθες που ξεχάστηκε σήμερα στη μέση.
Μισή ζωή, μισός χρόνος,
μισά τ' αφήνουνε οι ζωντανοί σ' αυτό τον κόσμο
και αυτός μισός μοιάζει.

*Από τότε που έπαψα να κυνηγώ την Ευτυχία
έχω γίνει ο μισός ευτυχισμένος.*

Η ΑΦΟΣΙΩΣΗ

Αφοσιώθηκα σε ωραίες ασχολίες
αλλά έχασα άλλες, ίσως πιο πολύτιμες.
Κυνήγησα στα δάση των νοημάτων λέξεις,
έφτιαξα λογοτεχνικά θαλάσσια πάρκα
και ανεμόμυλους φιλοσοφίας,
αλλά έχασα τη φυσιολογική ροή της ζωής.
Άλλοι αφοσιώθηκαν σε καριέρες και επαγγέλματα,
σε έρωτες και σε αγαπημένα άυλα πρόσωπα,
σε κουτσούς γάμους,
σε παιδιά που δεν τους μοιάζουν σε τίποτε,
σε ονειρικά μπιγκ-μπανγκ της ψυχής τους
και στα ιδιοτελή τους μικρά σύμπαντα.
Και αυτοί έχασαν τις άλλες μικρές ευτυχίες.
Βέβαια κάποιοι που αφοσιώθηκαν στο Άπειρο
έκαναν σπουδαία επιτεύγματα και έργα θαυμαστών ορίων.
Οι περισσότεροι όμως χάσαμε με την αφοσίωση.
Δεκάδες άλλες θνητές ωραιότητες μας ξέφυγαν
χωρίς να νιώσουμε τις μυρωδιές τους.
Κερδίσαμε, ίσως, μόνο τον έλεγχο της ζωής μας,
την αξία ενός θνητού σκοπού,
και πολλά χαϊδέματα σκύλου.

ΕΝΣΑΡΚΩΣΕΙΣ ΟΝΕΙΡΩΝ

Στη ζητιανιά της Γνώσης
έφτασα έως στη συκιά του Ιούδα.
Ξάπλωσα στον ίσκιο της.
Δεν μισούσα κανέναν πια,
ούτε πραγματικά αγαπούσα κανέναν.
«Τι μέγα θράσος;»,
φώναζαν κάτι αγκαθάκια,
κολλημένα στα βράχια του χρόνου τους.
Εκεί στη σοφιστική μιας θεατρικής προδοσίας
εξιδανίκευσα τον επίγειο μύθο μου
και θέλησα να έχω μόνο εμένα ως απόθεμα ευτυχίας.
«Εγώ είμαι η ευτυχία μου», είπα.
Έπειτα πήρα τη ζωή ως τέχνη κατώτερων όντων
και απαλλάχτηκα από τα καθήκοντα του Ανθρώπου.
«Τι δειλία;»,
φώναζαν κάτι σκαθάρια,
κουβαλώντας τους σβόλους του Σίσυφου.
Έτσι έγινα η μετεμψύχωση των ονείρων μου.
«Τι θάρρος που έχουν τα καημένα σου όνειρα,
βρήκαν τον πιο ακατάλληλο για να τα ενσαρκώσει»,
φώναζαν κάτι αγριομέλισσες
στο μεσημεριανό ύπνο της κοσμικής ελπίδας.

ΧΡΩΣΤΟΥΜΕΝΕΣ ΧΑΡΕΣ

Με κοίταξε μ' ένα κεραυνοβόλο βλέμμα.
Είδα στα μάτια της τις υποσχέσεις του έρωτα.
Τα όνειρά της για μια ευτυχισμένη ζωή,
για ένα παιδί,
για μια αγάπη που θα κρατήσει έως το άπειρο.
Έτρεξα γρήγορα να φύγω.
Όχι από σκοτεινό φόβο.
Ποιος δεν θα ήθελε να γευτεί
τη γλύκα μιας αόματης περιπέτειας;
Έφυγα από συμπόνια.
Από μια χρωστούμενη χάρη.
Να μη σπαταλήσει το μαγεμένο καιρό της.
Την ελπίδα της για ευτυχία
μ' έναν ακόμη
που δεν θα κάνει μαζί του χαῖρι.

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΩΝ ΑΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

Μπήκα τ' απόγευμα του Κόσμου στον παράδεισο της ουτοπίας...

Εδώ μαζεύονται τα χαμένα όνειρα των ανθρώπων

και γίνονται λουλούδια και δέντρα.

Γαρδένιες ερώτων που δεν ευδοκίμησαν,

τριανταφυλλιές κατακτήσεων, γαρύφαλλα επιθυμιών.

Γεράνια με άνθη ξεχασμένης υπόσχεσης.

Ντάλιες ψευδαισθήσεων, ζέρμπερες παλαιών ενοχών,
υάκινθοι και νάρκισσοι μιας παρ' όλιγον ευτυχίας.

Εδώ τα χαμένα όνειρα των ανθρώπων γίνονται

πορτοκαλιές με κοραλλένια άνθη ερωτικών βυθών,
πεύκα και έλατα υψηλών ελπίδων.

Συκιές που κάνουν κούνια, χαρούμενοι Ιούδες...

και άλλα δέντρα, παράξενα,

που προσφέρουν ίσκιο σ' αγγέλους που θέλουν να γεντούν τα πάθη.

Γύρεψα το δέντρο με τον απαγορευμένο καρπό.

Ο φύλακας μου είπε ότι δεν ευδοκιμούν πια τέτοια φυτά.

Αυτό το δέντρο ήταν ένα χαμένο όνειρο του Θεού

για να σώσει την ανθρωπότητα.

Ούτε το δικό μου δέντρο υπήρχε.

Στον παράδεισο της ουτοπίας

φυτρώνουν τα χαμένα όνειρα εκείνων των ανθρώπων

που είναι ικανοί ακόμα να ονειρεύονται...

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

Υπήρχε ένας καιρός
που έπλεα σε μισοφέγγαρα της μιας βραδιάς
και ηδονές τζιτζικιών.

Απολαυστικά ξοδέματα που κάνουν οι διαβασμένοι στην παπαγαλία της ζωής...
Εκείνη μου χαμογέλασε από μακριά.

Στην αρχή νόμισα ότι ήταν μια γνωστή που είχα ξεχάσει
ή μια καινούργια κατάκτηση.

Χιονοστιβάδες επιθυμιών να κατρακυλούν στο αίμα,
με το σώμα μου να παίρνει τη μορφή του ξέγνοιαστου εραστή.
Καθώς την πλησίαζα, άρχιζε να γελά δυνατά.
Ξαφνιάστηκα.

Με κοιτούσε και γέλαγε χωρίς σταματημό.
Έπειτα έφυγε, κλαίγοντας σχεδόν από τα γέλια.
Η καρδιά μου χόρευε σαν χαμένη Ατλαντίδα.
Ναι, αυτήν τη γυναίκα θα μπορούσα να τη θέλω για πάντα!

Όχι από έρωτα, αλλά από μια αιφνιδιαστική διαπίστωση,
ότι ήταν η μάγισσα της ουσιαστικής ερμηνείας.

Ήταν η ευτυχία που γύρευα.
Μπορούσε να νιώσει την απέραντη πεδιάδα των άνυδρων πόθων μου.
Μπορούσε να ακούσει τα γαυγίσματα της ματαιότητας.
Είχε καταλάβει το γελοίον του πράγματος που έσουρνα μέσα μου.
Έτρεξα να την προλάβω...

*En Αθήναις... οδός Σόλωνος και Μασσαλίας,
εις την Νομικήν των φοιτητικών μου χρόνων.
Δεν την πρόλαβα...*

ΥΠΕΡΒΑΤΙΚΕΣ ΕΥΤΥΧΙΕΣ

Πήρα την αξίνα να σκάψω το ποτάμι,
ν' αλλάξω τη ροή του χρόνου μου,
ν' αλλάξω και μένανε...

Να γίνω το ίδιο το νερό το αχόρταγο,
να χαθώ σύντομα,
αλλά να ζω και για πάντα.

Να είμαι ο ποταμός
με όλες μου τις βροχές
όλων των στιγμών της ζωής μου.

Αστείρευτος να τρέχω,
να χύνομαι στους κάμπους των ερώτων,
να ποτίζω τις οικουμενικές πεδιάδες των πόθων,
να γίνω μετά θάλασσα,
σύννεφο, βιοριάς και μπόρα.

Να γίνω εκείνο που ήμουνα,
μια υπερβατική ευτυχία,
μια μυθολογία χωρίς συνείδηση,
αιώνιο θρόισμα των φύλλων
και η συνεχής σταγόνα της Ύπαρξης.

Να γίνω εκείνο που ήμουνα,
πριν γεννηθώ ανόητος άνθρωπος,
που με την αξίνα του εφήμερου
να προσπαθώ τη ροή του ποταμού μου ν' αλλάξω.

ΟΙ ΧΑΜΕΝΕΣ ΕΥΚΑΙΡΙΕΣ...

«Έχασα τη μεγάλη ευκαιρία.

Δεν την άρπαξα από τα μαλλιά»... σκέφτηκα αυθόρμητα.

Είμαστε όντα κωμικά, αλλοτριωμένοι Διόνυσοι

και η ζωή μας, ένας δήθεν κόσμος...

Με την αγωνία να καταβροχθίσουμε ευκαιρίες,
να κερδίσουμε μια καλή θέση στον ήλιο της ματαιοδοξίας.

Οι μεγάλες ευκαιρίες που υποτίθεται ότι χάσαμε
είναι υπολείμματα από τη σάρκα της ύλης.

Μοιάζουν σαν ξυπόλυτες βάκχες στον δρόμο που γυρεύουν κηδεμόνες
να τις βάλεις στο σπίτι σου και να γίνουν Κλυταιμνήστρες...

Συχνά μια ευκαιρία που την πιάνουμε από τα μαλλιά
γίνεται ένα μικρό μελλοντικό έγκλημα...

Μια ανθρωποφαγία.

Η αληθινή ζωή δεν στηρίζεται σε ευκαιριακές ευτυχίες.

Οι κερδισμένες και χαμένες ευκαιρίες γίνονται χώμα.

Πάνω του φυτρώνει το τριαντάφυλλο
της παγκόσμιας αλήθειας.

Η ευκαιρία της ευτυχίας είναι κάθε μέρα μπροστά μας.

Όταν μας καλεί να εξελίξουμε την ύλη του Εαυτού μας,
ν' ανοιχτούμε στην πρωινή δροσιά των βουνών,
στου πελάγους τη φωτεινότητα.

Στην ενόραση της ταπεινής αγάπης...

Η ΠΙΟ ΛΑΜΠΡΗ ΑΠΙΣΤΙΑ

Κάθε φορά που δυο μάτια με κοιτάζουν λάγνα,
(παντρεμένος τώρα),
μέσα μου η ψυχή φωνάζει
πως γεννήθηκα δικέφαλος όπως όλα τ' ανθρώπινα.
Στο ένα κεφάλι σαλπάρει η ηδονή της Γης,
στο άλλο η ηθική του Ουρανού.
Τυχοδιώκτριες χαρές του εφήμερου,
η κατάκτηση των φιλιών, η κατάκτηση του κόσμου.
Ανάμεσα στο πάθος και την αξιοπρέπεια,
το σαρκαστικό χαμόγελο της αιωνιότητας.
Το σώμα να ριγεί μπροστά στη φρέσκια σάρκα
που επιβάλει τη λησμονιά των προσώπων...
Τη λησμονιά αυτών που μας πόθησαν,
που γύρεψαν θαμπωμένες ευτυχίες
στα νεκροταφεία των οργασμών...
Κάθε φορά που δυο μάτια με κοιτάζουν λάγνα,
(παντρεμένος τώρα),
μέσα μου η ψυχή... γελάει...
Ακέφαλος πια να διαβώ την Ύπαρξη
χωρίς τη λαχτάρα μιας νέας ζωής,
χωρίς τη λαχτάρα καμιάς Ευτυχίας,
πράττοντας την πιο λαμπρή απιστία
απέναντι στην ανθρώπινη μοίρα...

*Πώς συμβαίνει και πολλοί άπιστοι της Ευτυχίας
να είναι ευτυχισμένοι...*

Η ΕΞΩΜΗΤΡΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Νιώθω ευτυχία που μ' αγαπάς
έστω και αν ο άνθρωπος της αγάπης
φαίνεται ο λιγότερο ωφελημένος της γήινης ζωής.
Ίσως να τον κοροϊδεύουν τα καβούρια, να τον λυπούνται οι σαλαμάνδρες.
Είναι όμως ο μέγιστα ωφελημένος της αιώνιας ύπαρξης.
Λουλούδι που ζει όλες τις εποχές,
που δεν το μαραίνει ο καιρός.
Η ενέργεια της αγάπης του
διαπερνά όλες τις σφαίρες,
τις διαστάσεις και τα σύμπαντα.
Συναντά την αιτία των πραγμάτων.
Την εξωμητρική γλώσσα της ευτυχίας.
Συνδημιουργεί το κοσμικό Σχέδιο.
Ανθίζει στις παλίρροιες του χρόνου.
Αυτός που πραγματικά αγαπά
μπορεί να μοιάζει ο λιγότερο τυχερός στον κόσμο των μορφών,
αλλά είναι ζηλευτά τυχερός στον κόσμο του Επιγνωστικού Πνεύματος.
Τον αγαπά το Επέκεινα.
Αν υπάρχει Θεός...
γίνεται η εξέλιξή του...

*Με την προϋπόθεση
της συνέχειας του κόσμου...*

ΝΑ ΠΑΡΑΜΕΡΙΖΩ

Ο πιο δύσκολος πόλεμος που κάνω
είναι αυτός που δεν φαίνεται.

Η πιο δύσκολη αντίσταση
ν' ανοίξω δρόμο για μικρές ευτυχίες
και έπειτα να πιάνω την άκρη...

Να παραμερίζω...

Να περάσουν οι γενιές...

Να περάσουν και οι κυνηγοί της Ευτυχίας.

Να τους δίνω λίγο νερό
να ξαποστάσουν απ' το κυνήγι...

Γλυκίσματα εμπειριών να τους βάζω στις τσέπες,
να τους φιλώ στα μάγουλα,
να ξυπνήσει ο άγγελος μέσα τους.

Τρεις καλές κουβέντες να τους πω να συνεχίσουν,
ν' αποκτάει η ζωή μου νόημα...
στον δρόμο που ανοίγω να παραμερίζω...

*Πάντα χρειάζεται ο αυτοπεριορισμός
της δύναμης ή της αδυναμίας μας.*

ΠΕΔΙΟ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Παράτησα πολλούς ανθρώπους σκοτωμένους πίσω,
καθώς προχωρούσα στο πεδίο της ευτυχίας μου,
μερικοί τραυματίες φώναζαν για βοήθεια.

Έδωσα το χέρι μου σε δυο-τρεις
να σταθούν όρθιοι,
αλλά δεν προλάβαινα...

Έπρεπε να πάω μπροστά... να ευτυχήσω
και σκότωσα ψυχές χωρίς να το θέλω...
Κάποτε σκοτώθηκα κι εγώ.

Οι υπόλοιποι περπάτησαν επάνω μου
για να περάσουν...
Δεν προλάβαιναν.

Έπρεπε να πάνε μπροστά... να ευτυχίσουν.

Έτσι ήταν ο έρωτας και η αγάπη.

Μια μάχη με νεκρούς.

Έτσι κατακτήθηκε η γνώση και η ευτυχία.
Με αποχωρισμούς και ματωμένες υποσχέσεις.
Έστι προχωράει το παράλογο της ζωής.

Πολλοί δυστυχούνε
για να ευτυχίσουν οι άλλοι.

*O κόσμος άλλοτε
ανταμοιβή και άλλοτε ως τιμωρία,
για κάτι που ποτέ δεν έκανες...
ή για όλα όσα έκανες
και τα έχεις ξεχάσει.*

ΤΟ ΔΑΓΚΩΜΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Στη ζωή πολλές φορές εξελίσσεσαι
από κυνηγό της ευτυχίας σε θήραμα, από ηδονή σε συνείδηση.
Αντί να απολαμβάνεις ευτυχία,
προσφέρεις τον εαυτό σου για να ευτυχούν οι άλλοι.
Οι περισσότεροι θα σε πουν δειλό θύμα.
Μπορεί όμως κι αυτό ευτυχία να είναι, η ευτυχία του ήρωα.
Η πιο αυθεντική εκδοχή μιας κβαντικής επάρκειας.
Η αποδοχή μιας ιδιαίτερης νοημοσύνης
που κληρονομούμε από την ηθική του Απείρου.
Ίσως το Αέναο να συντηρείται
με αυτό τον τρόπο της παράδοξης προσφοράς.
Ίσως έτσι να δικαιολογείς εκείνο το δάγκωμα στην ψυχή
που έρχεται ώρες-ώρες από τις σκοτεινές βαθιές σου χιλιετίες
και σου θυμίζει ότι δεν ευτύχησες,
δεν ευτύχησες τόσο όσο θα ήθελες,
ότι καμία Αθανασία δεν θα σου εξασφαλίσει την ευτυχία που έχασες,
την ευτυχία που σου έκλεψαν οι άλλοι, την ευτυχία που δικαιούσαι.
Εκείνα τα δαγκώματα που σου θυμίζουν
την ιδιοτέλεια της ευτυχίας, την ιδιοτέλεια της ηδονής.
Ίσως έκανες λάθος, σκούζουν τα αιμοπετάλιά σου
και έτσι σου ρχεται μερικές στιγμές να πεταχτείς στον δρόμο,
καβάλα σε μια ανείπωτη επιθυμία,
ν' αρχίσεις να δαγκώνεις τη ζωή, να δαγκώνεις τις ζωές των άλλων.
Να γίνεις ξανά από θήραμα κυνηγός.
Να γεντείς το DNA του ασώματου σύμπαντος.
Να χορτάσεις ευτυχία. Τη δική σου ευτυχία...

Παναγιώτης Τεμπελόπουλος

ΑΠΛΑ... ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Σ' αυτό το παιχνίδι ή σ' αυτό το όνειρο που λέγεται Ζωή, η ποίηση, η τέχνη, ο έρωτας, η ψυχαγωγία, η μόδα, η πολιτική, η θρησκεία, ο πόλεμος και η αγάπη είναι καλές ή κακές μέθοδοι που συνειδητά ή ασυνείδητα χρησιμοποιούνται για να ξεφύγουμε από τη θλίψη της ύπαρξης. Ο αποχωρισμός, η βία, ο φόβος, η αδικία, το μίσος, η αρρώστια και ο θάνατος συντηρούν την υπαρξιακή θλίψη.

Το φαινόμενο που ονομάζουμε Ζωή είναι έτσι «κατασκευασμένο» ώστε η θλίψη να αποτελεί σημαντικό μέρος του και αυτό όχι σαν μια θεϊκή διαστροφή ή σαν ένα είδος τιμωρίας ή σαν τυχαιότητα, αλλά σαν μια ποιητική άσκηση εκπαίδευσης. Έτσι θέλω να το βλέπω...

Εκπαιδευόμαστε ώστε κάτω από δύσκολες συνθήκες να μπορούμε να δημιουργούμε την ελπίδα, την πίστη και τη χαρά. Να δημιουργούμε ένα Νόημα πριν τον γήινο αφανισμό μας. Αν η εκπαίδευση μας οδηγεί να δημιουργούμε συνειδητά καταστάσεις που φέρνουν ειρήνη, αλληλεγγύη, ασφάλεια, αγάπη, συμπόνια, δικαιοσύνη, συμβάλλουμε θετικά στην προσωπική χαρά μας και κατά συνέπεια, στην παγκόσμια χαρά.

Βιώνουμε και ανακατασκευάζουμε το ποιητικό φαινόμενο της Ζωής (που φέρει μέσα την Υπαρξιακή Θλίψη), δίνοντας ένα άλλο βήμα στον ίδιο τον μηχανισμό της Υπαρξης.

Αν είναι έτσι, τότε οι κουταλιές της χαράς μέσα στο κέικ της ζωής αλλάζουν τη γεύση του σε τέτοιον βαθμό που ίσως επηρεάζει και τα στάδια πριν τη Γέννηση και μετά τον Θάνατο.

Μπορεί να επηρεάζει τη Συμπαντική Κοσμοαντίληψη! Να επηρεάζει την ίδια τη Θεότητα! Δηλαδή, το φαινόμενο-στάδιο της γήινης ζωής μας είναι μια ευκαιρία για θετική αναδιαμόρφωση όλου του ποιητικού παιχνιδιού του κόσμου.

*Ο μηχανισμός της Ζωής
στο ποιητικό κοσμικό Παιχνίδι.*

ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ ΓΙΑ ΟΔΥΣΣΕΙΣ

Δεν είναι εύκολο πράγμα η ζωή.

Δύσκολα τα φέρνεις πέρα

άμα μπλέξεις μαζί της.

Σου βγάζει κάτι ιδιοτροπίες μερικές φορές

που απορείς με τον εαυτό σου.

«Πώς σε λένε», τη ρωτάς.

«Κανείς», σου απαντάει.

Έπειτα φωνάζεις

πως κανένας δεν σε τύφλωσε

πως κανένας δεν φταίει που ήρθαν τα πράγματα έτσι,

πως όλα ήταν τυχερά και τα καλά και τα κακά,

πως όλα είναι ανθρώπινα.

Συνεχίζεις να προχωράς

χωρίς να δίνεις σημασία στην Ύπαρξη.

Δεν μπορείς πια τα μπλεξίματα,

αφού όλοι γύρω σου νομίζουν πως κανένας δεν φταίει.

Εσύ όμως γνωρίζεις τα οδύσσεια τεχνάσματα της ζωής.

Κάθε φορά που τυφλώνεσαι

τον Κανέναν τον ξέρεις.

ΤΑ ΒΑΣΙΚΑ

Αυτή είναι η ζωή μου.

Δουλειά, σπίτι, τετράποδο φαΐ και γρήγοροι καφέδες.

Τα βασικά... και να είσαι ευχαριστημένος άνθρωπος με αυτά.

Τα βασικά και βγάλε τον σκασμό.

Οι περισσότεροι στον κόσμο δεν έχουν αυτά που έχεις εσύ.

Αν έχεις φτερωτά παιδιά, σχέση με ένα χέρι και λίγη αγάπη,

καλά είσαι στην επιφάνεια των υποχρεώσεων...

Βούρτσισε τα δόντια σου το βράδυ,

κοιτάξου στον καθρέφτη του κόσμου που έφτιαξες

και απολογήσου στα βασικά της ζωής.

Μέσα σου λίγο πριν κοιμηθείς θα αρχίσει πάλι ο εμφύλιος.

Όνειρα ξεχασμένα, παλιές χαρές, ένας αποκεφαλισμένος έρωτας

και σαράντα δυο επιθυμίες για ευτυχία θα ξανασκοτωθούν απόψε.

Στις τέσσερις λίγο πριν το χάραμα του Νου σου

θα πεταχτείς από τον εφιάλτη της ανάγκης.

Θα κοιτάξεις γύρω σου, θα λογιστείς τα βασικά... και θα ηρεμήσεις.

Το πρώι θ' αρχίσει άλλη μια περσινή μέρα,

με όλα αυτά τα ανιαρά, τα θλιψμένα, τα πολύτιμα, τα βασικά...

*Με τα βασικά
είσαι ένας άνθρωπος επιτυχημένα αποτυχημένος
και αποτυχημένα επιτυχημένος...*

Ο ΣΩΣΤΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Στης ζωής μου τους δρόμους υπήρχε πάντα το δίλλημα
αν αυτός ο δρόμος ήταν ο σωστός.

Δεν υπήρχε δρόμος χωρίς απώλειες.

Δεν υπήρχε δρόμος χωρίς οφέλη.

Αυτό που τον έκανε να διαφέρει ήταν

αν σε κάθε βήμα μου αφηνόμουν να πεθαίνω από τη θλίψη και το μίσος
ή αποφάσιζα ν' ανασταίνομαι με τη δράση και τη χαρά.

Αν γεννούσα αυτόματες εντροπίες

ή αν σχεδίαζα μακρινές τελειότητες.

Τώρα προτού αποφασίσω για κάποιο δρόμο

ρωτάω πρώτα την ψυχή.

Αυτή με παροτρύνει πριν διαλέξω τον δρόμο

να δω ένα ηλιοβασίλεμα,

να πάω με τα διλήμματά μου στο δάσος

και να τ' αφήσω ελεύθερα...

Να μην ψάχνω φανατικά την ευτυχία.

Με συμβουλεύει να προσπαθήσω ν' αγαπήσω ξανά τους ανθρώπους,

να προσευχηθώ άθρησκα...

να μυρίζω το πρωί τα λουλούδια...

και να είμαι κάθε μέρα χρήσιμος

πριν με ξεκληρίσει ο θάνατος.

Έπειτα να διαλέξω τον δρόμο εκείνο

που προστατεύει τα κυκλάμινα

και τους θαλάσσιους κοσμικούς Ιππόκαμπους.

Oι δρόμοι είναι πάντα μέσα μας.

Είναι οι τρόποι που αντιμετωπίζουμε τη ζωή!

Ανά πάσα στιγμή επιλέγουμε τον τρόπο μας

και δημιουργούμε τον δρόμο μας.

ΤΙ ΔΕΝ ΕΜΑΘΑ

Είναι πολλά που δεν έμαθα.

Δεν έμαθα να χορεύω, να τραγουδώ,
να ζωγραφίζω καλοκαίρια συνεχούς ελπίδας, να διαβάζω δίχως λέξεις
και να μετρώ χωρίς τους αριθμούς του συμφέροντος.
Δεν έμαθα ν' αγαπώ αυτούς που δεν συμπάθησα
και αυτούς που αγάπησα, δεν έμαθα να τους αγαπώ για το δικό τους καλό
και όχι μόνο για το δικό μου.

Τις ηδονές δεν έμαθα να μεταλλάσσω σε συμπόνια
και τις γήινες επιτυχίες σε χρυσάνθεμα του αιώνιου χρόνου.

Επίσης, ξένες γλώσσες δεν έμαθα,
ούτε τη γλώσσα των πεταλούδων
και του κλόουν μέσα μου τη γλώσσα.

Δεν έμαθα τη γλώσσα της ευτυχίας.

Να παίρνω ευχαρίστηση από το τίποτα
και να είμαι ευγνώμων που κάθε πρωί ξυπνώ, ούτε αυτά τα έμαθα.

Δεν έμαθα ακόμα των νερών τη χαρούμενη ροή,
τα φτερουγίσματα των κουάρκ,
του μεταξοσκώληκα κόσμου το εσωτερικό έργο,
και των περασμένων ερώτων το φως που πήρα...

Την τέχνη των απλών πραγμάτων δεν έμαθα.

Τόσα πολλά που δεν πρόλαβα να μάθω...

«Καλά εσύ πώς και δεν έζησες ακόμα;»,
με ρώτησε ο Άγγελος.

«Δεν πρόλαβα, είχα πολλές δουλειές
να κάνω».

Η ΕΠΙΜΗΚΥΝΣΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Είναι μεγάλη η ζωή που ζούμε
και δεν δικαιούμαστε να διαμαρτυρόμαστε,
πως τάχα πέρασε τόσο γρήγορα, σαν το νερό στο ποτάμι,
πως κανείς δεν μας προειδοποίησε
για το σύντομο του βίου μας...

Ας θυμηθούμε πόσες ώρες και μέρες πνίγαμε στην πλήξη,
αιώνες κολλημένοι στο δάκτυλο της συνήθειας.

Ας θυμηθούμε πως τίποτα δεν κάναμε για να ευτυχίσουμε,
στις σατραπείες της θλίψης γυρεύαμε ελεημοσύνη.

Όλες αυτές οι σάπιες στιγμές, όλες αυτές οι αδρανείς ώρες,
όλα αυτά τα χρόνια μιας μάταιης μοναξιάς... περάσανε έτσι...

Χωρίς την ευθύνη των ονείρων,
χωρίς την ευθύνη του φωτεινού πεπρωμένου μας.

Άλλη μια ζωή ακόμα θα μπορούσαμε να κερδίζαμε,
ίσως και δύο και τρεις να έχουμε χάσει...

Η ζωή μας φαίνεται μικρή επειδή τη μικρύναμε εμείς.
Πολλές ζωές μάς δόθηκαν σε τούτη τη ζωή
και τις πετάξαμε στην άκρη...

*Mόνο όσοι ζήσανε τις στιγμές τους με επάρκεια,
με τη χαρά και το νόημα των πράξεών τους,
δικαιούνται να γκρινιάζουν,
ότι τα χρόνια δεν τους έφτασαν και ήταν λίγα.
Για τους υπόλοιπους,
ποτέ δεν είναι αργά.*

Η ΖΩΗ ΠΟΥ ΟΦΕΙΛΩ

Όταν θα φύγω
να πάω να ζήσω τη ζωή που μου οφείλω,
θ' αφήσω μέσα σ' ένα ποτήρι νερό
τα κλειδιά του σπιτιού μου
και δυο απραγματοποίητα όνειρα.
Να σκουριάσει η παλιά ζωή μου
και ο χρόνος που θα με ψάχνει
να πιει από το νερό των αναμνήσεων.
Να πάρει μια όξινη γεύση από όσα άντεξα
και από εκείνο το νόημα που ψάχνω.
Χωρίς πόρτα και κλειδιά
να ζήσω την ευτυχισμένη ζωή που οφείλω...

ΓΑΥΓΑΜΗΛΑ

Η επέλασή μας στον κόσμο,
στις ματαιοδοξίες και στις κατακτήσεις μας...
Αστραφτερές επιτυχίες
και ψυχές που ταλαιπωρήσαμε...
Σαν τους Πέρσες,
με θυμούς και αλαζονεία επιτεθήκαμε στη ζωή.
Και αυτή στα Γαυγάμηλα μας περίμενε
με την πανάρχαιά της δικαιοσύνη.
Στα Γαυγάμηλα... Στα Γαυγάμηλα
νικηθήκαμε από τους Εαυτούς μας.
Στα Γαυγάμηλα μας νίκησε η ευτυχία.

ΤΑ ΠΙΟ ΩΡΑΙΑ ΨΕΜΑΤΑ

Τα πιο ωραία ψέματα στη ζωή
τα έχω πει στον Εαυτό μου.
Κοινότοπο βέβαια αλλά ενοχικά ανθηρό
στη θεολογία της Ύπαρξης.
Πόσες φορές του έλεγα, πως είμαι σίγουρος
για νίκες, θριάμβους και επιτυχίες...
Για παντοτινούς έρωτες
και για μενεζεδένια χρονολογήματα ονείρων.
Τα πιο τραγικά ψέματα στον εαυτό μου τα έλεγα,
και εκείνος πίστευε τις ραψωδίες μου
και χαιρόταν σαν μικρό παιδί,
ήταν ευτυχισμένος με τους συμβιβασμούς και με τις ψευτιές μου.
Βέβαια ήξερα από την αρχή
πως όλα ήτανε ψέματα,
αλλά ήθελα να γεντώ (έτσι φαίνεται)
την αληθινή συντέλειά τους
και γινόμουν έπειτα Ζαρατούστρας αχινών,
και ένας πλανόδιος Μωυσής,
παραμάσχαλα να έχει τα παλαιολιθικά απομεινάρια
των εντολών της Ευτυχίας.
Ναι!

Τα πιο μεγάλα ψέματα
σε μένα τα έχω πει...

*Αν λες ψέματα στον Εαυτό σου,
είσαι αναγκασμένος
να λες ψέματα
και στους άλλους.*

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Δεν θέλω να κερδίσω έτσι.

Ούτε με την πονηριά της ύαινας,
ούτε σαν ποντικός στην τρύπα του.

Το παιχνίδι της ευτυχίας ξέρω ότι το έχω χάσει.

Αιώνες τώρα...

Αυτό συχνά μ' ανακουφίζει και δεν έχω καμία στενοχώρια.

Καμία ανησυχία για νίκες.

Όμως συνεχίζω ν' αγωνίζομαι.

Στους αγώνες των χαμένων παιχνιδιών είμαι παρών.

Με όλη μου τη χασούρα.

Γιατί πιο βαθιά μού γνέφει το απρόσμενο
εκείνο που αναποδογυρίζει τον κόσμο,
εκείνο που κάποτε κάνει τις ήττες να μοιάζουν με νίκες
και τις νίκες να μοιάζουν με ήττες.

Τότε κάθε παιχνίδι είναι κερδισμένο και χαμένο,
και για τον νικητή και για τον ηττημένο.

Είδες τώρα που δεν έχει σημασία η ευτυχία;

Σημασία έχει να μη χάσεις ποτέ τη διάθεση
να συμμετέχεις σ' ένα παιχνίδι, έστω και αν νομίζεις ότι έχει χαθεί.

Στα χαμένα παιχνίδια γεννούνται τα όντα, εξελίσσονται οι γενιές.

Στο χαμένο παιχνίδι βρίσκεις τον Άνθρωπο.

Στο χαμένο παιχνίδι της ζωής μου γελώ...

Στο χαμένο παιχνίδι του κόσμου ανθίζω...

Η ΖΩΗ ΠΟΥ ΕΠΡΕΠΕ

Μου είπε η μάνα μου μεσοπέλαγα της θλίψης της:
«Δεν έζησα τη ζωή που έπρεπε
και πια δεν υπάρχει χρόνος
ούτε να την ονειρευτώ».

Σκεφτόμουν τα λόγια της καθώς περπατούσα
στην επάρκεια της ματαιοδοξίας μου.

Ένας ανοιχτός εφιάλτης άρχισε να μου διαχωρίζει την ύπαρξη.

Ποιος άραγε έζησε τη ζωή που θα έπρεπε;
Οι περισσότεροι έζησαν μια ζωή
ως υποκατάστατο της ευτυχίας.

Λογάριασα το έλλειμμα του χρόνου,
τους αναγκαίους συμβιβασμούς των αγγέλων,
την υπεραξία των ονείρων και της προσμονής,
καθώς και την απόσταση που έχει ο καθένας μας από τον εαυτό του.

Έπειτα έβγαλα την εξίσωση:
«Η αιώνια δίψα του Ανθρώπου
για εκείνη τη ζωή που ονειρεύτηκε».

Δάκρυσα για τη λύπη της μάνας μου,
για την αλαζονεία της ελπίδας μου.
Δάκρυσα για τον χρόνο που δεν υπάρχει.
Και μ' έπιασε μια προφητική ανησυχία
πως κάποτε θα δακρύσω
και για τη δική μου ζωή.

ΦΤΕΡΟ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Φτερό στον άνεμο ήμουνα, έτσι έζησα και έτσι παραμένω
και ας έκανα πολλά από εκείνα
τα καθημερινά των ανθρώπων.

Φτερό στον άνεμο ήμουνα και μ' άρεσε να ταξιδεύω
στους νοτιάδες της αγάπης
και στα βορινά των χωρισμών.

Μαϊστράλης και μπάτης οι έρωτες,
περαστικές καλοκαιρινές ευθανασίες
κι εγώ φτερό μέσα τους να χορεύω
και αν πολλά έκανα από τα σοβαρά των ανθρώπων,
τη μεγάλη χαρά πάντα την έπαιρνα,
όταν ήμουν φτερό στον άνεμο
και ας γελούσαν οι άλλοι για τις αποτυχίες μου.

Που μ' έβλεπαν ανέμελο,
χαραμοφάη του χρόνου και της περαστικής ζωής,
τάχα χωρίς σκοπό να σεργιανάω
και ευτυχώς τίποτα δεν έμεινε δικό μου,
ούτε από τους άλλους τους σοβαρούς έμεινε
και ας νομίζουν οι καημένοι πως κατάκτησαν τον κόσμο...
Ο άνεμος, ο άνεμος ήταν πάντα ο ευτυχισμένος σκοπός μου,
εγώ του έδινα το φτερό μου... και πετούσε.

Από τη σκόνη μας η ιστορία θα αλατίζει τους επόμενους αιώνες.

ΚΕΝΟΘΡΑΥΣΤΗΣ

Ζω χρόνια ανάμεσα σε παρενθέσεις,
σε κενά διαστήματα άλλων ζωών.

Σε καλοκαιρινές διακοπές πόθων.

Ζω ως αντικαταστάτης μεγάλων ονείρων, ξένων.

Ως κομιστής φευγαλέων ελπίδων.

Ως κουβαλητής της ευτυχίας των άλλων.

Παράξενα σύμπαντα επιταχύνουν μέσα μου την Αγάπη,
αυτή όλο τρέχει στο DNA της Γης

κι εγώ ιππέας συναισθημάτων να την κυνηγάω.

Επιλέγω τον Εαυτό μου, να με διαλέγει κάθε φορά το κατάλληλο χέρι
κι έπειτα να ζω στον ίσκιο του.

Είμαι το διάλειμμα σε ανθρώπων παραστάσεις.

Από τις ζωές των άλλων μαθαίνω για το δικό μου Φως.

Τα κενά των συντρόφων που συναντώ είναι τελικά οι θησαυροί μου.

Ο τόπος που εξερευνώ, το Άπειρο του Έρωτος.

Εκπληρώνω προγήινες οφειλές, του Κοσμικού Χάρτη.

Κενοθραύστης που αυτοπροσδιορίζει την Ύπαρξη.

Που δίνει Νόημα στο δικό του Χάος.

*Oι ποιητές είναι από εκείνους
που διαλέγουν τόσο ξεκάθαρα τη μοίρα τους
κι έπειτα ωρύνονται για το αντίθετο.*

ΤΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ

Δεν περιμένω τίποτα πια από τη ζωή,
ούτε αυτή περιμένει κάτι από μένα.
Μεγάλωσα, κρύβομαι από τον ήλιο
και στα ποτάμια δεν περνώ απέναντι
γιατί τα νερά τους φοβίζουν τα χρόνια μου.
Δεν είναι πια καταφύγιο ο κόσμος,
ούτε ο εαυτός μου τόσο ευφυής
ώστε να επινοώ τροχοφόρες χαρές.
Κουράστηκα να μπαλώνω τις τρύπες της ελπίδας του,
να χορταίνω την πείνα του με σάπιες ηδονές,
να του τάζω μελλοντικές ευτυχίες για να μπορώ να υπάρχω.
Όσο ο χρόνος με ξεμαθαίνει,
μου δίνει την ταπεινοφροσύνη και τη σοβαρότητα
που χρειάζομαι σ' αυτή τη μεταχειρισμένη ύπαρξη,
ως μέτριος άνθρωπος,
αποξενωμένος από αισιοδοξίες και απαισιοδοξίες.
Κουράστηκα να ξεσκονίζω και τα φτερά του αγγέλου μου,
να τον ξεδιψώ με γνώσεις,
να του τάζω παραδείσους για να μη μου φύγει.
Όμως εκείνη η φωνή μέσα μου,
που δεν νοιάζεται για την κούρασή μου,
μου επιβάλλει ν' αγαπώ τον δήμιο εαυτό μου
χωρίς την ιερά εξέταση των άλλων.
Να γίνομαι δημιουργός, χωρίς να περιμένω δικαιώσεις.
Να γίνομαι νέα ζωή,
χωρίς πια να έχω ανάγκη τα καταφύγια.

Η ΖΩΗ ΠΟΥ ΘΑ ΗΘΕΛΑ

Περπατούσα στο ανοιξιάτικο μονοπάτι των ενοχών.

Με παρέσυρε έξαφνα το ωστικό κύμα

δύο, τριών ονείρων μου.

Σκέψητηκα πως δεν ζω τη ζωή που θα ήθελα.

Μάλλον κανείς δεν είχε τη ζωή που θα' θελε,

και αν κάποιοι φαίνονται σίγουροι

πως είναι απόλυτα ευτυχισμένοι από τη ζωή τους,

ή έτσι θα είναι ή δεν θα θυμούνται καλά.

Η ζωή που αναγκαστήκαμε να ζήσουμε

προκαλεί συχνά και αμνησίες

κι εξωτικά λωτοφάγα δικαιολογήματα.

Η ζωή όμως που θα θέλαμε ίσως να μην είχε την ίδια αξία,

(τόσο ηδονική και επιτυχημένη που θα ήταν)

με την τωρινή μας ζωή.

Άλλο είναι τα τριαντάφυλλα στο βάζο της τέρψης

(κάθε μέρα η ίδια όμορφη αναπαλαίωση)

και άλλο να είσαι η τριανταφυλλιά με τ' αγκάθια

και να προσπαθείς να επιζείς

σε όλες τις εποχές της ψυχής σου.

Η ζωή που θα θέλαμε το πιθανότερο να ήταν

έρημα ηδονική και άχρηστη.

Ίσως και τούτο να αποτελεί μια μελλοντική δικαιολογία,

γι' αυτή τη ζωή που αντέχουμε.

Όπως και να 'χει όμως

τα θαυμαστά τριαντάφυλλα

είναι μόνο το επιμέρους κομμάτι της σκληροτράχηλης,

αλλά ολόκληρης τριανταφυλλιάς.

Βασίλης Καριζώνης

ΒΑΣΙΚΕΣ ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΕΣ

Τίποτα σε τούτο τον κόσμο δεν θα μείνει από μένα. Το γνωρίζουμε πως τίποτα δεν μείνει από κανέναν. Παιδιά, δημιουργήματα, τέχνη και ποιήματα, όλα αυτονομούνται όταν φύγει ο γεννήτορας.

Δεν υπάρχουν ατομικές αιωνιότητες στον θνητό κόσμο. Παρά μόνο στον κόσμο των νεκρών (ίσως) να υπάρχει μια «ατομική αιωνιότητα» ή «συλλογική παντοτινότητα» ή ένα «συλλογικό τίποτα».

Όλα αυτά βέβαια δεν είναι μια μεγάλη «απαισιοδοξία του τίποτα» αλλά μια μεγάλη «ευκαιρία του τώρα». Είμαστε εδώ, παρόντες και δημιουργούμε τα πάντα... τώρα! Νά η ευκαιρία και αν το «τίποτα» μας γέννησε και επιστρέφουμε σε αυτό με τον θάνατο, τότε το «τίποτα» δεν πεθαίνει, κι εμείς είμαστε μέρος της Αθανασίας του «τίποτα».

...Παρ' όλο που λέω πολλά για το «τίποτα», τίποτα δεν μπορώ να πω για την ουσία του «τίποτα». Μερικές φορές, όμως, σε στιγμές βαθιάς σιωπής και ξαφνικά, όταν αρχίζει να μου μιλά η αιωνιότητα, το τίποτα γίνεται «κάτι». Τότε το «τίποτα» μεταμορφώνεται από «Τέλος» σε «Αρχή» ενός νέου κόσμου... Τότε μου παρουσιάζεται μια θαυμάσια ευκαιρία και το «τίποτα» με ημερεύει. Με πάει βόλτα στη θάλασσα, στα περιβόλια μου με τα ελαιόδενδρα ή στα μέρη όπου έζησα παθιασμένους έρωτες. Γινόμαστε καλοί φίλοι, πηγαίνουμε και μακρινές εκδρομές στα όρια της σκέψης. Το φιλοξενώ στο σπίτι μου, τρώμε στο τραπέζι, πίνουμε κρασί και γελάμε. Γεμίζω τότε με μια απεραντοσύνη που δεν περιγράφεται. Αγκαλιασμένοι και μονιασμένοι, μου διαβάζει ποιήματά του που δεν έχουν λέξεις. Είναι από μόνο του μια αχαρτογράφητη ποίηση. Η πιο μεγάλη ποίηση που συνάντησα... ποτέ. Με κερνάει με μια τέτοια ελευθερία που παρόμοια γλύκα της δεν ξανάπια...

Η Συνθηκολόγηση με το «Τίποτα»

Από το μωθιστόρημά μου

ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΤΑ ΟΦΕΛΗ ΤΗΣ ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΑΣ

Είμαι τυχερός που ένιωσα σχετικά νωρίς την αίσθηση της ματαιότητας.

Η αίσθηση της ματαιότητας έχει πολλά οφέλη.

Γίνεσαι λιγότερο επικίνδυνος για την ανθρωπότητα και τον κόσμο,
μπορείς να ξαπλώσεις στον ίσκιο μιας παπαρούνας
και να βλέπεις τις εκρήξεις των άστρων,
σε αναγκάζει να βρίσκεις τρόπους για να ενώνεις τις νίκες με τις ήττες σου
και να ευγνωμονείς που τις έζησες.

Επίσης σε μαθαίνει ότι για να κερδίσεις το παιχνίδι της αγάπης,
είναι σωστό στους έρωτες να χάνεις.

Η αίσθηση της ματαιότητας σε κάνει χαρούμενο χωρίς λόγο
και λυπημένο για το τίποτα.

Σου δημιουργεί αντισώματα
απέναντι στο αδηφάγο μάσημα των άσκοπων κατακτήσεων.

Η αίσθηση της ματαιότητας δεν είναι μια θλιβερή απαισιοδοξία.

Είναι ένας τρόπος που έχουν κάτι αγριολούλουδα τον χειμώνα,
που, επειδή γνωρίζουν ότι γρήγορα θα μαραθούν και θα γίνουν σκόνη,
ανθίζουν και το χαίρονται έστω και για μια μέρα.

Iδανική διατροφή:

Kάθε πρωί, μια κονταλιά ελπίδας.

To μεσημέρι, ένα ζεστό πιάτο ευχαρίστησης με όσα μπόρεσες να κάνεις.

To βράδυ, λίγα φρούτα ματαιότητας.

ΟΙ ΘΑΥΜΑΣΤΕΣ ΤΗΣ ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΑΣ

Νιώθω ωραία

με τις γρήγορες χάρες και τις μαθουσάλες λύπες,
τις ηδονές και τις αυταπάτες,
εξαίσιο θαύμα το άγνωστο της ύπαρξης.

Τυχεροί όσοι ζούμε

έστω και αν δεν έχει να προσφέρει πιο πέρα άλλα,
όπως τη διαρκή ευτυχία,
τον παντοτινό έρωτα,
των ονείρων την πραγμάτωση,
των ανθρώπων τη δικαιώση,
το νόημα του κόσμου
και της Αθανασίας το φιλί.

Έστω και χωρίς αυτά,

νιώθω ωραία...

έτσι λέμε εμείς

οι θαυμαστές της ματαιότητας...

ΠΟΙΟΣ ΣΩΖΕΤΑΙ

Κολυμπούσα στη θάλασσα παρέα με τον φίλο μου τον Ήλια.

Με τον ίδιο τρόπο όπως κολυμπούσαν όλοι,

αλλά και με τη διαφορετική φύση του καθενός μας.

Αυτός απήγγειλε ποιήματα

από μια Ανθολογία των Νεάντερταλ..

Εγώ πιο πέρα σ' ένα βραχάκι ψάρευα με μια πετονιά,

χωρίς να έχω βάλει στ' αγκίστρι δόλωμα.

Οι λουόμενοι κοίταζαν τους ανόητους

και στενοχωριόμουν μόνο γιατί η φωνή του

μου έδιωχνε τα ψάρια.

Σκέφτηκα τότε ότι κάτι τύποι σαν και εμάς

δεν σώζονται με τίποτα.

Όμως τελικά και ποιος σώζεται;

Μήπως οι λογικοί του κέρδους;

Οι ηδονικοί του σώματος;

Οι ματαιόδοξοι της φήμης, οι καριερίστες πάσης φύσεως,

ή της αμμουδιάς οι επιτυχημένοι;

Χωρίς δολώματα,

με ποιητικούς παφλασμούς εκεί στην παραλία του χρόνου μας

απολαμβάναμε το παράδοξο.

Σώζαμε την ανεμελιά και τη χαρά μας.

Εκεί στο λανθάνον νόημα των χαλικιών

κόντρα στη λογική των πολλών.

Τελικά κανείς δεν σώζεται.

Όμως κάθε στιγμή πολλά μπορείς να σώσεις,

ιδίως εκείνα τα επιμέρους ανώνυμα,

τα απλά παράδοξα και τα ανόητα ωραία.

ΒΑΘΙΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Χθες, πετάχτηκα από το κρεβάτι μου.

Ξαφνικά στα βαθιά μεσάνυχτα κατάλαβα τι είχε συμβεί...

Η Κόλαση πουλιώταν σε τιμή ευκαιρίας...

Ο Διάολος την είχε βγάλει στο σφυρί,

οι κολασμένοι δεν συμφέρουν.

Γιόμισε η οικουμένη από δαύτους και οι μετοχές τους έπεσαν στον Κάτω Κόσμο.

Όμως και ο Παράδεισος κήρυξε πτώχευση.

Ο Θεός προσπάθησε να τον αναμορφώσει με νέους αθώους,

μα οι παλαιοί Άγιοι του δεν συμφωνούν...

«Οσοι πρόλαβαν, μπήκαν»...

Δεν θέλουν να γεμίσουν άλλο από πρόσφυγες της Γης...

Άλλαζαν οι καιροί...

Τι θ' απογίνουν τώρα οι θρησκείες;

Ο φόβος κράταγε τα επιτόκια της πίστης σε καλές τιμές.

Τι θ' απογίνουν οι άνθρωποι;

Κανένας δεν νιώθει ότι αμαρτάνει,

κανένας δεν θέλει να σωθεί.

Κανείς δεν αποδέχεται την κόλασή του,

κανείς δεν αγαπάει τον παράδεισό του.

Πού πάει αυτός ο κόσμος, δεν ξέρω...

Γύρισα πλευρό και έπεσα ξανά για ύπνο.

Στα βαθιά μου μεσάνυχτα...

ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΗΓΟΡΙΕΣ

Μεγαλώνοντας γίνομαι πέτρα σκληρή.

Κουτσό λιοντάρι και δράκος χωρίς φωτιά.

Άλλοι γίνονται πουλιά και δελφίνια,

σε ουρανούς και πέλαγα συναισθημάτων.

Μερικοί μεταναστεύουν νωρίς από τον κόσμο

γιατί δεν αντέχουν το «νόημα» της ύπαρξης.

Άλλοι πάλι, γαντζώνονται από τη ζωή δίχως νόημα,

(δεν πεθαίνουν με τίποτα),

ο θάνατος σκιάζεται να τους πάρει

και ζούνε σαν μούμιες μέσα σε σκέψεις

και σε συνειδήσεις των νεωτέρων.

Μικροί διάβολοι γίνονται μεγαλώνοντας οι περισσότεροι άνθρωποι

και κείνοι οι λίγοι που γίνονται Θεοί

ψάχνουν αγωνιωδώς τα καρφιά της σταύρωσής τους.

Ανάμεσα σε όλους αυτούς

γίνεται κάποιος και μισοφτέρουγος άγγελος, εραστής άγιος

ή κατά τύχη αναμάρτητη πόρνη.

Θα μπορούσα εδώ να σταματήσω, να βάλω ένα ξαφνικό τέλος.

Ένα τέλος στον κόσμο των μεταμορφώσεων.

Ένα τέλος στον κόσμο μου.

Ένα τέλος στη λογοτεχνία και στις λέξεις...

Δεν υπάρχει λογική ανάγκη να τελειώνει ένα ποίημα...

έστω και αν παράλογα τελειώνει η ζωή...

Δεν τελειώνουν οι άνθρωποι με κατηγόριες ή παρηγόριες

και ας μεταμορφώνονται για να προστατέψουν την ανθρώπινη φύση τους.

Δεν τους ακυρώνει ο αφανισμός τους, ούτε τους δικαιώνει.

Δεν τους ακυρώνει το τραγικό της Ανυπαρξίας τους,

όπως δεν τους δικαιώνει το τυχαίο της Ύπαρξής τους.

Μεγαλώνοντας γινόμαστε η αρχική μας σύγκρουση.

ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΠΑΡΕΑ

Τελικά τα κατάφερα, ευτυχώς...

Όλοι τα καταφέραμε... βέβαια.

Εγώ χρίστηκα πρόεδρος εξωγήινων νοημάτων.

Η Αλέκα είναι παπαδιά, ο Φώτης αντιδήμαρχος.

Ο Απόστολος έβγαλε άδεια και πουλάει στις λαϊκές τις ιδεολογίες μας,
τα παλιά όνειρά μας και άλλα ζαρζαβατικά που μαγειρεύουν νάνοι.

Η Μάρω, η αναρχικιά, έγινε εισαγγελέας.

Ο Λούης παντρεύτηκε στην Καλαμάτα και κάθε απόγευμα
αδειάζει, με την κατσαρόλα της πεθεράς του, τη θάλασσα.

Ευτυχώς που όλοι τα καταφέραμε,

που μεγαλώσαμε και αλλάξαμε τον κόσμο!

Ευτυχώς... θα μπορούσαν να ήταν άσχημα τα πράγματα.

Ο ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΣΤΟ ΦΤΕΡΟ ΜΙΑΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΣ

Εγώ κι εσύ δεν έχουμε μόνιμη πατρίδα,
οικογενειακά συμφέροντα και την επιθυμία της δύναμης.

Δεν θέλουμε σαρκοφάγους άνδρες,
αγορασμένες γυναίκες και ιδιόκτητα παιδιά.

Εξοστρακισμένοι από ησυχαστικές απαντήσεις,
τιμωρημένοι επειδή δεν διαπράξαμε κανένα έγκλημα.

Έξω από τη ζωή του συμβατού λύκου.

Αντί για επιθυμίες που λιμνάζουν, έχουμε ποτάμια στη σκέψη μας
και στη δανεική μας γλώσσα φυτρώνουν δέντρα και ήχοι πλανητών.

Εγώ κι εσύ δεν θέλουμε φτιαχτούς Θεούς,
τυφλή πίστη και μεταθανάτιους φόβους.

Έχουμε μια ψυχή που γεννιέται από το χάος
και από την υπέρβαση της μοναξιάς.

Τις νύχτες πεθαίνουμε εξαπατημένοι από τα όνειρα της Ευτυχίας
και τα πρωινά σηκωνόμαστε και ανάβουμε ξανά τις φωτιές του Κόσμου.

Δεν περιμένουμε τις ελευθερίες μας, τις δημιουργούμε.
Διατηρούμε τη μνήμη του καθρέφτη μας,

τη μνήμη του Ανθρώπου που θα θέλαμε να γίνουμε.

Εγώ κι εσύ ζούμε πάντα στο παρελθόν και στο μέλλον
στηρίζοντας το παιχνίδι του παρόντος.

Ζούμε την τραγική εποχή της αλήθειας, την επίγνωση του γήινου χαμού μας.
Ξέμπαρκοι Προμηθείς...

Ελπίδα μας η χαοτική αρμονία του Αγνώστου
και το πρωταρχικό νόημα μιας πεταλούδας,
καθώς ανεμίζει τα φτερά της πάνω στο άνθος της ζωής,
στον ρυθμό του τίποτα, στον χορό των νετρίνων,
στην αλληλεπίδραση των γενεών του Παντός.

*Ta περισσότερα που έγραψα
δεν είναι ποιήματα.
Κάποια είναι ελπίδες νεκρών
καθώς ταξιδεύουν στα άχρονα φεγγάρια τους.*

ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

Συνειδητά και στοχευμένα ανόητος παραμένω,
όσο και αν εξερευνώ συστηματικά τη σκόνη του Λόγου,
τ' αρχαία της νιότης μου και τα χαλάσματα των νοημάτων.
Θαλής χωρίς αριθμούς είμαι.
Όμηρος χωρίς τον Οδυσσέα
και Αναζίμανδρος χωρίς το Ον.
Με τον καιρό έχασα
και τον Θεό και τον Άνθρωπο.
Αυτοί συχνά χτυπάνε την πόρτα μου,
συνήθως τις νύχτες των ορίων της ψυχής.
Σπανίως τους ανοίγω.
Δεν έχω τι να τους κεράσω πια.
Το ποτό της πίστης μου έχει σχεδόν τελειώσει
και πού να τους βάλω να κοιμηθούνε
στα μαύρα μου μεσάνυχτα
της γήινης αυταπάτης...

*'Ολα αλλάζουν
και πώς να τα προβλέψεις
όταν το νόημα
δεν είναι φανερό.*

Η ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΜΕΤΡΙΟΥ

Δεν διάλεξα ποτέ
ούτε τα καλύτερα, ούτε τα χειρότερα.
Συχνά ακολουθούσα τον μεσαίο δρόμο,
μακριά από τη λεωφόρο της ακραίας ματαιοδοξίας.
Χαμόμηλο, ανάμεσα στις υψηλές τσουκνίδες.
Χωρίς το άγχος της θυμωμένης πρωτιάς
και την αυτολύπηση της παραίτησης.
Να γελώ με τη μονόφθαλμη μοίρα μου...
που εγώ πάντα έφτιαχνα.
Απόλαυσα ελεύθερα
τις αθόρυβες ήττες,
τις ειρηνικές χαρές των μετρίων.

Η ΟΦΘΑΛΜΑΠΑΤΗ ΤΟΥ ΧΡΕΟΥΣ

Το χρέος μου
(που κανείς δεν μου το όρισε
αλλά το εφευρίσκει καθένας μόνος του)
το έπραξα σ' αυτόν τον κοσμικό χρόνο.
Φύτεψα ελιές, αβοκάντο, προχριστιανικές συκιές
και άλλα δέντρα της Γνώσης.
Φύτεψα νοήματα, πότισα πλατωνικές λέξεις
και ποιητικές φασολιές.
Γέμισε ο κήπος μου από αγριολούλουδα,
από κολοκυθιές που άπλωσαν σε γαλαζίες
και από αναρριχητικές ιδέες
που δεν ήξεραν να πετούν.
Το χρέος μου το έκανα.
Γεύτηκα την απάτη των ονείρων,
κλάδεψα κοντά τους έρωτες όπως τους άξιζε.
Προσπάθησα ν' αγαπήσω τον Άνθρωπο,
λίγες φορές το κατάφερα
και έπειτα με απωθούσε το ίδιο και ανερμήνευτα.
Το χρέος μου το έκανα
και έζησα σαν ένα άθεο ψέμα,
μακριά από την πλάνη της αλήθειας,
σαν μια χαρά που φοβόταν τις ηδονές,
σαν μια ελπίδα που δεν είχε ανάγκη να ελπίζει.
Το χρέος μου το έκανα,
έστω και αν δεν υπήρχε ποτέ
κανένα χρέος...

*Xρέος, ίσως, είναι
να δημιουργείς ένα χρέος...*

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΓΕΡΝΩ

Τώρα που γερνώ,
αφήνω τους μαστούς των γυναικών
και θηλάζω τον μαστό της Συνείδησης
καθώς η μνήμη μου κατανοεί τις παλιές μου πράξεις.
Τώρα που γέρνω,
είμαι σαν αυτοκράτορας των σφαλμάτων μου,
λιώνω μέσα σε μια γλώσσα που δεν έχει λέξεις
και ερμηνεύω τη ζωή σε σχέση μόνο μ' αυτά που ένιωσα.
Τώρα που γερνώ,
θέλω περισσότερο να σιωπήσω,
να χύσω δάκρυα για εκείνα που δεν κατάφερα.
Τα νεφελώματά μου γίνονται στέρεες μέρες τώρα που γέρνω,
μέρες που μετριούνται πάνω στα κόκκαλα του κορμιού μου.
Τώρα που γερνώ,
στο μισόφωτο της ψυχής επινοώ μια τρελή επιθυμία:
Να μ' ανακαινίσει το παρόν, έστω για λίγο,
να μου δώσει την αξία των εφήμερων φιλιών.
Για μια μόνο στιγμή να ζήσω
σαν ένας Θεός που αγκαλιάζει τη Δημιουργία του,
που μπορεί να ξαναερωτευτεί,
να ξαναγενίσει τα ωραία του λάθη...

*Πέντε χρόνια ήμουν μαθητής στο «Σύστημα Φωτός»
του Γιάννη Κονιδάρη.
Ένας από τους Δασκάλους από τους οποίους έμαθα πολλά.
Δεν έφτασα ποτέ, όμως, ούτε στην πόρτα του Νιβάρνα.
Δεν γέρνω, ούτε γερνώ στην αγκαλιά της πνευματικής Φώτισης.*

Παναγιώτης Τεμπελόπουλος

ΔΕΚΑΕΞΙ ΟΙΔΙΠΟΔΕΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΥΡΙΔΙΚΗ

Κάποια ποιήματα είναι σαν τους ανθρώπους που συναντάς σε μια κυριακάτικη βόλτα. Όλοι θέλουν να περάσουν ωραία. Λίγοι όμως είναι ικανοί να γεντούν την ωραιότητα. Ακόμα λιγότεροι να την πράξουν. Στις κυριακάτικες βόλτες της γραφής συναντάς ποιήματα σαστισμένα σε διανοητικές περιπλανήσεις να μηρυκάζουν το παρελθόν. Άλλα να ξαπλώνουν άβουλα σε παραλίες του πάθους ή σε σκοτεινά δωμάτια να πληκτρολογούν το μέλλον τους κι άλλα να πέφτουν στις βαθιές χαράδρες της θλίψης. Υπάρχουν όμως και κείνα που οδηγούν στους δρόμους της ελευθερίας, των ανθρωπιστικών αξιών και της επέκτασης του πνεύματος. Κάθε ποίημα είναι μια ψυχή που κραυγάζει για δικαιοσύνη και σπέρνει όνειρα στο αίμα. Είναι η επίγνωση του Οιδίποδα και η περιέργεια της Ευριδίκης. Κάθε ποίημα είναι ένα σπίτι προαισθήσεων. Ένα μικρό χωριό που χτίζεται στην αυτοσυνειδησία των αηδονιών. Είναι μια πόλη που μέσα της ζούνε οι κάτοικοί της, τα ενεργειακά γράμματα. Είναι μια μοναχική χώρα που ανθίζουν οι σκέψεις και κυλάνε ποτάμια από νοήματα στην εύφορη πεδιάδα του Επέκεινα. Κάθε ποίημα είναι μια ήπειρος συναισθημάτων και μια γαία ερωτικών φιλιών. Ένα άστρο με το δικό του αέναο φως και μια εφήμερη ειρήνη των νετρονίων. Κάθε ποίημα είναι ένας μελλοντικός Θεός που φτιάχνει το δικό του σύμπαν.

Κάθε ποίημα γίνεται ένα ον ξεχωριστό. Αποκτά όψη και ψυχή και ποτίζεται από τον αιθέρα της Αυτοσυνειδησίας. Ο ποιητής πρέπει να προσέχει τι όντα γεννάει. Αν τα παιδιά του φωτίζουν τον κόσμο ή συντηρούν το σκοτάδι του. Γιατί έρχεται κάποτε η στιγμή που οι απόγονοι ζητάνε εξηγήσεις από τον πατέρα.

Ta ὄντα της Ποίησης

ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑ ΑΡΓΥΡΙΑ

Βρέθηκαν ένα πρωί στις τσέπες μου τριάντα αργύρια!

Δεν θυμόμουν πώς τ' απόκτησα, αν κάποιος μου τα δώσε.

Σίγουρα, δεν είχα προδώσει κανέναν.

Ήταν όμως παράξενο να χω ξαφνικά πάνω μου αυτά τα νομίσματα.

Σκέφτηκα να τα πάω στην Αστυνομία, να τα χαρίσω σ' έναν περαστικό,
να τα δώσω στον παπά της ενορίας, να τα εξαργυρώσω στην τράπεζα.

Δεν έκανα όμως τίποτα, φοβούμενος τις συνέπειες.

Τα κράτησα καιρό. Ήλπιζα όπως ίσως περάσει κάποια στιγμή
ένας Ιούδας ή ένας Χριστός να μου τα ζητήσει.

Τίποτα!

Ένα απόγευμα άφησα την πόρτα του σπιτιού μου ανοικτή
να μπουν να μου τα κλέψουν.

Οι κλέφτες μπήκαν. Μου άδειασαν το σπίτι.

Αυτά όμως δεν τα πείραξαν.

Ήξερα πια ότι είχα μπλέξει χωρίς να το καταλάβω!

Τουλάχιστον να προδώσω κάποιον και να τα κρατήσω δίκαια.

Είναι αλήθεια ότι το προσπάθησα.

Δεν μπόρεσα όμως να προδώσω κανέναν, ούτε εσένα που νομίζεις ότι μ' αγάπησες.

Τα χρόνια περνούσαν. Τ' αργύρια πάντα μέσα στο σπίτι μου.

Εγώ συνεπής στη δουλειά μου, στις υποχρεώσεις μου, στην κοσμική ροή της ζωής.

Συνεπής... στα ίδια...

Είχα αποφασίσει κάποια στιγμή
να κάνω μια κίνηση ν' απελευθερωθώ απ' αυτό το βάρος.

Σήμερα... αύριο... του χρόνου... Ποτέ!

Μια νύχτα, καθώς πέθαινα,
άκουσα το γέλιο του Χάροντα που τα μετρούσε ένα... ένα...

«Θα στα φυλάξω», μου είπε.

«Πρόδωσες δίκαια και τίμια τον Εαντό σου»...

ΚΑΘΑΡΟ ΣΠΙΤΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΙΟΥΣ

Το σπίτι μου το θέλω να 'ναι καθαρό και περιποιημένο
για να 'ρχονται οι Αιώνιοι.

Αυτοί που γεμίζουν τη βιβλιοθήκη
με τις χιλιάδες ιδέες και γνώσεις τους.

Αυτοί που γράφανε τα βιβλία που κατέχω.

Οι Αιώνιοι δεν έχουν ώρες.

Έρχονται ξαφνικά και απροσκάλεστοι
καβάλα στο κοσμικό φως.

Μπορεί ν' ανοίξουν το ψυγείο μου
να δουν την παγωμένη Ανθρωπότητα,
να πιουν λίγο νερό, να ξεδιψάσουν από τη Γνώση.

Να ξαπλώσουν στον καναπέ μου, να θυμηθούν των θνητών τον ύπνο.

Να μυρίσουν τη φρεσκάδα παλιών ερώτων στα σεντόνια μου.

Να ξαποστάσουν από την κούραση της Ανυπαρξίας.

Γι' αυτό θέλω το σπίτι μου καθαρό και περιποιημένο.

Για να 'ρχονται οι μεγάλοι συγγραφείς του κόσμου
να μου λένε μυστικά από τη μήτρα της Αλήθειας.

Να 'ρχονται οι Αιώνιοι να μου λένε μυστικά
από τη θάλασσα του Ανυπέρβλητου Αγνώστου.

Η ποίηση και η φιλοσοφία είναι εμπειρίες.

*Βέβαια, υπάρχουν εκατοντάδες
εξωποιητικές και εξωφιλοσοφικές εμπειρίες...*

*Αυτό σημαίνει ότι είναι σπουδαίες όλες οι εμπειρίες.
Σπουδαιότερες όμως είναι οι εμπειρίες
που εμπειρέχουν την ποίηση και τη φιλοσοφία...*

ΤΑ ΧΡΗΣΙΜΑ ΠΑΡΑΛΟΓΑ

Πλέον κάνω παρέα όλο και με λιγότερους ανθρώπους.

Ίσως γιατί βαρέθηκαν τις ανοησίες μου κι εγώ τις δικές τους.

Την ανοησία να επιμένουμε στον εγκλωβισμό της Συνείδησης.

Να ασχολούμαστε με τα φτηνά και να ξεχνάμε τα μεγάλα.

Να ακρωτηριάζουμε το πνεύμα.

Κάποιες φορές προτιμώ να κάνω παρέα με τα μυρμήγκια του κήπου μου
καθώς με γεμίζουν με μια σπάνια συγκίνηση,

να τα βλέπω τόσο δα πλασματάκια, πιστά στο οικουμενικό χρέος

να σηκώνουνε τους σπόρους σαν Άτλαντες, να παλεύουν στη Ζωή και να νικάνε.

Άλλες φορές προτιμώ να κάνω παρέα και να μιλώ με γάτες,

με πουλιά, με τζιτζίκια και μέλισσες.

Να μιλώ με τον αέρα, τον ήλιο, και το χώμα της Γης μας
που ανόητα καταστρέφουμε.

Βέβαια, φοβάμαι μη γίνω μισάνθρωπος,
αλλά πλέον και οι έννοιες χάνουν τη σημασία τους
γιατί χάνονται οι άνθρωποι που νοούν.

Οι μισάνθρωποι γίνονται σύμβουλοι κυβερνήσεων
και οι φιλάνθρωποι αγαπούν μόνο τους σκύλους τους.

Με τ' αμίλητα κάνω περισσότερο παρέα.

Με κείνα τα παράλογα που κινδυνεύουν να εξαφανιστούν από τη «λογική»,
που επεκτείνουν τη συνείδηση
και απλώνουν τον Ανθρωπο...

Με τ' άλαλα τα χρήσιμα... μιλώ...

Η ΒΑΛΒΙΔΑ

Δεν κλείνει καλά η μια βαλβίδα της καρδιάς μου,
και μένει το αίμα πίσω,
μου είπε ο γιατρός.

Τι να κάνει και η καρδιά με τόσα κλεισίματα και ανοίγματα;
Η βαλβίδα της καρδιάς,
η βαλβίδα του έρωτα,
η βαλβίδα της καταγωγής του χρόνου μας,
η βαλβίδα της ζωής,
κάποια στιγμή δεν ανοιγοκλείνουν καλά
και μένει το αίμα πίσω...
στις μνήμες, στις ελπίδες, στα όνειρα του Προμηθέα.
Τα αίματα της αγάπης μένουν πίσω...
τα αίματα των ψυχών μένουν πίσω,
τα αίματα των εμπειριών και του μυστηρίου της Ύπαρξης μένουν πίσω.

*Bγήκαν οι εξετάσεις μου.
Έμαθα ότι είμαι θνητός...*

ΠΑΝΗΓΥΡΙ ΝΑΡΚΙΣΣΩΝ-ΚΡΑ-ΚΡΑ

Με κάλεσαν να μιλήσω για τον έρωτα στην ποίηση.

Πήγα κι εγώ με τρεις χειρόγραφες σελίδες και δίχως κανένα έρωτα.

Καμιά εκατοστή νοματαίοι σχεδόν όλοι πάνω από πενήντα...

πάνω από έρωτες και πάνω από κάθε ποίηση.

Ήρθε κι ένας υπουργός, ήρθαν και δύο βουλευτάδες,

ο δεσπότης, τρεις καλόγεροι από μια μονή του Αγίου Αποτέτιου,

ο χοντρός Δήμαρχος, μια ξανθιά γυαλισμένη αντιπεριφερειάρχης

και ένας πρώην νεκρός στρατηγός.

Υποκριτικά γέλια, φωτογραφίες, επευφημίες, κομπλιμέντα,

άνοστα αστεία, κολακείες και γλειψίματα σκύλου.

Μια καρακάξα έξαφνα κάθισε στο δέντρο έξω από το παράθυρο

και κοίταξε έκπληκτη τους λάγνους της δόξας.

Κοίταξα έκπληκτος κι εγώ.

Κρα-κρα, η καρακάξα έκραξε.

Κρα-κρα, άρχιζα να κράξω κι εγώ τούτο το πανηγύρι των νάρκισσων.

Κρα-κρα, και για τους έρωτες...

Κρα-κρα, και για την ποίηση...

Ο «ΚΑΝΕΝΑΣ» ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Μου ζήτητησε δημοσιογράφος μιας επαρχιακής εφημερίδας
να δώσω μια οδύσσεια συνέντευξη,
να πω για τα ηγεμονικά της ποίησης,
για του θεάτρου τις λιποταξίες
και για την Άλωση της Λογοτεχνικής μου Τροίας.
Δέχτηκα με μια υπόγεια χαρά
όπως είχαν οι Αχαιοί στην Αυλίδα.
«Πότε θα συναντηθούμε;», ρώτησα,
καθώς έβγαινα δειλά από την Αμνησία του Κόσμου.
Μου απάντησε με ύφος Αγαμέμνονα ότι δεν θα συναντηθούμε.
Θα μου έστελνε τις ερωτήσεις ηλεκτρονικά
και με τον ίδιο τρόπο θα εξαργύρωνα το τέχνασμα.
Τα βάρβαρα παράδοξα των νέων οικουμενικών ηθών.
Να μιλήσεις για κάποιον, χωρίς να τον έχεις συναντήσει ποτέ!
Έγραψα κι εγώ τις απαντήσεις προτού μου στείλει τις ερωτήσεις
και αισθάνθηκα σαν τον «Κανένα» πριν συναντήσει τον Κύκλωπα.
Αναχώρησα λοιπόν ξανά για το νησί των Λωτοφάγων,
με την άρνηση μιας τέτοιας συνέντευξης στερούμενης Λόγου.
Η Τροία μού φάνταζε πια η πιο ιδανική πόλη.
Εκεί τουλάχιστον δεν ήμουν ο «Κανένας».

ΤΟ ΓΥΦΤΑΚΙ

«Δεν έχω τίποτα», είπα
στο γυφτάκι που ήρθε να ζητιανέψει.
Πήγε στο διπλανό τραπέζι
που καθόταν μια καθώς-πρέπει κυρία
με φουντωτά μαλλιά σαν... αφάνα, φωλιά πουλιών.
Το κοίταξε με μια εξωγήινη απέχθεια.
Ούτε αυτή είχε τίποτα να του δώσει.
Κανένας δεν είχε τίποτα να δώσει στο γυφτάκι.
Αλήθεια είναι... Τίποτα δεν έχει απομείνει μέσα μας.
Ούτε ένα αίσθημα συμπόνιας,
ούτε μια σκέψη για τη δικαιοσύνη στον κόσμο.
Εγώ έγραψα αυτό το ποίημα για εξιλέωση.
Από τα φουντωτά μαλλιά της σικ κυρίας
πετάχτηκε ένα χελιδόνι και πέταξε μακριά.
Εκείνη δεν πήρε χαμπάρι τίποτα.
Ούτε το φτερούγισμα μιας τελευταίας ελπίδας.

ΟΥΔΕΙΣ ΠΙΟ ΑΧΑΡΙΣΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ «ΕΥΕΡΓΕΤΗ»

Ήμουνα ο αγαπημένος ανιψιός της θείας,
με βοηθούσε στα φοιτητικά μου χρόνια, είναι αλήθεια.
Πήρε κάποτε τηλέφωνο και έναν υπουργό¹
και μου είχε βρει δουλειά.

Η θεία ήταν η ευεργέτης της οικογένειας.
Βοηθούσε αδέλφια, ανίψια, φίλους...
Βέβαια με το απώτερο σκοπό να ψηφίζουν τον γιο της...
Ο γιος της ήταν αιώνιος Δήμαρχος...

Τους ψηφοφόρους τούς αγαπούσε πάντα η θεία.

Γι' αυτό και τους ευεργετούσε...

Έτσι κάνουν οι περισσότεροι ευεργέτες...

Είναι ευεργέτες εκ του πονηρού.

Για να στηρίζουν τα συμφέροντά τους.

Σιγά-σιγά γίνονται αρπακτικά.

Φτιάχνουν παιδιά ύαινες και κακόμοιρα εγγόνια.

Δεν έχουν συναισθήματα, ούτε αληθινή αγάπη,
παρά μόνο χαμόγελα ιδιοτέλειας και λαιμούς δεινοσαύρων.

Σε θέλουν πια υπάκουο, υποτελή, πιστό οπαδό...

και αν ελευθερωθείς από την ανηθικότητά τους,

σε λένε και αχάριστο.

Πού να ξέρουν οι καημένοι ότι όλοι αυτοί οι «αχάριστοι»

τους βοήθησαν να εκδηλώσουν

ό,τι καλοσύνη έχει απομείνει στο τέρας που έφτιαξαν.

Έστω και μια ιδιοτελή καλοσύνη.

Οι «ευεργέτες» συχνά γίνονται

οι αχάριστοι του κόσμου...

ΞΕΡΩ ΠΟΙΟΣ ΕΙΣΑΙ

Τον κοίταξα σαν πετρωμένη μέδουσα.

«Ξέρεις ποιος είμαι εγώ;», μου είπε
με την αφρισμένη φωτιά του Ήφαιστου στη ματιά του.
«Ξέρω», του απάντησα.

Ο οργισμένος εαυτός μου.

Το θυμωμένο σκοτάδι που αιώνες σούρνω μέσα μου.

Ένας κόκκος σκόνης είσαι στην απέραντη έρημο της ζωής.

Ένα όνειρο...

Είσαι αυτός που σε σαράντα χρόνια
θα σε θυμούνται καμιά φορά το εγγόνια σου...

Σε εκατό χρόνια δεν θα σε θυμάται κανένας.
Κανένας δεν θα αναφέρει ποτέ την ύπαρξή σου.

Κανένας δεν θα ξέρει ότι κάποτε έζησες.
Σαν να μην ήρθες στον κόσμο ποτέ...

Αυτός είσαι...

Αυτός είμαι...

Όλοι ξέρουν ποιοι είναι...

«ΑΛΛΑ ΤΗΣ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ!»

Πέρασα από το μαγαζί του Νώντα
(συγγραφέα και επαναστάτη)
που αράζουν του συναφιού μου.

Προσφέρθηκε να με κεράσει καφέ... δέχτηκα.

Δίπλα μου μια παρέα μορφωμένων πτεροδάκτυλων συζητούσαν,
πώς η εμμηνόπαυση της μάνας τους στη Δύση
επηρεάζει την κινέζικη οικονομία στην Ανατολή!

Χυνόταν η κουλτούρα εξώ από την πόρτα...

Έσκυψα, ξέπλυνα τα χέρια μου, έβρεξα και τα μαλλιά μου.

Τόση υψηλή διανόηση και να πηγαίνει χαμένη;

Κρίμα...

Περνάω συχνά από μαγαζιά κουλτουριάρηδων διανοητών.

Μου κάνει καλό.

Απολαμβάνω κερασμένους καφέδες
βοηθώντας στην παγκόσμια οικονομία,
και μαθαίνω πολλά για τις κινέζικες σκουληκαντέρες
και για την εμμηνόπαυση της λογικής.

CAFE BELLA VITA

Συναντιόμαστε συχνά στο «Bella Vita».

Ο Κώστας ο λογοτέχνης και παντρεμένος ανώφελα.

Ο Μπίλης ο ζωγράφος και μοναχικός των χρωμάτων.

Ο Χρόνης ο Τζαζ, μουσικός σε μπάντα και πάντα ερωτευμένος,
η ωραία Μαρία που έχει κάψει ψυχές και καλύβες
και εγώ με τη ραγισμένη μου πλάρη που μπάζει λέξεις...

Κι πιάνουμε κάτι ηδονικές συζητήσεις
για φιλοσοφία, ποίηση και μουσική,
για τα όμορφα της τέχνης μας
και για του κόσμου το πολίτευμα.

Και πίνουμε καφέδες και ποτά
και γελάμε και χαιρόμαστε
σαν παιδάκια στην αμμουδιά της ζωής,
με τις αναθυμιάσεις των ιδεών μας,
με τις θαυμαστές κουβέντες και αναλύσεις μας
πως πιάσαμε πάλι την ουσία,
πως από το βάθος της συνείδησης ανασύραμε μαργαριτάρια,
πως είμαστε κάτι παραπάνω από τον εαυτό μας.

Ικανοποιημένοι χαιρετιόμαστε
ώς την επόμενη συνάντησή μας,
μ' ένα αίσθημα ύψους φεγγαροακτίνας.
Όμως κάθε φορά, καθώς αποχωριζόμαστε,
ένα ειρωνικό χαμόγελο μου φεύγει από τα χείλη άθελά μου,
καθώς μας βλέπω όλους μας,
χαμένα πλάσματα
που γυρίζουν στον βυθό τους.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Έχω κολλήσει την αρρώστια των ποιητών.

Οι ποιητές κάνουν λάθη πολλά.

Μη σας γελάνε που είναι καλοί στο πνεύμα.

Οι ωραίες λέξεις τους και τα εξαίσια νοήματα μη σας εκπλήσσουν.

Οι ποιητές είναι εντυπωσιαστές των φθόγγων.

Ειδωλολάτρες του Α

και του Ω πιστοί κανίβαλοι.

Αλλοιωμένοι άγγελοι οι περισσότεροι, που δεν έχουν τον Θεό τους...

Θαυμαστές της ανικανότητάς τους να γίνουν κάτι άλλο.

Οι ποιητές έχουν μαλακό καβούκι και σκληροτράχηλη ψυχή.

Δεν είναι όλοι οι ποιητές ανθρώπινοι,

ψάχνουν τον άνθρωπο που έχουν χάσει μέσα στους λαβύρινθους των ιδεών,
ενώ ο άνθρωπος είναι πάντα δίπλα τους.

Δεν τον βλέπουν.

Τους έχουν τρυπήσει τα μάτια τους οι λέξεις.

Ο άνθρωπος των ποιητών έχει χαθεί.

Ποτέ δεν εμφανίστηκε στη Γη!

Ο πραγματικός Άνθρωπος για τους ποιητές
δεν γεννήθηκε ακόμα!

ΤΟ ΚΑΒΟΥΚΙ ΤΗΣ ΘΛΙΨΗΣ

Όταν με πιάνουν οι θλίψεις

(στο δίχτυ που στήνουν για ενοχικά έντομα)

και βλέπω τη ζωή σαν χορό μεθυσμένων από ανόητες πράξεις,

εφευρίσκω τότε τη χρησιμότητά μου

σε μικρά και ταπεινά πράγματα...

Καθαρίζω το σπίτι μου από τη σκόνη των ερώτων,

γυαλίζω τα παπούτσια μου μ' ένα ειδικό σπρέυ των τηλεδιαφημίσεων

που δίνει φτερά στις σόλες,

για να πηγαίνουν τη νύχτα βόλτα τα χαμένα μου όνειρα.

Επίσης, περπατώ στη φύση, σε λιβάδια και δάση

Ποτίζω δέντρα και μαζεύω χόρτα

για να πιω δροσοσταλιές από τους ήχους της απλότητας

και για να χορτάσω από την παράξενη σιωπή που έχουν τα φύλλα.

Όταν χτυπιέμαι μέρες στο δίχτυ της θλίψης

(ένα δίχτυ χωρίς αράχνη, άρα χωρίς θάνατο),

μαζεύω σε μια βράχικη παραλία τα σκουπίδια του πολιτισμού.

Μαζεύω τα σκουπίδια μου μαζί μ' εκείνα από τις ψυχές των ανθρώπων

που είναι πιο επικίνδυνα για να εξαφανίσουν το είδος.

Και απορώ πώς βρίσκονται τόσα σκουπίδια

στις παραλίες της γης, στις παραλίες των ψυχών, στις παραλίες του κόσμου μου.

Όταν θλίβομαι από αδικίες και εξουσίες,

φυτεύω σπόρους όπου βρω χώμα που διψάει για ωραίες ιδέες

κι εκεί όπου συναντώ νόες από τοίχο,

γράφω πάνω τους πυθαγορικά συνθήματα...

Ταϊζω τις μεταφυσικές γάτες και τους περιπλανώμενους σκύλους

με μελλοντικό ψωμί, με αποφάγια φιλοσοφικών ερωτήσεων

και με κόκαλα, καθώς αποσκελετώνω το απαισιόδοξο κορμί μου.

Όταν είμαι θλιμμένος χωρίς εμφανή λόγο,

περπατώ στους δρόμους σαν να μη συμβαίνει τίποτα,

χαμογελάω σε αγνώστους σαν να τους γνωρίζω καλά,

βαδίζω με ρυθμό εφήβου

σαν να πηγαίνω σ' ένα πάρτυ που με περιμένουν για ν' αρχίσει.

Όταν είμαι θλιψμένος από τα χρόνια μου που φεύγουν,
σκέφτομαι πώς να προσφέρω χαρά σε σένα
που αιώνες τώρα λες ότι μ' αγαπάς,
που μάλλον σ' αγαπώ κι εγώ χωρίς να το λέω.

Μα πιο πολύ ένα χάδι, όταν δώσω στη μάνα μου
ή σε οποιαδήποτε μάνα που πόνεσε,
με ξεμπλέκει από το δίχτυ της θλίψης
και με γεμίζει ελπίδα για να συνεχίζω,
πως κάποιο νόημα έχει ακόμα η ζωή μου.

Όταν είμαι θλιψμένος από τη λογική των πολλών,
ξυπνώ το ένστικτο της πρώτης χελώνας
που βρήκε το θάρρος να βγει από το καβούκι της.

Αυτό το αργό ένστικτο της αυτοσυντήρησης με οδηγεί
να εφευρίσκω μικρές χρησιμότητες και οντολογικές επαναγεννήσεις,
έστω και την ύστατη στιγμή,
λίγο πριν γίνω πατροκτόνος του Απόλλωνα,
λίγο πριν η θλίψη απλώσει το δίχτυ της βαθιά μέσα μου,
στο αίμα των μελλοντικών γενεών.

Εκεί όπου η απάθεια του καθενός μας εξαφανίζει τον άνθρωπο.

Όταν είμαι θλιψμένος για την ανικανότητά μου να συλλάβω την Αλήθεια,
επισκέπτομαι το Μαντείο της απλής Ζωής και παίρνω τον χρησμό του:
«Αυτές οι μικρές πράξεις δημιουργίας που κάνουν οι άνθρωποι
για να αντιμετωπίσουν τη θλίψη
είναι αποδείξεις σωφροσύνης, γιατί καλλιεργούν τις διψασμένες τους ελευθερίες
και ταξιδεύουν τη συνείδηση στο Αιώνιο.
Αυτές οι μικρές πράξεις δημιουργίας των ανθρώπων
αναβάλλουν την εντροπία και ξαναφέρνουν στο παρόν περίχαρο τον Προμηθέα
ν' ανάβει μικρές φωτιές για να ξαναφωτίσει τον κόσμο».

ΒΑΡΕΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Προτιμούσα να μη γνωρίζω εκείνους που θαύμαζα για τις ιδέες τους.
Ποιητές, πεζογράφους και καλλιτέχνες, αγωνιστές κι επαναστάτες
και άλλους πνευματικούς ανθρώπους που έφεραν καλοκαιρία στην ψυχή μου.
Όποτε μου δινόταν η ευκαιρία για κάτι τέτοιο συχνά το απέφευγα.
Προτιμούσα τη σιωπή της θάλασσας.
Το καμουφλάρισμα της Γης καθώς χάνεται στο Άπειρο.
Όχι από υπερηφάνεια ή από ντροπή
αλλά από φόβο,
μην τυχόν και με απογοητεύσει η γεύση του αίματός τους.
Μην απογοητεύσω κι εγώ εκείνους...
Μην απογοητευτούμε από το άγγιγμα των βαρέων στοιχείων μας.
Γιατί συχνά τα λόγια των ανθρώπων διαφέρουν από τα έργα τους,
από τις πράξεις της ζωής τους.
Τα λόγια είναι οι ανθοί των λουλουδιών,
οι πράξεις και τα έργα, ο κορμός και οι ρίζες τους.
Και πώς να θαυμάσεις τον κορμό και τις ρίζες,
να τα εκτιμήσεις περισσότερο από τα άνθη;

*Oι άνθρωποι είναι σαν τα γράμματα των αλφαριθήτων.
Για να αποκτήσουν κάποιο Νόημα πρέπει να ενώνονται
με άλλα γράμματα... με άλλους ανθρώπους.
Γίνονται λέξεις, φράσεις, στοχασμοί,
Όνειρα και Γνώση, Αναμνήσεις.
Έτσι, κατανοούν τη Ζωή και τον Εαυτό τους.*

ΠΡΟΣΠΑΘΩΝΤΑΣ ΝΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΩ ΤΗΝ ΑΣΗΜΑΝΤΟΤΗΤΑ ΜΟΥ

Προσπαθώντας να κατανοήσω την ασημαντότητά μου
έκανα πολλά σημαντικά πράγματα.

Έσπειρα νοήματα σε αχανείς ερήμους.
Βάφτισα τους σκοπούς φοβικά όνειρα,
έγινα κατασκευαστής τετράγωνων κύκλων
και καλός υποκριτής της αγάπης.

Πορεύτηκα

με τα συνηθισμένα χρέη,
οικογένεια, κουμπάρους και καριέρες.
Όλα εκείνα του ανθρώπου τα σημαντικά,
τα μεγάλα και τα σπουδαία... που καθείς νομίζει.

Έφτιαξα και γέφυρες από παράδοξες πράξεις
αλλά συνήθως έφτανα απέναντι ως νικημένος.

Πήγαινα βόλτα σε αμμουδιές και έπιανα ένα κόκκο άμμου
και έλεγα αυτός είμαι εγώ
ή γύριζα τα μεσημέρια της επιτυχίας μου σε νεκροταφεία
και συνομιλούσα με νεκρούς που κάποτε ήταν σπουδαίοι
κι έκαναν και αυτοί σπουδαία πράγματα
και δεν πρόλαβαν να κάνουν άλλα.

Με αυτούς τους τρόπους κατανόησα την ασημαντότητά μου.

ΟΙ ΜΑΚΑΡΙΤΕΣ ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΤΩΝ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΩΝ

Όταν αποφάσισα κάποτε να προχωρήσω
και να ζήσω στην ενσυναίσθηση των δελφινιών
χωρίς ξένες φαντασιώσεις και ενοχές άλλων,
ενισχύοντας τον δεσμό με τον δικό μου δρόμο,
άφησα πίσω μου φίλους, συγγενείς, συντρόφους
και άλλους νεκρούς της ζωής,
μακαρίτες που συνεχώς πεινάνε.

Οι μακαρίτες με κρατούσαν δέσμιο του θανάτου τους.
Μακαρίτες δεν είναι αυτοί που πεθαίνουν,
αλλά εκείνοι οι ζωντανοί
που δεν έχουν καταφέρει ν' αναστηθούν.

Όλοι αυτοί οι μακαρίτες του κόσμου
που δεν γνώρισαν την ευθύνη της καταγωγής τους,
που δεν γνώρισαν την ευθύνη της ελευθερίας τους
και το δικαίωμα της ελευθερίας των άλλων.

Μακαρίτες είναι εκείνοι
που δεν γνώρισαν ακόμα την συνείδηση των χρυσανθέμων.

ΛΥΚΟΣ VEGETARIAN (Η ΛΥΚΟΓΡΑΦΙΑ)

Λύκος...

Άλλοτε ζω σε αγέλη, άλλοτε μόνος.

Δεν ξεσκίζω σάρκες, δεν μ' αρέσει το αίμα.

Απεχθάνομαι τα πτώματα, ιδίως τα ζωντανά.

Είμαι λύκος χορτοφάγος...

Μερικές νύχτες ουρλιάζω χωρίς προφανείς λόγους,

αλλά πάντα υπάρχει ένας λόγος για κραυγή.

Χρόνια τρέχω στα φιλοσοφικά δάση.

Κολυμπώ στα ποτάμια του Ηράκλειτου,

προσπαθώντας να τινάξω τη θνητοσύνη από πάνω μου.

Μαδάω όνειρα τους χειμώνες

και γλύφω ευτυχίες τερμιτών τα καλοκαίρια.

Ωρες-ώρες δυσανασχετώ που είμαι ένας τέτοιος λύκος,

αλλά δεν γίνεται αλλιώς, μου είπαν τα δέντρα.

Έτσι, πληρώνω το τίμημα...

Δαγκώνω όμως άσχημα μερικές φορές.

Περισσότερο κινδυνεύει ο εαυτός μου.

Σ' ένα από τα δαγκώματά μου κόλλησε τη «λύσσα των ερώτων».

Τώρα με κυνηγάει με το τουφέκι της συμπόνοιας.

Είναι ο μόνος που αληθινά φοβάμαι,

μην αστοχήσει...

Nύχτα οδηγούσα.

Ερχόμονταν από τη Ζαχάρω προς την Καλαμάτα.

Είχε Πανσέληνο.

Ξαφνικά, πέρασε κάθετα τον δρόμο. Με αναγνώρισα...

ΕΥΡΙΔΙΚΗ

«Μην κοιτάξεις πίσω», ψιθύρισα στον φύλακα άγγελο.

«Μην κοιτάξεις τη Δημιουργία μου:

ερήμους με μικρές οάσεις

και γναλιστερή σκόνη στον αέρα των παθών να τριβιλίζει.

Ναρκοπέδια και παγίδες του Έρωτα,

διασκεδάσεις ιππόκαμπων και ηδονές δελφινιών.

Μην κοιτάξεις πίσω», του είπα.

«Κοίτα μόνο την τωρινή λαχτάρα μου για το νόημα του κόσμου,

τη χαρά που θέλω να μοιράσω.

Κοίτα εκείνη τη βαθύτερη ελπίδα μου,

κάτω από τον ρόλο του θνητού ανθρώπου.

Μην κοιτάς τα λάθη μου και τις αγάπες που άφησα για μυστικούς λόγους.

Μην κοιτάς πίσω».

Ο άγγελός μου κοίταξε... και ξαναγύρισε στον Παράδεισό του.

Πέτρωσε... κι έγινε άγαλμα της Αθωότητάς του.

Από τότε βαδίζω μονάχος μου στον κόσμο

κοιτάζοντας μόνο μπροστά...

φοβούμενος μην πετρώσω από τα περασμένα.

Κοιτάζω μόνο μπροστά

στο ενεργές χάος της Συνείδησης.

Στα μελλοντικά κόκκινα της Απειροσύνης.

Παναγιώτης Τεμπελόπουλος

Ο ΔΙΚΟΣ ΜΟΥ ΘΕΟΣ ΓΕΛΑΕΙ...

Η σύγχρονη επιστήμη αρχίζει να ερμηνεύει τον κόσμο περισσότερο με μια ποιητική μεταφυσική. Μας απέδειξε ότι βλέπουμε και κατανοούμε μόνο αυτά τα πολύ λίγα που μας επιτρέπουν οι αισθήσεις μας. Ο αισθητηριακός κόσμος είναι μια απλή δόνηση. Λόγω αυτής της δόνησης παρουσιάζεται η ύλη. Σε διάφορες μορφές, οι δονήσεις αυτές αλληλοεπηρεάζονται και επηρεάζουν τους κόσμους που οικοδομούν.

Το σύμπαν, λοιπόν, και ο γήινος κόσμος είναι σαν τον ιστό της αράχνης. Οποιαδήποτε κίνηση, σε οποιοδήποτε μέρος του ιστού, επηρεάζει ολόκληρο τον ιστό. Όλα τα νοήμονα όντα που ζουν σ' αυτήν τη συμπαντική θάλασσα είναι συμμετέχοντες σ' αυτό το ποιητικό παιχνίδι του κοσμικού όλου.

Αυτή η άποψη για τον κόσμο έρχεται από πολύ παλιά. Έστω και αν ο δυτικός πολιτισμός την έχει ξεχάσει.

Υπάρχει σε όλους τους πολιτισμούς αυτή η παγκόσμια εμπειρία, ότι το σώμα μας και ο ψυχονούς μας ποιεί κάθε τι γύρω μας. Ζούμε πάνω σ' έναν συμπαντικό ιστό που είναι αόρατος και ζωντανός. Έχει νοημοσύνη κι εμείς υπάρχουμε μέσα σ' αυτόν όπως κολυμπάμε μέσα σε μια λίμνη. Ζούμε μέσα σ' έναν Παγκόσμιο Αθάνατο και Ποιητικό Νου. Αποτελούμε μέρος του και ταυτόχρονα είμαστε δημιουργοί του. Όλοι είμαστε οι δημιουργοί του κόσμου μας. Μπορούμε να τον επηρεάζουμε, να τον αλλάζουμε και να τον μετατρέπουμε. Τούτο αποτελεί μια Ανώτερη Ανθολογία Αφανέρωτων Ποιητικών Φαινομένων.

Αυτός ο «Συμπαντικός Ποιητικός Νους» είναι αιώνια υπαρκτός με την ίδια ενέργεια που άλλοτε λέγεται ύλη, άλλοτε αιθέρας, άλλοτε ακτινοβολία κ.λπ. Αυτή η ίδια μεταβαλλόμενη και αιθάνατη ενέργεια που αποτελεί και το κύριο στοιχείο της δικής μας ζωής. Είμαστε όντα από την ίδια ποιητική ενέργεια που εκδηλώνεται με διάφορους τρόπους ως σώμα, ως ψυχή, ως συνείδηση, ως μεταθανάτια ύπαρξη. Στην τελική μας μορφή ως ανθρώπινα ποιητικά όντα είμαστε φως και άλλο φως θα γίνουμε, πριν την τελική μορφή του φωτός ή κάτι παραπάνω, πιο λεπτοφυές και πνευματικό από το φως που δεν γνωρίζουμε και δεν μπορούμε να φανταστούμε. Είμαστε όντα ενός Ποιητικού Νου που προέρχεται από την Κοσμική Νοημοσύνη του Χάους, από την Πνευματική Επάρκεια του Παντός και από την Δονούμενη Ουσία του Τίποτα.

Mia ποιητική εξήγηση

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΣΑΥΡΑΣ

Όταν συνάντησα σ' εκείνη τη βουνοπλαγιά
τον Αρχαίο Ανακαινιστή,

ήθελα μια τελική συμφωνία, έτσι και αλλιώς.

«Η θα ζήσω κάνοντας πράξεις όλες μους τις προσδοκίες
ή σου χαρίζω τη Ζωή και τα παρατάω», του είπα.

«Πάσχεις από το ναρκισσισμό της σαύρας που λιάζεται στην πέτρα», φώναξε.

«Σου προτείνω την κλασική συμφωνία που κάνω με τους ονειροπόλους.

Θα σ' αφήσω να ζεις στο μέλλον και στο παρελθόν

σχεδιάζοντας και αναπολώντας...

και θα πεθαίνεις στο παρόν λίγο... λίγο...

μ' αυτά που είσαι ικανός να κάνεις...

Ούτε και θα καταλάβεις πόσο γρήγορα θα φύγει ο καιρός σου.

Από αυτή την πέτρα έχουν περάσει χιλιάδες σαύρες πριν τον αφανισμό τους».

Eίχα πάει στα «Λάζια», στο βουνό των προγόνων μουν.

Να μαζέψω ρίγανη ήταν η «εξωτερική δικαιολογία»...

Εκεί τον συνάντησα...

ΧΑΡΜΟΣΥΝΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Σήμερα έμαθα πως, μόλις ο Θεός πληροφορήθηκε
την ύπαρξη των ανθρώπων, ξαφνιάστηκε.

«Δεν γνωρίζω τίποτα γι' αυτό το πλάσμα», είπε.

Έπειτα ζήτησε εξηγήσεις από τους αγγέλους
και από τη γραφειοκρατία του φωτός,
και πήρε κάποιες φτηνές δικαιολογίες.

«Δηλαδή τόσους αιώνες ήμασταν χωρίς Θεό;», αναρωτήθηκαν οι άνθρωποι.

«Γι' αυτό τόσοι πόλεμοι, φονικά, βία, φρικαλεότητες,
γι' αυτό οι ένοχοι και οι εγκληματίες του κόσμου πάντα επιζούσαν,
ενώ οι αθώοι πέθαιναν αδικημένοι
και ο Θεός να μη γνωρίζει τίποτα!».

Αυτό ήταν φοβερό.

Ούτε η άλλη ζωή για τους ανθρώπους υπήρχε,
αφού ήταν άγνωστο είδος το ανθρώπινο ον
στα μητρώα της Αθανασίας.

Τόσα δισεκατομμύρια πεθαμένοι
και πέρασαν στην ανυπαρξία χωρίς καμιά ανάσταση!
«Κρίμα», φώναξε ο Θεός και είπε στους αγγέλους τους
να τακτοποιήσουν γρήγορα το ζήτημα.

Οι άγγελοι πήραν την αίτηση Ύπαρξης των Ανθρώπων
και την αίτηση για την επόμενη ζωή τους,
και υποσχέθηκαν πως πολύ σύντομα θα τις εξετάσουν.

Ίσως σε επτά εργάσιμες χιλιετίες, μπορεί και πιο νωρίς.
Ο θεϊκός χρόνος είναι σχετικός για τους αθάνατους αγγέλους
και πολύ συγκεκριμένος για τους θνητούς ανθρώπους.
Ευτυχώς που σε επτά χιλιάδες χρόνια το πολύ
θα έρθει η δικαιοσύνη στη Γη, θα ανταμείβονται οι δίκαιοι,
θα τιμωρούνται οι εγκληματίες του κόσμου
και θα ανασταίνονται όσοι πεθαίνουν!
Ευτυχώς!

*Ευτυχώς που υπάρχει ο θάνατος.
Γιατί αλλιώς τα καθάρματα
δεν θα πέθαιναν ποτέ.
Ευτυχώς που ακόμα δεν υπάρχουν αναστάσεις...
Γιατί τα καθάρματα θα έβρισκαν τον τρόπο
να ανασταίνονται πρώτα.*

Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Δίκασα τον Θεό, εγώ και άλλοι θλιμμένοι της πίστης
και τον κρίναμε ένοχο
γιατί επέτρεψε να σφαγιαστούν εκατομμύρια αθώοι σ' αυτό τον κόσμο.
Ανακάτεψα σε ένα ποτήρι νερό μια κουταλιά χώμα από το Άουσβιτς
και του έδωσα να το πιεί.
«Μετανιώσατε που ήσασταν Θεός των ανθρώπων;» τον ρώτησα.
«Δεν ένιωθα Θεός», απάντησε εκείνος,
«γιατί τα δημιουργήματά μου δεν ένιωθαν ότι ήταν άνθρωποι».

*An autό που ήμουνα πριν γεννηθώ
δεν θα είναι ίδιο με αυτό που θα είμαι άμα πεθάνω,
τότε η ζωή μου επηρέασε
την ανυπαρξία ή την ύπαρξη.*

ΑΒΑΠΤΙΣΤΟΙ ΤΗΣ ΛΟΓΙΚΗΣ

Ήρθα σ' αυτό τον κόσμο ως βαφτισμένος θνητός,
όπως όλοι.

Τούτη είναι η μόνη αληθινή βάφτιση της Ύπαρξης,
πάνω από το τραγελαφικό των θρησκειών.

Η πνευματική ενέργεια του θείου Αφανούς
παραδίνεται ως νέα πατρίδα φανερή σε όλους
με το πρώτο κλάμα της γέννησης.

Όσοι όμως λεηλατούνται
από τις θρησκείες των ανθρώπων
και τους ξαναβαφτίζουν στον δικό τους Θεό,
συχνά ξεχνάνε την αληθινή τους βάπτιση.

Οι διπλά βαφτισμένοι όμως έχουν διπλές πιθανότητες
να είναι διπλά πλανεμένοι.

Εις το όνομα του Πατρός
του Υιού και της Κόρης
και της Αγίας Λογικής.
Αμήν.

*Στο χωριό μου υπάρχει μια τοποθεσία
που ονομάζεται «Τ' Αβάφτιγα Παιδιά».
Εκεί πήγαιναν και άφηναν τα κορμάκια τους
όταν πέθαιναν ή όταν υπήρχαν αποβολές.
Επειδή δεν είχαν βαφτιστεί,
και στο νεκροταφείο του Θεού
δέχονταν μόνο τους βαφτισμένους...*

ΑΓΙΟΣΥΝΕΣ

Να μου δώσει με το ζόρι μια Αγία Γραφή.

Την κρατάει, έλεγε, είκοσι χρόνια,

αυτή τον οδήγησε στην Αλήθεια.

«Άμα κρατάω συνέχεια από το χέρι μου

την ουρά ενός γαϊδάρου,

αυτός μπορεί να με οδηγήσει στην Ιερουσαλήμ;»,

τον ρώτησα.

Με κοίταξε υποτιμητικά και μου είπε

ότι θα πάω στην Κόλαση.

Ίσως συμβεί και αυτό, να περάσω και από την Κόλαση

και να βλέπω κι εκεί κάτι φανατικούς θεοφοβούμενους

να κρατάνε σφιχτά από μία Αγία Γραφή.

*Mόνο οι φανατικοί
γνωρίζουν πώς είναι ο Θεός.*

ΘΥΜΟΣ ΑΠΟ ΚΟΥΝΙΑ

Μου έλεγε ο Θεός:

«Κατέβα κάτω... να σηκώσεις κι εσύ λίγο

από το βάρος του κόσμου».

«Άσε με ήσυχο... μια χαρά είμαι εδώ»,

του φώναξα εγώ.

Κάθε τόσο ερχόταν και με τρωγότανε.

«Τόσοι και τόσοι πήγαν... πρέπει να πας κι εσύ,

να πάρεις το μερτικό σου».

Τελικά το πήρα απόφαση.

Άρπαξα γρήγορα ένα βιβλίο με λευκές σελίδες,

του Διονύσου έναν Αυλό

και το αριστερό πέδιλο του Εσταυρωμένου

και ήρθα στον κόσμο... των τρελών.

Γι' αυτό μερικές φορές μοιάζω θυμωμένος,

χωρίς να μου φταίει κανείς και τίποτα....

Φυσικομαθηματικές εκδοχές

Η ΥΠΑΡΞΗ ΚΑΙ Η ΑΝΥΠΑΡΞΙΑ

Τώρα τελευταία δεν τα πάω καλά με τον Θεό.

Νομίζω ότι δεν μ' έχει ανάγκη πια.

Ίσως κι εγώ να μην τον έχω.

Να μπορώ να ζήσω και χωρίς Αυτόν.

Χθες βράδυ του είπα ένα ξερό:

«Γεια σου Θεέ».

Καμιά απάντηση.

Τη νύχτα σκεφτόμουν πως μάλλον δεν υπάρχει.

Το πρώι είδα έναν ήλιο να μου φωτίζει την πλάση.

«Τι χαρά Θεέ μου», είπα

και τον ξαναβρήκα μέσα μου.

Όταν διαβάζω ειδήσεις,

θυμώνω μαζί του και του φωνάζω:

«Τι κάνεις; Πού είσαι, δεν βλέπεις; Τόσα βάρβαρα πράγματα γίνονται κάθε μέρα στον κόσμο.

Δολοφονίες και φρικαλεότητες.

Οι άδικοι ευημερούν

και τους δίκαιους τους κρεμάνε αιώνες τώρα».

Δε παίρνω πάλι καμία απάντηση.

Έπειτα από καιρό ακούω ένα ευχάριστο γεγονός

για μια νίκη της αλήθειας,

για μια λάμψη της αγάπης,

για ένα Θαύμα του Ανθρώπου.

«Λες;», αναρωτιέμαι.

Μερικές φορές έχω την αίσθηση

ότι επίτηδες μου συμπεριφέρεται έτσι.

Να νομίζω ότι δεν μου δίνει καμία σημασία.

Να προσπαθώ να τον πλησιάσω

και Αυτός να σιωπά!

Όταν πάλι αγριένω και είμαι έτοιμος
να του κάνω έξωση από την ψυχή μου,
μου χτυπάει το κουδούνι μια ελπίδα
να μου δώσει το ενοίκιο της Ύπαρξης,
ή να μου προσφέρει μια αναίτια χαρά!
Ίσως ο Θεός να υπάρχει
ή να μην υπάρχει, ποιος ξέρει!
Όμως αυτές οι αναπάντητες ερωτήσεις μου
και οι συχνές μεταφυσικές μου απιστίες
κρατούν το μπιγκ-μπανγκ του κόσμου μέσα μου ζωντανό.

Η ΕΞΥΠΝΑΔΑ ΤΗΣ ΚΑΛΟΣΥΝΗΣ

Ακόμα και αν ο Θεός μου δεν υπάρχει,
αν όλα τα έχει γεννήσει το ανυπέρβλητο χάος και η χαρά του τίποτα,
αξίζει να είσαι καλός.

Όχι πια από θρησκευτική ηθική
αλλά από μια νοητική εξυπνάδα.

Η νοητική καλοσύνη προϋπάρχει του ανθρώπινου κόσμου.

Αποδεικνύεται από την έλξη των πλανητών,
από την αλληλεξάρτηση των χορευτικών σωματιδίων της ύλης,
από των φυτών και των ζώων το ενστικτώδες φως.

Διεγείρονται με την καλοσύνη τα κύτταρα
από το αόρατο σχέδιο του τυχαίου και του απροσδιόριστου
και μεγαλώνει μέσα του η οντότητα του Άπειρου.

Αξίζει να είσαι καλός
γιατί τότε είσαι πραγματικά έξυπνος
έστω και αν ο Θεός δεν υπάρχει...

Ο ΤΑΞΙΤΖΗΣ-ΘΕΟΣ

Ήρθε ανήσυχη η θεία μου και έλεγε
πως πήρε ένα ταξί και ο οδηγός
της διηγήθηκε όλη της τη ζωή με λεπτομέρειες.

Ήταν ο Θεός ο ίδιος!

Γέλαγα για τα ανεμόπτερα της θείας,
και αυτή μ' έβριζε για την απιστία μου.

Μα πώς μπορείς να πιστέψεις για έναν Θεό-Ταξιτζή
που εμφανίζεται σε μία ογδοντάχρονη;

Τόσες δουλειές γι' αυτόν υπάρχουν στον κόσμο...

Παιδιά που πεθαίνουν, βασανισμοί, εκτελέσεις.

Τόσοι αθώοι που υποφέρουν κάθε λεπτό.

Γιατί τάχα Το Ανώτερο Ον να μην εμφανιστεί σ' έναν από αυτούς
και να χάνει την ώρα του με τις θειάδες;

Με εικόνες που δακρύζουν.

ή που περπατάνε και πηγαίνουν διακοπές σε άλλα μέρη;

Πώς να πιστέψεις σ' έναν Ταξιτζή-Θεό
που πάει δωρεάν κούρσα τους πιστούς του
από την Ανυπαρξία στη Γη
και έπειτα από τη Γη στον Παράδεισο απευθείας;
Να χάνει την ώρα του με παράλογες διαδρομές
των παράλογων θρησκειών,
με παράλογα θαύματα,
των παράλογων ανθρώπων.

ΟΙ ΣΤΑΥΡΟΙ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣΗΣ

Θεέ, Καλό Σταυρό μού έχεις δώσει.

Μου τον έχεις στολίσει με ονείρατα και επιθυμίες του ανεκπλήρωτου.

Αγριολούλουδα παθών φυτρώνουν στις άκρες του.

Τον έχεις χρωματίσει με το γυαλιστερό κόκκινο της δίψας για ζωή,

με αχνές φωτοσκιάσεις ενός υπερβατικού χρέους.

Συχνά μου θυμίζεις πως είμαι τυχερός μ' αυτόν τον Σταυρό.

Βέβαια οι Σταυροί των άλλων τύχη και ατυχία είναι.

Όλοι νομίζουμε πως είμαστε σε καλύτερη μοίρα,

μα όλοι κουβαλάμε τους Σταυρούς μας.

Στο μόνο που διαφέρουμε είναι ο τρόπος της σταύρωσής μας.

Καθείς αυτοσχεδιάζει τον δικό του στην αμμουδιά της Ζωής.

Όσο για την Ανάσταση, σε τρεις μέρες δεν είδα κανέναν να ανασταίνεται.

Ίσως σε τρεις αιώνες ν' αναστηθεί η ανθρωπότητα,

σε τρία λεπτά ένας πιστός του έρωτα,

αλλά δεν πρόλαβε να ζήσει...

Ο χρόνος είναι σχετικός, ξέρεις,

και δεν συγχωρεί τους χαμένους έρωτες, ούτε τις χαμένες ζωές!

Σε θαυμάζω όμως που μας έχεις σοφά δεμένους με τους Σταυρούς μας.

Να φαίνεται πως επιλέξαμε να βαδίζουμε μια ζωή εσταυρωμένη.

Είσαι ωραίος, Θεέ, με το παράξενο χιούμορ σου

τα 'χεις καταφέρει μια χαρά με τους ανθρώπους,

να κυβερνούν τον κόσμο σου με τους Σταυρούς της βούλησής τους.

*Δισεκατομμύρια Σταυροί... δισεκατομμυρίων όντων,
σε παιχνίδια νεκρανάστασης
με διαιτητή ένα στάδιο Υπερσυνείδησης που ονομάζουμε Θεό,
που ούτε αποδεικνύεται, ούτε αναιρείται...*

ΠΑΣΧΑΛΙΝΕΣ ΓΙΟΡΤΕΣ

Κάθε Πάσχα τιμώ την Ανάσταση του Θεού.
Ο Θεός που δεν έχει ανάγκη από αναστάσεις.
Άλλοτε σαν Ὄσιρις, σαν Ἀδωνις, σαν Διόνυσος
σαν Απολλόνιος Τυανέας, σαν Χριστός
πάντα μπορεί να πεθαίνει και ν' ανασταίνεται.
Χωρίς να σφάζονται σε βωμούς τα ζώα της θυσίας
και στα χασάπικα εκατομμύρια κατσίκια
και αμνοί της λυσσαλέας κρεατοφαγίας των πιστών.
Λες και ο Θεός αγαπάει το αίμα,
τον κάναμε βαμπίρ των θρησκειών,
αλλά Εκείνος είναι πέρα και πάνω από τα ανθρώπινα,
ποτέ δεν πεινά, δεν διψά, δεν ελπίζει, ούτε ονειρεύεται ευτυχίες.
Όλα τούτα τα έχει λύσει...
Μόνο ο άνθρωπος πεινάει
για περισσότερη δικαιοσύνη και αγάπη.
Μόνο ο άνθρωπος πεθαίνει κάθε μέρα.
Ας τιμούμε ως θνητοί κάθε Πάσχα
μια πιθανή μας ανάσταση.
Μια ξεχασμένη ελπίδα να γίνουμε Θεοί.
Ν' αναστηθούμε μέσα στον θνητό μας βίο.

Η ΙΕΡΗ ΓΚΡΙΝΙΑ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ

Έχω μια παράξενη γκρίνια τις γιορτές.
Δεν είμαι σίγουρος από πού πηγάζει.
Θέλεις ότι δεν μου αρέσουν πολύ οι χαιρετούρες,
οι τυμπανοκρουσίες και οι υποκριτικές ευχές...
Θέλεις επειδή ο Θεός των θρησκειών
δεν είναι αυτός που πρέπει...
Έτσι όπως παραμένει ο κόσμος,
αιμοσταγής και άδικος ακόμα,
και Αυτός δεν βάζει παραπάνω
το χεράκι του να γλυκάνει την ανθρωπότητα...
Ίσως να γκρινιάζω επειδή στις γιορτές σχεδόν όλοι μας
ορμάμε σαν ψάρια ιχθυοτροφείου
στις αποξηραμένες μυθολογίες που μας ταϊζουν αιώνες τώρα
και στις κάθε λογής προκαταλήψεις.
Ίσως επειδή οι πολιτικοί βρίσκουν την ευκαιρία
ειδικά στις γιορτές να μπακαίζουν κουταμάρες στο τετράγωνο
κι έπειτα να χόνονται βιαστικά
στα βουρκόνερα των συμφερόντων τους.
Ίσως το μπιγκ-μπανγκ να είναι πια μικρό
και να μη χωράει στη λογική αυτών που διαφημίζουν προϊόντα
και των άλλων που πουλάνε μεταλλαγμένες ειδήσεις.

Μπορεί γι' αυτό να γκρινιάζω στις γιορτές,
ο χωροχρόνος μέσα μου τότε είναι έτοιμος να σκάσει!
Να γκρινιάζει δηλαδή
ένα παραγκωνισμένο μέρος του εαυτού μου,
κάτι που έχει παραμείνει αληθινό και αυθεντικό
εκεί βαθιά στη Σπηλιά του Σωκράτη.
Ίσως στις γιορτές μόνο,
να κατανοώ και να μην αφομοιώνω.
Αν είναι έτσι, τότε οι γιορτές είναι πραγματικά πολύτιμες,
γιατί γιορτάζει η συνείδησή μου
και αυτή η κινητήριος γκρίνια μου, ιερή!

ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΠΛΗΡΩΣΗ ΤΟΥΣ

Όταν ξανάρθω σε χίλια χρόνια, θα υπάρχουν άραγε τα ποιήματα,
οι αναπάντητες φιλοσοφικές ερωτήσεις, του Όντος τα μυστήρια;
Τότε οι λέξεις θα είναι ζωντανοί οργανισμοί με νόηση,
που όταν τις διαβάζεις, θα βλέπεις κι εκείνον που τις έγραψε,
καθώς και όλες τις πράξεις του βίου του.

Σε χίλια χρόνια οι πέτρες θα έχουν αισθήματα,
τα φυτά θα μιλάνε την ίδια γλώσσα με τα νετρίνα και τα παιδιά,
και από μια τρίχα μακρυμαλλούσας κόρης
θα ταξιδεύουνε στο Άπειρο οι τουρίστες.

Στη γέφυρα που θα ενώνει τη ζωή και τον θάνατο
θα πληρώνουν και εισιτήριο να κάνουν περιπάτους πάνω της,
να αγναντεύουν ως αξιοθέατο την Ύπαρξη.

Θα πουλάνε και σουβενίρ με αρχαίες θλίψεις ποιητών
ή με παράξενες ψυχικές εμπειρίες
που οι πρωτόγονοι (δηλαδή εμείς) τις έλεγαν έρωτα.

Σε χίλια χρόνια ο καθένας θα έχει ιδιόκτητο ένα μέρος από το σύμπαν
και θα επισκέπτεται τον Αντιεαυτό του για βραδινές συζητήσεις.

Η Δικαιοσύνη, η Αλήθεια και το Φως θα έχουν κερδίσει μάχες,
για να γίνει ο κόσμος όπως τον φαντάστηκε ο Σωκράτης, ο Χριστός και ο Βούδας.
Όλοι οι χωρισμοί θ' ανθίσουν ως ενώσεις σε χίλια χρόνια,
θα με ξυπνήσει και μένα το Μέλλον από τον βαθύ μου ύπνο,
για να σε ξαναπλάσω από το Άχρονο Πλευρό μου.

Σε χείλια χρόνια... δεν είναι και πολλά,
θα ξανάρθω... να σε ξαναβρώ
για να σ' αγαπήσω, όπως πρέπει!

*Μπορεί να ζούμε τις τελευταίες μέρες των λέξεων, το τέλος της ποίησης.
Επειδή η τεχνολογία «σπρώχνει» την πολυεπίπεδη αλλαγή του ανθρωπίνου όντος, ίσως κατατάξει σύντομα τη λογοτεχνική δράση ως μουσειακό είδος. Ισως μετά από χρόνια οι άνθρωποι να μη διαβάζουν ποίηση. Να μη διαβάζουν ούτε το όνομά τους. Τότε οι μελλοντικοί αρχαιολόγοι θα ερευνούν την ποίηση ως μια πρωτόγονη σκέψη και εμπειρία.*

Παναγιώτης Τεμπελόπουλος

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΦΩΤΟΝΙΩΝ

Μερικές φορές αναρωτιέμαι μήπως η ποίηση και γενικά η τέχνη είναι μια παρατεταμένη περίοδος της παιδικότητας ενός ανθρώπου. Μια ελευθερία στην κατάψυξη. Μια απελπισία για την μη σύλληψη του κόσμου... Ένα άλλοθι ενός απραγματοποίητου σκοπού. Ένα παιχνίδι άνευ ουσίας. Μια μωρία έναντι της φρονιμάδας.

Όμως, έπειτα βλέπω και τη φροντίδα των ατέχνων, την απελπισία των ενηλίκων, τις μωρίες των νοικοκυραίων, τα παιχνίδια της εξουσίας και της πολιτικής. Τότε ησυχάζω που η ζαριά του χάους μ' έκανε έμπορο λέξεων και μιμητή αφηρημένων χρόνων να παίζω νοηματικά παιχνίδια του απείρου και να κερδίζω λίγη χαρά. Να επανάλαμβάνω αναγκαίους μύθους, χρήσιμους για τα νέα είδωλα της ζωής. Μακριά από την τάξη της κοινής ανθρώπινης επιλογής (παραμένοντας όμως στην παιδική υπόσταση της ψυχής), να χτίζω πύργους στην αμμουδιά της Τροίας και τέχνες υψηλού αμμόκοκκου. Εξερευνώντας τα σκοτάδια μου στα όρια των γλωσσικών παραστάσεων. Εκεί στις φρεσκογεννημένες επαναλήψεις του πρόσκαιρου, με την ελπίδα να κατακτήσω ένα ακόμα χαμόγελο της κρυμμένης Αλήθειας.

Από άγνοια γινόμαστε ποιητές. Με αυτή είμαστε νυμφευμένοι αιώνες τώρα. Η γνώση είναι κοσμική ερωμένη μας. Τη συναντάμε κρυφά πού και πού και για λίγο. Της δίνουμε αιώνιους όρκους ότι θα επαναστατήσουμε. Όμως, δεν γινόμαστε επαναστάτες. Συνήθως, συμβιβαζόμαστε ή αποχωρούμε. Έτσι, ξεμένουμε ως διάβολοι στον παράδεισο και ως άγιοι στην κόλαση.

Πάντα όμως μένει μέσα μας η αγιάτρευτη δίψα να κάνουμε τον κόσμο πιο δίκαιο, να ανακαλύψουμε την αλήθεια των πραγμάτων και να ελευθερωθούμε. Να γίνουμε ευτυχισμένο φως. Γι' αυτό οι ποιητές είναι υπερβατικοί της φυλής, της πατρίδας, της θρησκείας, της πολιτικής. Είναι υπερβατικοί των διαχωρισμών. Αυτό είναι μια πολιτική στάση. Η ποίηση τότε είναι η πολιτική των ονείρων του ποιητή. Μια πολιτική που φωτίζει το σκοτάδι της ιστορίας του Γίγνεσθαι. Η πολιτική της Συνείδησης.

*Η Πολιτική της Ποίησης
και τέχνες υψηλού αμμόκοκου.*

ΟΣΟ ΧΥΝΕΤΑΙ ΤΟ ΑΙΜΑ

Όσο χύνεται το αίμα μου,

δεν αλλάζει ο κόσμος, κι ας λένε.

Ξαναγυρίζει πίσω στη μυρωδιά του Κάιν.

Στις γενιές των Ατρειδών, της Μήδειας και της Κλυταιμνήστρας.

Το αίμα ξυπνάει τη δίψα των Τιτάνων για εκδίκηση.

Βάζει στον θρόνο την τρέλα, και ο Λόγος ο Μέγας Απών.

Οι πολιτείες των ανθρώπων δεν αλλάζουν με αίμα,

κι ας φαίνεται έτσι.

Τα εκατομμύρια των νεκρών που σφαγιάστηκαν

θα ζητήσουν δικαιοσύνη από τον κόσμο των ζωντανών.

Θα δυστυχήσουν τις επόμενες γενιές

και αυτές δεν θα γνωρίζουν την αιτία της δυστυχίας τους

και θα ψάχνουν ξανά υπεράνθρωπους.

Όσο χύνεται το αίμα σου, το δέντρο της ελευθερίας δεν θα γίνει ποτέ αυτόνομο.

Θα φαίνεται αυτάρεσκο στη νομιμοφροσύνη,

ευδαιμόνιον στη ματαιότητα, ευχάριστο στις παρορμήσεις της φωτιάς,

αλλά δεν θα καρπίσει ποτέ και στον κορμό του θα ουρούν ψυχοπαθείς ηγέτες.

Όσο χύνεται το αίμα μας, δεν θα απλώνει η θάλασσα τ' αλάτι της αγάπης.

Ο Θεός θα αυτοεξοριστεί πάλι στη σιωπή,

στις πολιτείες και στις ψυχές

θα βγουν οι μινώταυροι για να επιβάλουν την τάξη.

Η παραίσθηση της Ακοής

*Οι Έλληνες ήρθαν σ' αυτόν τον τόπο πριν από κάποιους αιώνες
ως μετανάστες.*

Η χώρα αυτή ανήκε στους Πελασγούς, στους Κάρες και σε άλλους.

Πριν από αυτούς η χώρα ανήκε σε νομάδες.

Πριν τις νομάδες ζούσαν στις σπηλιές οι Νεάντερταλ.

Ποιητικόν συμπέρασμα

*Όλες οι πατρίδες του κόσμου ανήκαν κάποτε σε δεινόσαυρους
και σε αμοιβάδες.*

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

Οι μύθοι και οι ένδοξοι πρόγονοί μου.
Η μεγάλη φυλή και το φιδοφούστανο του έθνους μας.
Μια Ελλάδα που ποτέ δεν πεθαίνει...
Ιαχές και κρωξίματα βατράχων στα λασπόνερα μιας λίμνης...
Μας αρέσει η προγονολατρεία του έλους.
Πηγαίνουμε στο χάλασμα της Ιστορίας να κατοικήσουμε
γιατί είμαστε άψυχοι του παρόντος.
Νομοθετούμε τους πεθαμένους να μας δίνουν στα δύσκολα λύσεις.
Έναν Αριστοτέλη, έναν Παπαφλέσσα.
Ένα παρελθόν που αγωνιωδώς αναζητούμε.
Εθνικό ζήτημα είναι το σοφό μέλλον
που δεν μπορούμε να δημιουργήσουμε.
Μια Ελλάδα που θέλει να ζήσει, είναι το ζήτημα.
Ελληνίδες, Έλληνες,
βγείτε από τις λίμνες των παλιών διχασμών και του μίσους.
Μην κολυμπάτε πια στο κώνειο του Σωκράτη,
αφήστε το νερό της Ιστορίας να κυλήσει από τους Παρθενώνες.
Η κλειστή λίμνη να γίνει ελεύθερο ποτάμι να ξεπλύνει τους ήρωες,
να εμποτίσει τ' αγάλματα με φρέσκια συνείδηση.
Ελληνίδες, Έλληνες, το έλος να γίνει έλεος νέων δυνατών μύθων,
που θα γυμνάζονται σε καταρράκτες ιδεών,
που θα χύνονται στη θάλασσα της Αλήθειας.
Εκεί όπου νέες πνευματικές Ελλάδες θα ποτίσουν το μυαλό της Ανθρωπότητας,
Εκεί όπου τα παιδιά του Ηράκλειτου θα γίνουν ένα με τη Ροή του Κόσμου.
Εκεί όπου θα κατανοήσουμε την Εξέλιξη των Μαρμάρων.

*Οι δεσμοί των πνεύματος και της ανθρώπινης Συνείδησης
προηγούνται των δεσμών του αἵματος και της κάθε φυλής.*

ΤΙΜΩ ΤΟΥΣ ΠΡΟΓΟΝΟΥΣ ΜΟΥ

Τιμώ τους προγόνους μου που μου 'δωσαν
έτοιμα σπίτια, χωράφια και δέντρα να συντηρήσω,
που μου έδωσαν έτοιμο μίσος να ξεπεράσω.

Που κουβάλησαν τη ζωή τους ώς εδώ,
με κόπο, βάσανα, με καλά και άσχημα,
και περιμένουν να την πάω πιο πέρα...

«Τιμώ τους προγόνους» σημαίνει
να κάνεις περισσότερα για την αγάπη.

Να προστατεύεις το περιβάλλον όπου ζήσανε,
το χώμα, τα νερά και τον αέρα που ανασάνανε,
τη φυσική διαφορετικότητα των πραγμάτων.

Αυτό κράζουν μέσα στο αίμα της φλέβας σου.

Να φανείς αντάξιος απόγονος.

Να γίνεις καλύτερος από εκείνους.

Να διορθώσεις τα λάθη τους.

Να αυξήσεις το σέβας και το δίκαιο.

Να ψηλώσεις το πνεύμα, να γίνεις δημιουργός του ωραίου!

Έτσι τιμάς τους προγόνους σου.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΡΟΠΟΣ

Έβλεπα μια όμορφη μικρή που βάδιζε στην παραλία
χωρίς να πατάνε οι φτέρνες της στο έδαφος.

Σχεδόν με τα πέλματα...

Με μια αβέβαιη Ελληνικότητα.

Σαν να ήθελε να πετάξει τα ανθρώπινα
μια για πάντα από πάνω της.

Αέναη Άρτεμη που είχε βγει
για κυνήγι επίχρυσων ονείρων.

Φαίνεται πως η νεότητα δεν γειώνεται.

Όμως στον Ελληνικό Τρόπο προηγείται πάντα ο θρίαμβος!

Η μυθολογία της λογικής ακολουθεί μεθυσμένη.

Στον Ελληνικό Τρόπο παππούς είναι πάντα ο Οιδίποδας
και η ελπίδα του φτερωτού έρωτα αναγκαία.

ΚΡΥΠΤΕΙΑ

Έλληνά μου,
ο εσωτερικός εχθρός σου
είναι ο πονηρός νοικοκυραίος
και ο καταπιεσμένος οικογενειάρχης.
Είναι ο ιδεολόγος της συμφοράς
και ο επαναστάτης της άγνοιας.
Είναι ο φοβισμένος ανθρωπάκος,
το έννομο κτήνος στης πατριδοκαπηλίας το κύτταρο,
η πίστη της ανωτερότητάς του,
το μίσος για τον κοινό πατέρα όλων των πλασμάτων.
Ο εσωτερικός εχθρός του Έλληνα
είναι η κρυπτεία του μυαλού του.
Ο συνεχής πόλεμος του Χάους μέσα του.
Εκείνο που τον κάνει να βλέπει παντού τον Ξέρξη
και άλλους αιώνιους εχθρούς της φυλής.
Εσωτερικός εχθρός του Έλληνα είναι η κρυπτεία της ψυχής του.
Η νύχτα του φανατισμού.
Όταν το μίσος γίνεται είδος απόλαυσης,
τότε που η Σοφία μετατρέπεται σε βαρβαρότητα,
και οι Έλληνες υμνούν τον Εφιάλτη τους.
Τότε οι ανόητοι εθνοκάπηλοι αλλά και οι απάτριδες της γενέθλιας γης
θα ξαναδοκιμάσουν την οργή της Νέμεσης.
Τη γεύση της Ύβρεως.
Έλληνά μου...

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ

Τι μου δείχνεις, ωρέ Κολοκοτρώνη μου, με το δάκτυλο πάνω στο άλογό σου;
Τα χρόνια εκείνα όταν πολεμούσες,
ή τα χρόνια που πρέπει να δούμε, του μέλλοντός μας τις επαναστάσεις;
Δείχνεις τα λάθη τα δικά μας και των γενεών που θα ακολουθήσουν
ή και τα δικά σου;
Γιατί θαρρώ πως θα ήθελες κι εσύ
ν' αλλάζει ο κόσμος, χωρίς αίμα,
χωρίς σφαγές και μίση,
(Της Ντροπολιτσάς τα γυναικόπαιδα που έσφαξες εχθροί σου ήταν τάχα;).
Λίγο ψηλότερα θα ήθελες το χέρι σου να δείχνει,
πέρα από τις γήινες ελευθερίες.
Να δείχνει την ελευθερία του ουρανού.
Γιατί από φυλακές γνωρίζουμε
και εσύ και εμείς.
Καλά τα πάμε και από σύγχρονες σκλαβιές.
Ωρέ Κολοκοτρώνη, καβάλα στο άλογό σου,
με το δάκτυλο να δείχνεις τη διπλή όψη της ιστορίας.
Κι εμείς καβάλα στα δικά μας παράλογα,
με τη διπλή όψη μας να ψάχνει
ένα νόημα να δείξει.

*Στο άγαλμα του Κολοκοτρώνη.
Στην Παλαιά Βουλή.
Μια νύχτα με την Ιστορία.*

Αφιερωμένο στον φίλο μου Πέτρο Στεφανέα
Συνδικαλιστής. Εμπειρικός ηθοποιός, χορευτής, ορειβάτης. Ανέβηκε στο
Έβερεστ, στις Άλπεις και σε κάποια δύσκολα μυστικά του ύψη. Πιστεύει σε μια
αριστερή σοσιαλιστική κοινωνία. Απολαμβάνει τη Ζωή ως ακούραστος
έφηβος. Χρόνια συμμετέχει στη γιορτή της αναπαράστασης της Επανάστασης
του 1821 που γίνεται στις 23 Μαρτίου στην Καλαμάτα. Παπαφλέσσας της
Ύπαρξης. Κολοκοτρώνης της Ψυχής.

ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΗΓΕΤΩΝ

Ηγέτη μου, τάισέ με, με σπόρους έθνους και φρούτα θρησκειών.
Ντοπάρισέ με, με «ξεχασμένα» ιδεώδη,
φούσκωσε τα μυαλά μου με φανταστικά μεγαλεία.
Εμβολίασέ με, με σημαίες και σάπιες ηθικές.
Δώσε μου υποσχέσεις για θριάμβους.
Φόβισέ με, με πιθανές συνωμοσίες.
Σκλάβωσέ με, με τις δόξες που θα έρθουν.
Είμαι τρελό πιθήκι ενός επικίνδυνου δάσους.
Γοήτευσέ με, με την ελπίδα να γίνω γορίλας.
Οι άνθρωποι πιθήκια χορταίνουν μόνο ψέμα,
με ανόητα όνειρα και λωτοφάγα πάθη.
Ηγέτη μου, γίνε εθνικός απατεώνας.
Για να έχεις ως ηγέτης μια σίγουρη επιτυχία.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ

Όταν έγινα αρχηγός, ήθελα να τα αλλάξω όλα.

Ειρηνικά και αναίμακτα.

Σαν συλλογική μέλισσα του κάμπου

που σέβεται τα αγριολούλουδα και τα δέντρα με τον ίδιο τρόπο.

Όμως οι ασβοί που με επέλεξαν ως αρχηγό

δεν θέλησαν να σταματήσουμε ν' ανοίγουμε τρύπες στον κόσμο.

Ήθελαν ένα αρχηγό που να ξεριζώσει τις ελπίδες του δάσους,

να ξαπλώνει στο «εγώ» και να ξυπνάει στο «έχω».

Να τεμαχίζει τις ημέρες, σε παρελθόν και μέλλον,

να ανταλλάσσει τις γενιές των παιδιών με χρηματιστηριακά νοσήματα,

να τρώει φρέσκες σάρκες ανθρωπιστικών ονείρων,

να νικάει πάντα το φως και να πίνει σκοτάδι.

Όταν τελείωσα με τ' αρχηγιλίκια, ίσα που με αναγνώριζα.

Οι ψευδαισθήσεις μου με τράβαγαν σκλάβο σε δημοπρασία κανιβάλων.

Αυτά που ήθελα ν' αλλάξω με είχαν αλλάξει.

Με δυσκολία μάζεψα δυο κοτσάνια από τα χαμόμηλα

του Συμπαντικού Εαυτού μου.

Μια κόκκινη πασχαλίτσα μού θύμισε τη θνητή τάξη των πραγμάτων,

την αναίτια χαρά που είχα χάσει και το πόσο γρήγορα περνά η ζωή.

Με τα αρχηγιλίκια, παραλίγο να ξεχάσω τι πλάσμα πραγματικά ήμουνα...

ΗΣΥΧΙΑ

Μου είπανε να ησυχάσω...

Έχουν πάρει διαβεβαιώσεις

όλοι αυτοί οι τυφλοί ηγέτες

και του σκότους οι επιχειρηματίες,

ότι τα πράγματα καλά πάνε.

Όλοι αυτοί που καταστρέφουν τον κόσμο

με πολέμους, φονικά και οικολογικά σόδομα.

Πήραν ήσυχες διαβεβαιώσεις

ότι δεν θα πεθάνουν ποτέ

αν συνεχίσουν έτσι, ως πόρνες του κέρδους

και νταβατζήδες των θυγατέρων τους.

Ησύχασαν και τα εκατομμύρια «αθώοι» φτωχοί

που πεθαίνουν κάθε μέρα από απάθεια

και τους δικαιολογούν με την ψήφο τους.

Ησύχασαν και οι επόμενες γενιές, με όνειρα από κομήτες,

αφού τώρα αποκτά το δικαίωμα κάθε νέος

να γίνεται αιώνια ευχαριστημένος σκλάβος της τεχνολογίας.

Ησύχασαν οι παπάδες του μίσους,

οι ευνουχισμένοι καλλιτέχνες και οι ποιητές της δόξας,

οι διανοούμενοι εξωγήινων όρχεων,

που θα κληρονομήσουν αθάνατες αιμομιξίες και κυκλώπιες χαρές.

Ησύχασα κι εγώ που επιτέλους

έδωσα μια λογική εξήγηση

για τον παραλογισμό μας,

που επιτέλους θα κληρονομήσω

έναν ήσυχο κατεστραμμένο κόσμο.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΕΜΦΥΛΙΟΣ

Ο προπάππους μου ήταν βασιλικός
και εθνικόφρων.

Ο παππούς μου αριστερός.

Πέρασε τα χρόνια του στα Μακρονήσια.

Η γιαγιά μου έβριξε την πολιτική
κι έκλαιγε για τον γιο της
που άφησε τα κόκαλά του στον Εμφύλιο.

Ο πατέρας μου κυνηγημένος από τους χίτες.
Εντάξει είπαμε, να τα ξεχάσουμε όλα αυτά,
ο κόσμος προχωράει.

Τα εγγόνια των προδοτών γίνανε συντρόφια
και τα παιδιά των συντρόφων φασίστες.

Αλλάζανε οι καιροί,
μεταλλάχθηκαν ψυχές και συνειδήσεις
στους ξέφρενους ενθουσιασμούς της ζωής.
Στη μέθη του εφήμερου,
αλλάζουν πάντα οι Θεοί της ιστορίας.

ΜΙΟΥΖΙΚΑΛ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΩΝ ΛΥΚΩΝ

Μιούζικαλ συνταξιούχων λύκων ο κόσμος μου,
τα ουρλιαχτά τους τραγούδια του μέλλοντος
κι εγώ κάθε μέρα πάω άσπλος στρατιώτης σ' ένα θεατρικό πόλεμο.
Σε σχέδια που δεν πραγματοποιούνται,
σε βουλιμικά συναισθήματα, σε επιθυμίες με καβούκι.
Να τα βγάλω πέρα με το ξοδεμένο μεροκάματο,
με μονόφθαλμους έρωτες και με προπέρσινες αγάπες.
Μιούζικαλ συνταξιούχων λύκων ο κόσμος μας,
τα τραγούδια τους ουρλιαχτά του παρόντος
κι εμείς συνεχίζουμε να παίζουμε τους ρόλους μας,
να αγωνιζόμαστε να κάνουμε την έρημο
ποτάμι μιας παντοτινής χαράς,
με κρυμμένο στην τσέπη μας τον σουγιά της ελπίδας.
Μιούζικαλ συνταξιούχων λύκων ο κόσμος,
τα ουρλιαχτά τους πια τα τραγουδάμε.
Συνηθίσαμε να χορεύουμε
στην καθημερινή τους παράσταση
και όλο παλεύουμε με το κακό στην κοσμική σκηνή,
λες και αν ήταν αλλιώς τα πράγματα,
αν όλα ήταν καλά,
θα πήγαινε στράφι η ζωή μας.

*Oι συνταξιούχοι λύκοι
σκοτώνουν μόνο για ευχαρίστηση.*

ΟΙ ΗΔΟΝΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Εγώ δεν έζησα δύσκολες εποχές,
με πολέμους, εμφυλίους και βαναυσότητες.
Ευτυχώς.
Εμείς της γενιάς μου δεν ξέρουμε απ' αυτά.
Εμείς τρώμε όμως από το απόθεμα
των αγώνων των προγόνων μας.
Καταθέσαμε νωρίς τα όπλα της συνείδησης.
Υπογράψαμε συνθήκες εξωτικής υποτέλειας.
Μυρικάζουμε ειδήσεις σκαθαριών.
Αδιαφορούμε στις αθλιότητες.
Δεν νογάμε πια.
Γίναμε οι ηδονιστές της ιστορίας.
Κάναμε τις πατρίδες εταιρείες.
Όλη τη Γη τη μοιράσαμε
σε μετοχικά κεφάλαια αόρατων όντων.
Λύκοι μάς κυβερνούν
που διαπράττουν καθημερινές ύβρεις.
Εμείς απλά περιμένουμε τη Νέμεση ως Ελπίδα.
Μια φάρσα ή μια τραγωδία να μας λυτρώσει.

*Υπάρχουν άνθρωποι
και γενιές που μόνο μυρικάζουν.*

ΝΙΚΗΜΕΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ (ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΤΩΝ ΤΡΩΩΝ)

Δεν μου αρέσει η Αρχαία Σπάρτη,
η κυριαρχία του πολέμου, η δικτατορία του ίδιου,
με το αίμα συνέχεια να στάζει.
Από την άλλη, η Αθήνα,
της Πονηρής Δημοκρατίας
με «Δήλου» Συμμαχίες και κώνεια ως τιμωρία,
δεν αποτελεί και την καλύτερη λύση.
Οι Αχαιοί στην Τροία
μου φαίνονται πιο ειλικρινείς.
Δέκα χρόνια να πολεμούν τάχα για μια Ελένη.
Να έχουν μια δικαιολογία
ως ονειροπόλοι των κατακτήσεων,
ως πλιατσικολόγοι της δόξας,
ως γενναίοι του τίποτα.
Όμως οι Τρώες στο τέλος,
κερδίζουν τη συμπάθειά μου.
Με αυτούς ταυτίζομαι.
Με τον Έκτορα, παρά με τον Αχιλλέα.
Οι Τρώες πάντα πολεμούσαν
για να σώσουν την πατρίδα τους.
Πάντα ήταν οι νικημένοι Έλληνες!

*O πρώτος μεγάλος Εμφύλιος των Ελλήνων ήταν ο Τρωικός πόλεμος.
Με δόλο της Αθηνάς σκότωσε ο Αχιλλέας τον Έκτορα.*

ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΟ ΦΩΣ

Ο ίδιος άνθρωπος ήμουν στο πλιάτσικο της Τροίας,
ίδιος και τώρα στη λεηλασία των πολυεθνικών του Κρόνου.
Αιώνες ανθίζω χωρίς καμιά αλλαγή συνείδησης.
Στη συχνότητα του σκοταδιού χαράζω ανέμους
πάθη, εξουσία και χρήμα.
Κυβερνήσεις και τράπεζες σκάβουν την ψυχή μου.
Οι αρχηγοί του κόσμου λιώνουν το φως,
χειραγωγούν τα καλοκαίρια μου
και τις μυρωδιές της λεβάντας...
Ο ίδιος είμαι....
Είτε με προβιά είτε με κουστούμι.
Ακόμα κρατάω ένα μάταιο σπαθί που αίμα στάζει...
Πότε η αθάνατη συνείδηση θα αναδυθεί
στα λιβάδια με τις παπαρούνες και στις φλέβες των ανθρώπων;
Η συνείδηση του σύμπαντος με όλα του τα όντα.
Τότε που τα δελφίνια θα μας θυμίσουν
πως η ιστορία μέσα στον ασύλληπτο χρόνο
προϋπάρχει πριν εμείς υπάρξουμε σαν είδος.
Είναι η ιστορία και η συνείδηση
της αιώνιας φύσης που γνωρίζουν καλά
οι χελώνες, τα γατιά και οι σκύλοι.
Που γνωρίζουν καλά, τα φυτά, ο άνεμος και η λάβα των ηφαιστείων.
Είναι η ιστορία της κατανόησης του Όλου.
Αυτή που μάθαμε πριν τη γέννησή μας
και την ξεχάσαμε ζώντας στο παιχνίδι των εξουσιαστών της Γης.
Είναι η ιστορία του Αναπόφευκτου Φωτός
που θα αφυπνίσει όλα τα δημιουργήματά του
στον καινούριο αιώνα.

Βασίλης Καριζώνης

ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΤΗΣ ΓΗΣ

Η ποίηση είναι και ένας άλλος τρόπος για να επεκτείνουμε την αντίληψή μας. Είναι και μία επιχείρηση κατανόησης για την ουσία του γήινου κόσμου. Άρα, είναι και μία κατάσταση επιστήμης. Μία ερευνητική μέθοδος γνώσης. Ένα πείραμα για να αποδείξεις τον Λόγο ή για να βρεις τον Λόγο μέσα από τις εκφάνσεις της φύσης. Μία κοσμολογία που ρέει στο Φιλοσοφικό Αίμα. Είναι ένα όργανο παρατήτησης των βιοτόπων της Ύπαρξης. Μία δημιουργική χαρά και ικανοποίηση ότι παράγεις ένα Νόημα. Μια δεύτερη ευκαιρία ζωής όπου απωθημένα, αποτυχίες και ήττες του εσωτερικού κόσμου παίρνουν την εκδίκησή τους και ξαναπαρουσιάζονται με την αίσθηση της Νίκης.

Η ποίηση είναι και μία προσπάθεια πνευματικής προβολής της αλήθειας. Ποτέ βέβαια ο ποιητής δεν ανακαλύπτει την καθαρή αλήθεια. Όμως κατά καιρούς πλησιάζει ένα μέρος της αλήθειας, έστω και αν αρκετές φορές βιώνει την υποκειμενική του αλήθεια, και γίνεται μια φαντασίωση του εαυτού του. Αυτό σημαίνει ότι η επιχείρηση αντίληψης της αλήθειας είναι πολύ δύσκολη, συνεχής, μυστηριώδης και τρομερά ενδιαφέρουσα, με αλλεπάλληλες διαμορφώσεις και μεταμορφώσεις. Ο ίδιος ο ποιητής, όπως και κάθε άνθρωπος, όταν γίνεται συνειδητός, γίνεται μέρος της αλήθειας.

Κάποιες φορές όμως που βρίσκομαι σε βουνά, ποτάμια και θάλασσες, στην αγκαλιά δηλαδή της φύσης σκέφτομαι πως η ποίηση μπορεί να είναι ένα παιχνίδι παραμόρφωσης, μπροστά σε τούτη την απλή και ταυτόχρονα θαυμαστή ομορφιά της Γης.

Σκέφτομαι πως η ποίηση (και η τέχνη γενικότερα) μπορεί να είναι μια «ψευδαίσθηση» των αισθήσεων, μια εγκεφαλική κοροϊδία, μια κρυφή αρρώστια. Επινόημα και ηδονική πλάνη. Μπορεί όλα αυτά μαζί και τίποτα από όλα αυτά. Η φύση αποτελεί μια τεράστια ποιητική από μόνη της. Βέβαια τούτα τα γνωρίζουμε οι ποιητές, όμως δεν θα πάψουμε να οργώνουμε το χωράφι της τέχνης. Με αυτόν τον τρόπο νιώθουμε χαρούμενοι και χρήσιμοι Σίσυφοι, να σπρώχνουμε τα νοήματα της Ζωής και της Φύσης και να κατρακυλάμε μαζί στους λόφους του Κόσμου.

Xaroumenvoi Σίσνφοι

ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ Ο ΚΗΠΟΣ

Με κουβεντιάζουν τα δέντρα στον κήπο του σπιτιού τις νύχτες.

Κουτσομπολεύουν το παλαιό παράδοξο της ζωή μου,
τόσα χρόνια να σκαλίζω την άνοιξη με όνειρα
και να περιμένω καρπούς τον χειμώνα.

Τους φαίνεται περίεργο πως ένας ενήλικος άνθρωπος
αιώνες τώρα να ονειρεύεται σαν παιδί που παιζει
ή σαν ετοιμοθάνατος που γελάει...

Τα δέντρα του κήπου μου
τις νύχτες με κουτσομπολεύουν.

Για το παράδοξο της προσμονής μου,
για τον χρόνο μου που φεύγει.

Για το παράδοξο της γνώσης,
πως όλα γρήγορα ανθίζουν και μαραίνονται
και εγώ με όνειρα συνέχεια τον κήπο μου να σπέρνω...

*Μερικές φορές μοιάζω με ετοιμοθάνατο
που ζητά να του χαριστεί η ζωή
μόνο για να ονειρεύεται.*

ΜΗΤΕΡΑ ΓΗ

Κάθε φορά που περπατώ στα εργαστήρια των φωτεινών λιβαδιών
και στα μεταφυσικά δάση,
σκύβω και φιλώ τη Γη για την κοσμική της γενναιοδωρία.
Για όλα αυτά τα προειδοποιητικά καλά που μας δίνει,
για τους τόσους αιώνες που μας ανέχεται στην πλάτη της,
κι εμείς σκάβουμε το κορμί της,
γδέρνουμε το πρόσωπό της με την ύβρη των πολιτισμένων.
Γονατίζω και φιλώ τη Γη σαν παγανιστής,,
σαν να είναι η μόνη ορατή Θεά που εμφανίζεται καθημερινά στον κόσμο.
Φιλώ το χώμα της επίγνωσης,
το χορτάρι και τα δέντρα της αιώνιας σύνδεσης,
όπως φιλούσα τα μάγουλα της μάνας μου παιδάκι,
και ας γελούν ειρωνικά οι άνθρωποι.
Μου φτάνει που τα αλτρουιστικά άνθη και οι γυρίνοι του χρόνου με νιώθουν.
Μου φτάνει που το σπειροειδές πνεύμα των σαλιγκαριών
και η οικουμενική γλώσσα της μέλισσας με καταλαβαίνουν...

*Καταστρέφουν τη Μητέρα Γη
οι βρυκόλακες ηγέτες
και οι ισχυροί των χρήματος
έχοντας στα χέρια τους
τα συγχωροχάρτια της θρησκείας
και της δημοκρατίας.*

ΜΙΑ ΓΑΤΑ, ΕΝΑΣ ΣΚΥΛΟΣ ΚΙ ΕΝΑ ΠΟΥΛΙ

Όταν ταξίδεψα στη χώρα του Πλούτωνα,
συνάντησα πρώτα την άσπρη γάτα μου.
Νιαούριζε περιχαρής στα πόδια μου σαν παρθένα νύφη.
Έπειτα το έξυπνο σκυλί μου, τον Αράπη,
που με συντρόφευε στα αέρινα χρόνια.
Ήρθε και το παιχνιδιάρικο καναρίνι μου,
πετούσε γύρω με πυθαγόρεια κελαϊδίσματα.
Στον άλλο κόσμο, πρώτα σε υποδέχονται οι υπάρξεις
που σε αγάπησαν με τη λιγότερη ιδιοτέλεια.
Τα ζώα που με συντρόφευναν στη Γη,
μία γάτα, ένας σκύλος κι ένα πουλί
μου θύμιζαν πάντα την ενωτική χαρά
που υπερβαίνει τον φόβο του θανάτου.
Γιατί η αλήθεια της ζωής μου
ήταν ένα νιαούρισμα του έρωτα,
τρία γαυγίσματα της ανάγκης
και πολλά φτεροκοπήματα της ελπίδας.
Μία γάτα, ένας σκύλος κι ένα πουλί
με βοήθησαν να αποδεχτώ το μυστήριο της Ύπαρξης,
να συνδέσω τη λαβωμένη ανθρωπιά μου
με τη συμπαντική γλώσσα των όντων.

ΟΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ

«Δεν είμαι ευτυχισμένος όσο θα έπρεπε»,
σκέφτηκα καθώς πότιζα τις γλάστρες στο μπαλκόνι.
«Πόσο πρέπει άραγε να είσαι ευτυχισμένος;», ψιθύρισε ο βασιλικός.
«Υπάρχουν τόσα να κάνεις για να γίνεις ευτυχισμένος,
αλλά εσύ περιμένεις απαθής»,
μύρισε η γαρδένια.
«Δέσμιος της ηδονής της ευτυχίας», με τρύπησε στο δάκτυλο ο κάκτος.
«Αφοσιωμένος στο σκοτάδι των επιθυμιών σου»,
ρίγησε η λεβάντα.
«Τι είναι ευτυχία;», ρώτησε το άνθος της μανόλιας.
«Η διαρκής ευχαρίστηση των πιθήκων προτού γίνουν άνθρωποι»,
γέλασε το αγιόκλημα.
«Μια παλιά ανάμνηση του πνεύματος πριν φυλακιστεί στη σάρκα»,
βούιξε το πλατύφυλλο.
Τα έπνιξα στο νερό... Πολύ νερό... να σωπάσουν.
Είχαν δίκιο τα άτιμα...

ΕΛΑΙΟΜΑΖΩΜΑ

«Περάσαν τα χρόνια γρήγορα σαν νερό»,
είπε η μάνα μου, μαζεύοντας στα μεγάλα τσουβάλια τον ελαιόκαρπο.
Μια ελεύθερη συνάθροιση των θλίψεων για το πεπρωμένο της ζωής
απλώθηκε μέσα μου.

Πέρασε στα απλωμένα πανιά του λιομαζόματος,
ξεχύθηκε στο χωράφι ως εκφοβισμός του παρόντος.

«Περάσανε τα χρόνια γρήγορα»,
ψιθύρισαν τ' αγριόχορτα, το χώμα και τα δέντρα.

«Πέρασαν τα χρόνια»,
βούιξε ο αέρας μέσα στην ευκαμψία των φύλλων
συνταράσσοντας την ονειροχώρα μου, τα σχέδια του μέλλοντός μου.
Τα χρόνια, το μικρόπονο της ζωής, το μεγαλείο της ύπαρξης,
η ολιγάρκεια του ελαιοκάρπου, σύννεφα, βουνά και δάση
περνούν και διαρκούν ταυτόχρονα...

Σφιχταγκαλιασμένα σε τούτο το όμορφο μυστήριο,
στον Άγιο Ρημαγδό της Υλικής Πραγματικότητας...

Ανέβηκα έξαφνα στην ελιά,
ως απόδειξη ότι αντέχω ακόμα στο διαρκές παρόν.

Με τα χρόνια να περνάνε στο αίμα μου,
να κυλάνε στα ελαιόφυλλα και στο γαλάζιο του ουρανού.

Με τους γονείς μου μάζενα ελιές στο «Στενό».

Έτσι λένε το χωράφι, ίσως από το μακρόστενο σχήμα του.

Εδώ και χιλιετίες η ίδια πράξη των ελαιομαζόματος της Ζωής.

Με το να μαζεύεις ελιές ή με το να γράφεις ποίηση φτάνεις στο ίδιο σημείο.

*Αρκεί να μπορείς να βλέπεις τη συνέχεια των λέξεων στα ελαιόδεντρα
ή το στύγιμο των καρπών σου στο ελαιοτριβείο του κόσμου.*

ΜΟΣΧΟΒΟΛΙΑ ΠΟΙΗΣΗΣ

Έφυγα από το στόμα της πόλης, από τις έγνοιες των αστών
και πήγα στα αιώνια χωράφια μου.

Μάζεψα αγριόχορτα, τζοχούς, καυκαλήθρες μυρωδάτες
και λαψάνες, που σε πολλές έλειπε το λάμβδα.

Συνάντησα και τον Γιώργη με τα πέντε πρόβατα,
(το ένα κουτσό όπως και τα όνειρα)

και με τη σοφή του άγνοια.

Γελάσαμε για το τίποτα, βρίσαμε και τους πολιτικούς
και τους «δόήθεν» που τα κονομήσανε.

Μετά μάζεψα και κάτι αγκαθάκια
που τσιμπάνε βαθιά σαν τους έρωτες.

Ανέβηκα στο χωριό στο σπίτι μου που αγάπησα παιδί,
τα καθάρισα και τα έπλυνα, παρέα με βαρυτικές αναμνήσεις,
παρέα με πρόσωπα γνώριμα και αγαπημένα,
που ήρθαν από άλλους κόσμους.

Τα έβρασα μαζί με τις αποτυχίες στο τσουκάλι της ζωής,
τα έβαλα στο βαθύ πιάτο του κόσμου,
και τα έλουσα με το λάδι μου,
που μέσα του κολυμπάνε οι ψυχές των προγόνων.

Το απόγευμα της συνείδησης
έφτιαξα καφέ με πολλές φουσκάλες,
όπως οι ελπίδες που εξανεμίστηκαν
και χάζεψα την ξαφνική βροχή
που έπεφτε στα δέντρα και στα χρόνια μου.

Έκλαψα κι εγώ σαν τη βροχή, όχι σήμερα από λύπη,
αλλά από χαρά ότι υπάρχω με όλα τούτα που έχω,
με όλα τούτα που γνώρισα και που ψευδώς ορίζω.

Ευτυχώς δεν έγραψα ούτε ένα στίχο.

Ήταν όμως μια μέρα μεταφυσική
που μοσχοβόλαγε από ποίηση.

Καλαμάτα-Παλαιόκαστρο ή Ξηροκάσιον Μεσσηνίας

ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΤΟ ΖΩΟΝ

Όταν θα γίνει η Δευτέρα Παρουσία των ζώων,

θα με εκδικηθούν που χρόνια τώρα

καταβροχθίζω τις σάρκες τους.

«Ο άνθρωπος είναι φοβισμένος και αθώος», θα φωνάξω εγώ.

«Η ανάγκη τον κάνει να ξεσκίζει σάρκες και ιδανικά».

Τα ζώα όμως θα με δικάσουν

ως ελαττωματικό της δημιουργίας.

Να καταβροχθίζω το σώμα τους

και το σώμα του κόσμου μου,

εκ σαρκός προερχόμενος και εκ σαρκός τρεφόμενος,

εκεί όπου ο θάνατος του ενός όντος είναι η ζωή του άλλου.

«Εγώ όμως ήμουνα φιλόζωος», θα φωνάξω το ζώον.

«Είχα γάτα και σκύλο κι έπαιρνα ενέργεια από την αγάπη τους».

«Ενέργεια και από το φάγωμά μας έπαιρνες», θα σκούζουν τα υπόλοιπα ζώα.

Αγάπη και φάγωμα μαζί... η ίδια ενέργεια;

Μυστήριο ον ο άνθρωπος...

Ο μελλοντικός κόσμος θα με δικάσει

ως αμέτοχο στη φιλοσοφία της ειρηνικής συνύπαρξης

με τα πλάσματα της φύσης.

Ως απολίτιστο μιας δημιουργίας χωρίς αλληλοφαγώματα.

Εκεί όπου ο θρίαμβος μιας εναλλακτικής μεθόδου τροφής

θα αποτελούσε την εξέλιξη της φυσικής ομορφιάς.

Εκεί όπου η ενέργεια της τροφής και η ενέργεια της Αγάπης

θα μπορούσαν να γίνουν μια νέα ηθική εναρμόνιση

στην κυβέρνηση της Αληθινής Ποίησης.

ΜΠΟΛΙΑΣΜΑΤΑ ΣΤΟ ΘΝΗΤΟ ΝΟΗΜΑ

Έκοψα κλαδί από την αχλαδιά του Πυθαγόρα
πριν πεταχτεί το μεταφυσικό της μπουμπούκι
για να μπολιάσω τ' άγρια δέντρα των Ελεατών,
να ημερέψω τον χρόνο.

Όπως οι προγόνοι μου
μπόλιαζαν τα δικά τους όνειρα
σε αγκορτσιές και αγριοελιές
και σ' εκείνες τις συκιές
που καταριόταν ο Χριστός
πριν μπολιαστεί στον Σταυρό του
και ανθίσει ο κόσμος της Αγάπης.

Έτσι μπολιάζεται και ο έρωτας στη ζωή,
ο λόγος στον μύθο και η ανάγκη στον άνθρωπο.

Μπολιάζω και την ψυχή μου
με ποιήματα και νοήματα για να ημερέψω.

Μπολιάζω και τους αιώνες που πέρασαν
με ετεροθαλείς έρευνες και με του Σωκράτη το χρέος.
Μπολιάζω και τα χρόνια που θα έρθουν χωρίς εμένα,
με το ειρωνικό μειδίαμα της Ειμαρμένης
πως το έπος της Ύπαρξης μπορεί να συνεχιστεί και χωρίς κανένα!
Μπολιάζω τη χαρά του Πινδάρου στους αγρούς
και παίζω το παιχνίδι της Δημιουργίας τώρα που προλαβαίνω,
φτιάχνοντας το θνητό μου νόημα,
το Νόημα του Κόσμου.

*Kάθε Άνοιξη μπολιάζω δέντρα
και τα άγρια της ζωής μου.*

Η ΑΜΠΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Βρήκα πάλι τον Άγγελο της Γραφής,
καθώς μάζευα σταφύλια στο γέρικο αμπέλι μου.

Μπλεγμένος ανάμεσα σε κληματόβεργες και βατώνες
να προσπαθεί να απελευθερωθεί.

«Τι κάνεις εδώ?», του είπα. «Χάθηκα», μου απάντησε.

«Χάθηκα μέσα στο γερασμένο σου αμπέλι, που σου δίνει ακόμα σταφύλια,
που στάζουν οι πρόγονοί σου την ελπίδα.

Την ελπίδα να γίνεις από βακχικός τροφοσυλλέκτης στίχων,
δημιουργός χρηστικών παραδείσων.

Να με βοηθήσεις να ξεμπλέξω κι εγώ από μεταφυσικά νοήματα.

Τότε η τέχνη σου αποκτά αξία κι εσύ γίνεσαι τεχνίτης με Νόημα.

Όταν ελευθερώνεις αγγέλους».

Καθώς ο Άγγελος πάταγε τα σταφύλια με ρώτησε
πώς περνώ τόσα χρόνια εδώ στον κόσμο.

Του είπα πως γράφω λέξεις, μηρυκάζω νοήματα
και νιώθω πού και πού στο στόμα μου τη γεύση της συμπόνοιας.

Τον χειμώνα μαζεύω στους ελαιώνες των προγόνων μου τους αιώνες.

Τα καλοκαίρια ποτίζω βασιλικούς, κατιφέδες,
ντοματιές και τους κάκτους της ψυχής μου.

Τον Σεπτέμβριο τρυγώ σταφύλια και ό,τι μου απόμεινε από τη ζωή.

«Εμαθες ν' αγαπάς», φώναξε.

Έριχνα τον μούστο στο βαρέλι και άρχισα να γελώ...

Καθώς γέλαγα, αυτός δάκρυσε... Καθώς δάκρυσα, αυτός γέλαγε...

Όταν δοκιμάζαμε τον μούστο,

ρώτησα τον Άγγελο αν έχει λύσει το μυστήριο της Ύπαρξης.

«Δεν μου αρέσει να λύνω μυστήρια», είπε.

«Μου αρέσει να τα απολαμβάνω και να τα βοηθώ να υπάρχουν».

Σεπτέμβριος.

Μάζευα σταφύλια στο παλιό μας αμπέλι στους «Λινούς».

Στον γήινο παράδεισο της εφηβικής μου ανεμελιάς...

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΠΟΥ ΕΦΤΙΑΞΑ

Είμαι ρίζα από παλιό πουρνάρι,
χωμένη βαθιά στο Ανικανοποίητο της ζωής.
Έχω κορμό άγριας ελιάς που μπολιάστηκε από έρωτες.
Μπουμπουκιάζω χειμώνες χωρίς αγάπη.
Μια τρυφερή μυρωδιά στα άνθη μου
σκορπίζει ελπίδες Αθανασίας.
Βγάζω κάτι φρούτα τα καυτά καλοκαίρια των ονείρων μου,
που δύσκολα τρώγονται.
Δεν έχουν κουκούτσι να δεσμεύονται για σπορά.
Η φλούδα τους είναι στιφή σαν λωτός μνήμης,
με μια γεύση δύσπιστης νοημοσύνης από το Απρόσωπο.
Σκεπτόμενα τζιτζίκια φιλοσοφούν πάνω μου Αυγούστους.
Πουλιά που μιλάνε
ξεκουράζονται το φθινόπωρο στα κλαριά μου.
Δεν κάνω καλό ίσκιο
για να μην ξαπλώνουν βαριεστημένα οι πράξεις μου
κι έτσι ξεχνάνε το Απειρο και τη δόνηση του Παντός.
Πάντα περιμένω μια παράξενη Άνοιξη.
Την ορθολογική μαγεία
ενός δέντρου που θα ταξιδεύει...

Η ΝΑΚΑ

Περπατώ στους ελαιώνες του καλοκαιριού
φορώντας τα σανδάλια του Ερμή,
εκτεθειμένος στ' αγκάθια της εμπειρίας.
Ξάπλωσα κάτω από τη Μεγάλη Ελιά,
όπου η μάνα μου με κρέμαγε στη νάκα
όταν θέριζε το χωράφι.

Ο ήχος του σιταριού που το φύσαγε ο λίβας,
ο ήχος των τζίτζικιών, ο ήχος των νερών στο ποτάμι,
των αηδονιών και της μεταμόρφωσης των γυρίνων.

Ο ήχος των παιδικών μου χρόνων.

Ο κοσμικός ήχος της ζωής
των τόσων καλοκαιριών που έζησα.

Της ερμηνείας των πρώτων ερώτων ο ήχος
και της ψυχής μου το τρυφερό χορτάρι.

Ο ήχος των αναμνήσεων,
και εκείνων που αγάπησα,
ο ήχος...

*Πηγαίνω συχνά και ξαπλώνω κάτω από τη Μεγάλη Ελιά
στο κτήμα μου, στη «Ροϊδίτσα».*

Μερικές φορές νιώθω εντυχής στον ίσκιο της.

Άλλες φορές κλαίω.

Δεν ξέρω τι παθαίνω...

*Ίσως αυτό να συμβαίνει γιατί τότε επεκτείνομαι
(εκεί κάτω από αυτήν την ελιά)*

στην παρούσα ηθική του Τραγικού και του Ωραίου...

Παναγιώτης Τεμπελόπουλος

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ, ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Με τον θάνατο πιθανόν να περνάμε σ' ένα άλλο στάδιο της ενοποιημένης αντίληψης του κόσμου, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι θα ενωθούμε με την Ανώτατη Διάνοια. Η ποιότητα και το ποσοστό ένωσης με την Ενοποιημένη Αντίληψη του «Θεϊκού Κόσμου» σχετίζεται με τον βαθμό πνευματικής μας εξέλιξης. Της ποιητικής μας διείσδυσης στο Μέγα Ποίημα. Δεν έχω αποδείξεις, αλλά είμαι πεπεισμένος (από κάποιες μικρές ενδείξεις) πως, ο αφανισμός και η γενοκτονία της Ζωής, που έρχεται από τον θάνατο, μας οδηγεί σ' ένα άλλο μέρος της Ύπαρξης. Σ' ένα άλλο στάδιο που είναι η συνέχεια των προηγούμενων. Εννοώ πως προϋπάρχουμε (ως οντότητες) και με τη γέννησή μας αποδεικνύουμε τις δυνατότητές μας και τη δημιουργική μας φύση στη ζωή. Στη συνέχεια μεταναστεύουμε με τον θάνατο σ' ένα άλλο υπαρξιακό στάδιο. Τώρα γιατί γίνεται αυτό; Είναι μια απάντηση που μάλλον συνειδητά έχουμε ξεχάσει για να μπορούμε να εκπαιδευτούμε στη σχολική τάξη που ονομάζεται Θνητοσύνη.

Ανάλογα με τον βαθμό πνευματικής εξέλιξης μας στη θνητοσύνη συμμετέχουμε στο θεϊκό παρόν. Στην ουσία, όλα είναι παρόν. Το παρελθόν και το μέλλον είναι μόνο μεταμφιέσεις του «τώρα», της αιώνιας στιγμής του κοσμικού χωροχρόνου. Όλοι οι χρόνοι, οι τόποι, οι πλανήτες, τα σύμπαντα είναι ταυτόχρονα. Όλες οι συνειδήσεις και όλοι οι άνθρωποι που έζησαν στη Γη. Όλες οι ψυχές είναι ταυτόχρονα στο ενοποιημένο «εδώ», στο «θεϊκό παρόν».

Αυτή είναι μια ευφυής πολιτική του Θεϊκού Χωροχρόνου. Είναι μια προϋπάρχουσα Ποίηση.

Στο «θεϊκό παρόν» δεν υπάρχει ζωή και θάνατος. Άρα δεν υπάρχει μετενσάρκωση και μετεμψύχωση, κόλαση, παράδεισος, συνείδηση και ασυνείδησία γιατί όλες οι ζωές και εμπειρίες γίνονται ταυτόχρονα. Όταν, λοιπόν, μιλάμε για όλα αυτά τα παραπάνω, μιλάμε για ξεχωριστά κομμάτια της ύπαρξης του Κοσμικού Ενοποιημένου Χωροχρόνου που αυτονομούνται από το Διαρκές Παρόν και χωρίζονται σύμφωνα με τις ανάγκες του Αρχικού Σχεδίου.

Mια πιθανή Ποιητική Πολιτική του Θεϊκού Χωροχρόνου

ΠΟΥ ΠΑΝΕ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΟΤΑΝ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ;

Μυστήριο για μένα και για τους ανθρώπους μόνο...
Τα μυρμήγκια και οι κάβουρες το έχουν λύσει,
αφού κατάκτησαν την αμνησία του χρόνου
και απολαμβάνουν το μεταφυσικό του αλτσχάιμερ.
Πού πάνε οι άνθρωποι όταν πεθαίνουν;
Οι άνθρωποι όταν πεθαίνουν δεν πάνε πουθενά
γιατί ποτέ δεν πέθαναν, ούτε ποτέ έζησαν
και αν η ζωή είναι («όπως λένε») όνειρο,
τότε ξυπνούν με τον θάνατό τους
και γελάνε που ονειρεύτηκαν ένα όνειρο που λεγότανε ζωή.
Ίσως να αποτελεί ακόμα μυστήριο και για τον άλλο κόσμο
ν' αναρωτιούνται κι εκεί
«Πού πάνε οι άνθρωποι όταν ζούνε;».
Εδώ και Εκεί, στον Θάνατο και στη Ζωή
στο Τίποτα και στο Πάντα οι άνθρωποι πάνε...
με την ειδική ταχύτητα των λαθών τους,
με την κραυγή τους για ευτυχία. Οι άνθρωποι πάνε...
με την αγωνία για το νόημα των πράξεών τους,
με τον φόβο τους για το ανεπαρκές της αντίληψης
και με την Αγία τους Αθωότητα. Οι άνθρωποι πάνε...
συμμετέχοντας στην αρχική δημιουργία μιας αιώνιας φθοράς
ή μιας τωρινής αναγέννησης.
Οι άνθρωποι πάνε... ως τροφή του φανταστικού τους χρόνου
και ως αλληλεπίδραση της μιμητικής τέχνης του χάους.
Οι άνθρωποι πάνε... με την πιθανότητα μιας σύνδεσης με μια πραγματική ζωή
ή μιας απάντησης που ποτέ δεν έμαθαν
και που μόνο τα καβούρια και τα μυρμήγκια ξέρουν...

*Nιώθω μερικές φορές... ότι δεν πρόλαβα να ζήσω.
Κάποιες άλλες νομίζω ότι ζω αιώνες τώρα.*

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΤΟΥ ΗΣΙΟΔΟΥ

Μπροστά μου πετάχτηκε με τα πολύχρωμα φτερά της,
χορεύοντας με βουλιμία
στον άνεμο της ζωής
στη φωτεινή ημέρα
για να στήσει το γλέντι της,
να ρουφήξει το νέκταρ του κόσμου.

Ω! Με τι χαρά στην Ευρυνόμη Γαία,
τον έρωτα λουλουδιών
και εντόμων να γιορτάζει!

Πάτησα φρένο να την αποφύγω,
χτύπησε στο τζάμι του αυτοκινήτου,
τη βρήκε έξαφνα η Παρθενογένεση του Θανάτου.
Εκεί πάνω στη χαρά της Άνοιξης.

Εκεί ξαφνικά αυτό που μας βρίσκει όλους μας.
Εκεί μετά από μια ομορφιά
Εγένετο το Χάος!

ΙΔΙΑ ΜΑΖΙ ΚΑΙ ΛΕΥΤΕΡΑ

Τελειώνει σιγά-σιγά ο χρόνος μου σ' αυτόν τον κόσμο
κι έπειτα θα γίνω βότσαλο, σαλαμάνδρα ή κομήτης.

Μπορεί να γίνω το θηρίο που βογκούσε μέσα μου,
μπορεί και η ευτυχία που είχα χάσει.

Ένα ξεχασμένο φίλι θα γίνω,
μια ταπεινή λέξη χτεσινής εφημερίδας
πεταμένη στον κάδο του Κοσμικού Χάους.

Θα γίνω το ίδιο υλικό με τους εχθρούς μου,
η ίδια έμφυτη άμμος στο στομάχι της Αιώνιας Αμνησίας.

Μπορεί να γίνω και μια αυτάρκης δημιουργία,
ή ένας Θεός σε ένα άλλο ενεργό σύμπαν,
ίσως κι εκείνος ο έρωτας που έφυγε.
Στο ησυχαστήριο της δοξαστικής Αβύσσου,
στην αταραξία των ηδονών,
θα γίνω ίδια μαζί και λεύτερα
με το Πάντα και το Τίποτα... θα χαθώ.

*'Έχω παραιτηθεί από τους αιώνες
και τα χρόνια
αλλά ποτέ... από την κάθε μέρα.*

Ο ΑΘΑΝΑΤΟΣ GEORGE

Ο μεγαλύτερος εξάδερφός μου, ο George,
ποτέ δεν σκεφτόταν τον θάνατο.

Αυτό μου ’λεγε στις κουβέντες μας,
όταν εγώ φιλοσοφούσα περί θανάτου.

Η αλήθεια είναι ότι ο George ζούσε
σαν να ήταν σίγουρος ότι θα ζει για πάντα.

Κοσμογυρισμένος, με ταξίδια, γλέντια, έρωτες,
με αμερικάνικα όνειρα να τρέχουν πίσω του...

Όταν ερχόταν στο χωριό,
κάθε απόγευμα έπινε τον καφέ του
και αγνάντευε τη δική του θάλασσα.

Μου φαινόταν μερικές φορές
σαν να είχε ξεχάσει τον χρόνο,
αειθαλές ποζιτρόνιο γεμάτο προσδοκίες.

Ήταν Άνοιξη όταν ο εξάδελφος, ξαφνικά, πέθανε!
Στην κηδεία του λίγοι φίλοι, συγγενείς
και αναμνήσεις από την ξέγνοιαστη ζωή του.

Μετά από μέρες, απόγευμα,
τον είδα να κάθεται αμέριμνος στο μπαλκόνι του!!!
«George», κατάφερα να ψελλίσω...
«Μα, εσύ έχεις πεθάνει!».

Ρούφηξε τον καφέ του και χαμογελώντας φώναξε:

«Εξάδερφε, σου έχω πει, τόσες φορές,
ότι δεν σκέφτομαι ποτέ τον θάνατο!».

*Na ξαπλώνω για πάντα
στα μεσημέρια του κόσμου.
Na οργανώνω κρυφούς έρωτες...
Na γίνω Συνταξιούχος της Ζωής.
Σύμβουλος της Αιωνιότητας.*

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Αν ο χρόνος μου δεν έτρεχε
και ο θάνατος ήταν φίλος,
τότε θα ζούσα συνέχεια μ' έναν θάνατο δίπλα μου
να με κερνάει τα πεθαμένα του
και μ' ένα χρόνο πάντα στάσιμο
που θα μου έδινε τα ίδια και τα ίδια.

Τότε η ζωή μου δεν θα είχε χαρά και λύπη,
ηδονή και οδύνη
και ο κόσμος θα ήταν
μια νομιμοποίηση ενός παγωμένου μέλλοντος.
Τώρα ωφελούμαι που με κυνηγάει ο χρόνος
και έχω τον θάνατο εχθρό μου.

*Oι έξυπνοι και εναίσθητοι άνθρωποι βλέπουν
τον παραλογισμό του κόσμου,
βιώνοντας τη ματαιότητα των πραγμάτων
και συχνά θλίβονται και απογοητεύονται.
Οι ευφυείς βρίσκουν τρόπους όλα αυτά
να τα ξεπερνούν.*

Η ΜΕΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ

Παρατηρούσα το πρόσωπο της νεκρής.
Εκατόν τριών... η Ζωή και ο Θάνατος αμέτρητος...
«Να φτάσουμε στα χρόνια της»,
λέγανε ψιθυριστά οι παρευρισκόμενοι συγγενείς,
ανάμεσα στους ψαλμούς και στα λιβάνια.
Μια μέλισσα μπήκε από την ανοικτή πόρτα της εκκλησίας.
Έκανε ένα παράξενο χορό γύρω από το καντήλι,
επιθεώρησε τις εικόνες και πήγε και κάθισε πάνω στα άνθη
που είχαν τοποθετήσει στο φέρετρο.
Ήπιε από το τελευταίο νέκταρ των ανθών,
το τελευταίο νέκταρ των αναμνήσεων μιας ακόμα ανθρώπινης ζωής.
Η κόρη της πεθαμένης την έδιωξε με το χέρι της
για να προστατέψει το ηθικόν της τελετής.
Αυτή θυμωμένη στριφογύριζε πάνω από τα κεφάλια των υπολοίπων.
Χέρια υψώθηκαν και προσπαθούσαν να διώξουν τη μέλισσα.
Έμοιαζε σαν να ήθελαν να διώξουν την υπενθύμιση
πως κάποτε θα έρθει και η σειρά μας,
πως κανείς δεν το σκάει από την κλωστή του θανάτου.
Η μέλισσα ζουζούνισε τη μεταφυσική ελπίδα
πως η ύπαρξη έχει την συνέχεια της Περσεφόνης,
το τίναγμα των φτερών του αόρατου.
Έπειτα πέταξε από το ανοικτό παράθυρο
στον άχρονο αέρα, στο σιντριβάνι μιας πιθανής αθανασίας
πάνω από το γήινο και το μοιραίο,
στις αιώνιες φωτοακτίνες...

*Σε κηδεία συγγένισσάς μου,
στην Εκκλησία της Παναγίας στην «Πάνω-Ρούγα».
Στο Παλαιοκάστρο (Ξηροκάσιον) Μεσσηνίας.*

Ο ΛΑΖΑΡΟΣ ΤΟΥ FACEBOOK

Στο Facebook έκανε συχνά άλαλες αναρτήσεις.

Παρέμενε πνευματικός και προβληματισμένος άνθρωπος.

Ναι, αλλά είχε πεθάνει εδώ και τρία χρόνια!

Βέβαια οι φίλοι του το είχαν ξεχάσει

μετά από λίγο καιρό.

Κάποιοι νομίζανε ότι ζούσε ακόμα.

Όμως κανείς δεν μπορούσε να εξηγήσει

πώς ένας πεθαμένος να παραμένει ηλεκτρονικά ζωντανός.

Το πιθανότερο ήταν κάποιος άλλος

να έγραφε αντί για αυτόν!

Ένα μακάβριο αστείο!

Ίσως και έτσι να είναι.

Παρ' όλα αυτά εγώ διαβάζω συχνά τα νέα του.

Τα νέα ενός πεθαμένου.

Δεν ξέρεις ποτέ με τις τεχνολογίες.

Δεν ξεχωρίζουν τους νεκρούς από τους ζωντανούς.

Ίσως αυτό να είναι το σωστό

ή ο παράπλευρος στραβός δρόμος του νέου κόσμου.

Καθώς θα περνούν τα χρόνια, κανείς μας δεν θα ξέρει

αν ζει ή αν έχει πεθάνει.

Ίσως και ένα τεχνολογικό θαύμα.

Μια σύγχρονη Ανάσταση... Ο Λάζαρος του Facebook

Προχθές πόσταρε μια φωτογραφία του από το μέλλον!

Χαμογελούσε όπως οι ζωντανοί!

Του έκανα ένα Like για να έχω το κεφάλι μου ήσυχο!

Ποτέ δεν ξέρεις μέχρι πού φτάνει

η εξέλιξη των πιθήκων!

Πόσοι Λάζαροι θα ακολουθήσουν!

ΑΝ ΓΝΩΡΙΖΑ ΠΟΤΕ ΘΑ ΠΕΘΑΝΩ

Αν γνώριζα πότε θα πεθάνω,
θα κανόνιζα αλλιώς τα πράγματα.
Θα ζούσα περισσότερο κάποια
και λιγότερο κάποια άλλα,
από τα καθημερινά συμβάντα της ζωής.

Αν γνωρίζαμε πότε θα πεθάνουμε,
θα είμαστε πιο πολύ κάπου και λιγότερο κάπου αλλού...
Θα κανονίζαμε διαφορετικά τα πράγματα,
σαν μελλοντικοί νεκροί με συγκεκριμένη ημερομηνία και ώρα θανάτου.
Θα ζούσαμε και με συγκεκριμένη ζωντάνια
και δεν θα χάνανε την ώρα μας για τα άσκοπα και τα υπερφύαλα.
Τώρα σαν μελλοντικοί ζωντανοί, που δεν ξέρουμε τον χρόνο θανάτου μας,
δεν εκτιμάμες και τον χρόνο της ζωής μας,
αφού πιστεύουμε πώς υπάρχουν χρόνια
ώστε κάποτε να ζήσουμε όπως θέλουμε και όπως ονειρευτήκαμε.
Το σίγουρο είναι πως μια ακριβής ημερομηνία θανάτου στον καθένα μας
θα είχε κάνει τον κόσμο άνω-κάτω.
Θα ήταν καλύτερα έτσι, ο άνθρωπος να γνωρίζει...
Πάντως, αν ήξερα πότε θα πεθάνω,
θα κανόνιζα αλλιώς τα πράγματα...

*Αν αυτή η ζωή διαρκεί λίγα χρόνια,
είναι σίγουρο ότι αν υπάρχει η επόμενη, διαρκεί περισσότερο.
Πόσο καιρό διαρκεί «μια αθανασία;».*

ΑΝΑΣΤΗΜΕΝΑ ΠΟΔΗΛΑΤΑ

Κυριακή σούρουπο είδα τον πεθαμένο.

Πέρναγε τον δρόμο γρήγορα σαν φωτισμένος κομήτης,

χαρούμενος πάνω σ' ένα ποδήλατο πολύχρωμο.

Δεν τόλμησα όμως να του φωνάξω.

Μόνο στραβοκατάπια τ' αποσπάσματα της σκέψης μου.

Τον κοίταξα σαν χαμένη έρημος, καθώς ξεμάκραινε.

Δεν μπορεί... αυτός ήταν.

Η καρδιά μου χτύπαγε σαν νυχτερινό ταμπούρλο.

Μετά συλλογίστηκα και συμφώνησα με το μέσα μου

πως ίσως όσοι έχουν πεθάνει,

να ξαναγυρίζουν τις Κυριακές

να παίρνουν άδεια από τον παράδοξο χρόνο,

τον χρόνο της ζωής και του θανάτου,

τον μεταμφιεσμένο χρόνο της αιώνιας ύπαρξης

και της αιώνιας ανυπαρξίας.

Να έρχονται στη Γη για βόλτα

πάνω σε μεγάλα χρωματιστά ποδήλατα

να χαίρονται την ανάστασή τους.

'Όλο ψέματα μου έλεγες... ότι πεθαίνουμε...

Δεν υπάρχει θάνατος.

Tον είδε ποτέ κανένας;

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΛΟΓΙΚΗΣ

Δεν με θλίβει που πεθαίνεις.

Παιχνίδι πιθήκων η ζωή
μπροστά στην Αιώνια Γνώση
και σύντομα τελειώνει.

Είναι που πίσω μένουν για να ζήσουν
άθλιες ματαιότητες και πόρνες δυστυχίες,
φασισμοί και ιδεολογίες της ερήμου,
κυβερνήσεις διεφθαρμένες
και θρησκείες της συμφοράς,
σκύλες και χάρυβδες
και τέρατα του Παραλόγου...

Όλα τούτα που αντιμάχονται
την ίδια την ύπαρξη,
των ανθρώπων και της Φύσης.

Οι ανήθικοι και διεστραμμένοι θα είναι πάλι
τα εκλεκτά παιδιά της μοίρας.

Μοιάζει σαν να τους θέλει ο Διάολος να κυβερνούν,
μοιάζει σα να τους αγαπά ο Θεός
και να τους δίνει απλόχερα αγαθά.

Το καλό και το κακό
να το έχουν όλο δικό τους!
Θα μου πεις τώρα,
πως και η αγάπη θα μείνει στη Γη,
η αλληλεγγύη, ο έρωτας,
οι ανθρωπιστικές αξίες,
η πίστη για το αύριο των σοφών,
και ένα λιβάδι με κίτρινες μαργαρίτες.

Όλα αυτά όμως ζουν για λίγο, με το ζόρι
και με την ψυχή στο στόμα...

Το κοιμισμένο σκοτάδι είναι εκείνο
που πάλι θα ζήσει άνετα και χωρίς κόπο.

Αυτό είναι περισσότερο που με θλίβει
και όχι ότι πεθαίνεις.

Είναι που πίσω ξεμένει
και θα συνεχίσει να ζει
η βλακεία και η αδικία.

Η κραυγή της ύαινας
που καταβροχθίζει τον Λόγο.

Είναι που πρώτα πεθαίνει η Νέμεσις
και μετά η Ύβρις.

ΧΡΟΝΟΣ-ΘΡΟΝΟΣ

Θα με αφανίσει ο ίδιος ο χρόνος που αγάπησα,
που μου έμαθε τόσα πολλά,
που με φιλοξένησε στον θρόνο του
και μου έδωσε την εξουσία να χαιρομαι και να υπάρχω.
Συνήθως σε αφανίζει εκείνο που αγαπάς
και εγώ αγάπησα τον χρόνο μου.
Δεν τον πίεσα να μου δώσει παραπάνω από ό,τι μου έδωσε,
έστω και αν μέστα μου τα ήθελα όλα.
Τον σεβάστηκα τον χρόνο μου
και νομίζω πως και αυτός θα με σεβαστεί
και όταν θα έρθει η ώρα μου να φύγω από τον θρόνο του,
θα φύγω όπως πρέπει,
όπως φεύγουν όλοι οι άνθρωποι από τον θρόνο της ύπαρξης,
σαν πυγολαμπίδες που έζησαν μόνο μια νύχτα από το Απειρο,
τη νύχτα των ονείρων μου,
τη νύχτα που μεγάλωσε και έζησε ένα θαυμαστό ψέμα...
Ήσυχα θα με αφήσει να ξεχαστώ στο Κοσμικό του Γέλιο,
όπως τόσοι άσημοι και διάσημοι ξεχάστηκαν
στο ίδιο χωνευτήρι του ανερμήνευτου χάους...

*Na ῥχεται ο θάνατος
σαν τον πρώτο έρωτα
εκεί όπου το χτυποκάρδι
παγώνει τη ροή του κόσμου...
για να συναντήσει τις αιώνιες ελπίδες
και τις παντοτονές χαρές...*

Η ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΟΥ ΜΗΔΕΝΟΣ

Έρχεται κάποια στιγμή

που απλά περιμένεις να πεθάνεις.

Κόκκινη παπαρούνα που ρίχνει τα πέταλά της.

Τούτο δεν έχει σχέση με την ηλικία του σώματος
μα με τον πνεύματος την κούραση.

Περιμένεις απλά να πεθάνεις.

Είτε είσαι νέος είτε γέρος.

Μα ούτε απαισιοδοξία είναι.

Είναι μια έμπνευση που ξεφυτρώνει μόνη της
από το άχρονο δράμα του κόσμου,
χωρίς καμία εξήγηση.

Το πνεύμα αδυνατεί να καταλάβει πια τον σκοπό.

Να συλλάβει την τάξη του Απείρου,
των όντων την αιτία.

Η παπαρούνα λησμονεί σιγά-σιγά το νόημά της.

Δεν είναι παραίτηση από τη ζωή
το να περιμένεις να πεθάνεις...

Είναι μια αναθυμίαση της ολότητάς της.

Μένεις ουδέτερος στην κίνηση της Ύπαρξης.

Θεατής του ψεύδους και της αλήθειας.

Περιμένεις να πεθάνεις σε παροντικό χρόνο,

πριν αυτό συμβεί στο μέλλον,

πριν το παρελθόν σε διαποτίσει,

από την οξία της ζωής που έζησες.

Στον κάμπο της ψυχής
οι παπαρούνες μαδάνε στο φύσημα του Χρόνου,
το κόκκινο όμως μένει ως αιώνια αίσθηση του σωστού.
Το κόκκινο ήταν κάτι...

Έρχεται κάποια στιγμή που περιμένεις να πεθάνεις,
έχοντας την κρυφή χαρά ότι υπάρχεις ακόμα
και τη βεβαιότητα ότι συλλαμβάνεις το μηδέν,
προτού μηδενιστείς...

*An to aiōnion prōplasma eínaí η Ὑπαρξη,
ópōs to zūmári mésa se mia skáphi,
állotē na φτιάχνει μορφές ζωῆς
kai állotē na tis aphanízεi,
autó σημαίνει ότι típotá δen γεννιέται ποτέ,
apλώς μορφοποιείται.
Típotá δen πεθαίνει ποτέ,
apλώς μεταπλάθεται.*

Ο ΚΥΚΛΟΣ ΜΟΥ

Δύο-τρία πράγματα ακόμα

και τον ολοκλήρωσα τον κύκλο μου.

Βούτηξα στα υπαρξιακά θεμέλια

κι έζησα την ελαφρότητα των αναγκών.

Να τρώω στοχασμούς, να αναπνέω έρωτα,

να επιμηκύνω τη χαζομάρα μου.

Θέρος, τρύγος και λέξεις, ουσία και τίποτα.

Μίμος του κόσμου, περπατώ ξανά στα λιβάδια,

στις παραλίες, στους δρόμους που με γέρασαν,

στο παλιό όνειρο.

Λες και δεν χορταίνουν οι νευρώνες μου ψευδαισθήσεις.

Πότε ήμουνα; Γιατί έζησα;

Πού πήγε το «ένιωσα»;

Θητός ή Θεός το ίδιο είναι... όταν πεθαίνει η μνήμη.

Έκανα έργα για να τα βρούνε οι επόμενοι.

Να τα βρω κι εγώ ίσως,

στις πανσελήνους μιας μεταφυσικής αυτονομίας.

Δύο-τρία πράγματα ακόμα

και ο κύκλος μου κλείνει χωρίς αιτία.

Το κοσμικό αυγό πέρα από το νόημα.

Το σωματίδιο που ήμουνα και που θα ξαναγίνω...

Υπάρχουν δύο αιώνια πλάσματα

που δεν πεθαίνουν ποτέ:

To φως και το σκοτάδι.

M' ENA BELLA CIAO

Όταν πεθάνω,
Μπέλλα τσάο,
οι φίλοι μου να μη δακρύζουν
μον' να γελάνε, να τραγουδάνε
και να πειράζονται.

Και οι γυναίκες που αγάπησα,
Μπέλλα τσάο,
να μη με συγχωρέσουν
τέτοιος που ήμουνα,
που δεν έκανα πράξεις τα όνειρά τους,
που δεν σκλαβώθηκαμε παρέα.

Να μη μ' αγιάσουν οι παπάδες,
δεν είναι καμιά θρησκεία τίμια
και αν ο Θεός υπάρχει,

Μπέλλα τσάο,
άθρησκος πάντα μένει,
μη λερωθεί από τους θρήσκους.

Και οι συγγενείς μου
να μη με κλαίνε, Μπέλλα τσάο,
ένα από τα ελαττώματά μου ήταν
ότι δεν μου άρεσαν οι κλάψες,
έστω και αν έκλαιγα μερικές φορές
για τη βλακεία των ανθρώπων και τη δικιά μου.

Να με αποχαιρετήσετε
μ' ένα Μπέλλα τσάο,
γιατί πάντα αντάρτης ήμουνα
στις βουνοκορφές της ψυχής μου,
σ' έναν πόλεμο κρυφό που δύσκολα φαινόταν.

Με ποιήματα και γυμνές λέξεις
από λόγια αρχαίων σοφών
να μ' αποχαιρετίσετε,
Μπέλλα τσάο,

με του Σωκράτη τον οίστρο,
με εκείνων όλων που έκαναν
καλύτερο τον κόσμο,
μπας και κολλήσω λίγο,
έστω και πεθαμένος
από τη γενναιότητά τους.

Τώρα που έγινα αέρας,
βροχή στα μάγουλα της νύχτας
και αμνησία του χάους,
ας είναι όλα,
Μπέλλα τσάο,
όπως πάντα γίνεται.

Τίποτα πια δεν έχει αξία
παρά μόνο η ζωή σας,
ο αγώνας σας για το φως,
Μπέλλα τσάο,
και για έναν πιο δίκαιο κόσμο.

Μ' ένα Μπέλλα τσάο
χαιρετάτε με,
με μια ντουφεκιά από του Γερο-Δήμου το καριοφίλι,
με το πείσμα του Παπαφλέσσα
και με του Τσε Γκεβάρα τα όνειρα.

Μ' ένα Μπέλλα τσάο
αποχαιρετάτε με,
τιμώντας έτσι την ωραία ζωή
των ωραίων στιγμών
και των ωραίων χρόνων!
Την ωραιότητα που δεν χορταίνεται...
Μ' ένα Μπέλλα τσάο, Μπέλλα τσάο.

ΣΥΝΤΟΜΕΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

Χτες ήμουν παιδάκι ακόμα.
Σήμερα το πρωί παντρεύτηκα.
Το απόγευμα μεγάλωσα γιους και κόρες.
Σούρουπο παιζώ με τον εγγονό μου.
Αύριο πεθαίνει και ο τελευταίος άνθρωπος που με θυμήθηκε.
Ήμουνα εκείνοι που πέρασαν.
Έγινα εκείνοι που θα έρθουν.
Ποτέ δεν θα είμαι μόνος μου.
Ποτέ δεν ήμουν.

«Γιατί έφτιαξες έτσι τον άνθρωπο;», ρώτησα τον Θεό.
«Εγώ μια αμοιβάδα έφτιαξα και την πέταξα στη γη.
Πού να ήξερα ότι θα εξελιχθεί σε άνθρωπο;».

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΓΙΑ ΑΘΡΗΣΚΟΥΣ

Εσύ Άγνωστε Θεέ,

που είσαι πάνω από ανθρώπινες θρησκείες και δόγματα,
από κατασκευασμένα ψέματα και φανατικά λειτουργικά άγριων πιστών,
δέξου κι εμένα.

Εσύ ο Αιώνιος, Άναρχος και Ποιητής Θεός
αν ακόμα υπάρχεις, αν δεν δραπέτευσες από τον κόσμο μας,
αν πού και πού κρυφακούς τα ανθρώπινα όντα,
δέξου κι εμένα.

Εσύ που είσαι τα χιλιάδες σύμπαντα και οι άπειροι κόσμοι μαζί,
που η ενέργειά σου βρίσκεται σε έναν κόκκο άμμου και μέσα μου,
αν είχε κάποια αξία η ζωή μου,
αν οι ζωές των ανθρώπων έχουν για σένα αξία,
δέξου κι εμένα.

Δέξου και τη δική μου ψυχή
που γεύτηκε τις ηδονικές αυταπάτες του έρωτα
και τη γλυκιά χρυσόσκονη της αγάπης,
που πόθησε την αιωνιότητα της ομορφιάς
και απογοητεύτηκε από τη δικαιοσύνη των ανθρώπων.

Δέξου και το δικό μου πνεύμα,
που ήμουνα Άγιος και Αμαρτωλός ταυτόχρονα,
που ήμουνα ένα κομμάτι της δικής σου φύσης,
που δεν μπόρεσα να είμαι πάνω από το καλό και το κακό,
πάνω από την ευτυχία και τη δυστυχία,
που έκανα πολλά που τα χάρηκα και άλλα που ντράπηκα.

Δέξου κι εμένα λοιπόν σ' έναν καλύτερο κόσμο,
ελπίζω τόσο θαυμαστό που κανείς ανθρώπινος νους
δεν μπορεί να σκεφτεί.

Δέξου κι εμένα στο Επαρκές Αιώνιο,
εκεί να συναντήσω όλους τους αγαπημένους μου
του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος,
όλους αυτούς τους Εαυτούς που καταφέραμε να φτιάξουμε το εξόριστο Νόημά μας,
που καταφέραμε να γίνουμε τελικά Άχρονοι, Φωτεινοί, Ελεύθεροι και Ωραίοι.

Αν óμως δεν υπάρχει τíποτα μετά θάνατον,
αν ήμουνα χώμα με συνείδηση
και τώρα καταλήγω σκόνη σκορπισμένη χωρίς νόηση,
τότε να ξεχαστώ στο τíποτα, στην ιερή Αμνησία του Χάους,
μαζί με τα δισεκατομμύρια που πέρασαν
από αυτή την óμορφη και τραγική αναλαμπή,
που εμείς οι áνθρωποι ονομάζουμε γήινη Ζωή.
Εις τους αιώνες της Ανυπαρξίας, εις τους αιώνες της Ύπαρξης.
Αμήν.

ΘΝΗΤΟΣ ΚΑΙ ΑΙΩΝΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Τελείωσε και αυτό το καλοκαίρι μου.

Ένας θνητός Αύγουστος στα τελευταία του
λάμπει στ' αλμυρίκια.

Προσπαθεί να κρατηθεί
από τα θαλασσινά βότσαλα της ελπίδας,
από το μαυρισμένο μου δέρμα,
από ένα φιλί στην άμμο.

Τελείωσε το καλοκαίρι μου
λένε τα ολιγαρχικά μελτέμια,
το φωνάζουν οι ομηρικοί άνθρωποι
δίπλα μου στις παραλίες της Τροίας,
μου το είπε η θάλασσα
αγριεύοντας το ανεξέταστο κύμα.

Όμως εκείνος ο Αύγουστος,
ο δικός μου, ο θνητός, χαμογελάει.
«Ποτέ δεν πεθαίνω», φωνάζει.
«Θα σου ξανάρθω πολλές φορές,
με χίλια πρόσωπα θα σε ξαναδώ,
αρκεί να συνεχίζεις να βουτάς
στα αιώνια νερόχαρα της ψυχής σου».

Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΥΠΑΡΞΗΣ

Έζησα ωραίες εποχές...

Ζήσαμε ωραίες ώρες...

Μέρες και νύχτες ωραίες, μ' αγάπη για τον άνθρωπο
και τα μυστήρια της ζωής.

Έζησα για σένα και ξεδίψαγα.

Έζησες για μένα και χόρταινες.

Στα απογεύματα της ύπαρξης, ο ήλιος του χρόνου με ζέσταινε απαλά,
με την εξέλιξη της ελπίδας ότι δεν είμαι χάρτινος
και ο θάνατος δεν θα με λιώσει.

Με την εγγύηση της πίστης

ότι η αναρχία του πνεύματος θα επιβληθεί την κυριαρχία της ύλης.

Έτσι έζησα... Έτσι ακόμα ζω...

Μ' αυτόν τον τρόπο ζούμε πολλοί,

με το σκοτάδι γύρω μας να γελάει σαρκαστικά
περιμένοντας να μας κληρονομήσει η Αφάνεια.

Εμείς, όμως, να επιμένουμε πως είμαστε καλλιτέχνες του Επέκεινα,
παιδιά του μετα-χρόνου.

Πως ο θάνατος είναι το εισιτήριο της μεταμόρφωσης.

Μια παλιά γήινη φωτογραφία στις αποσκευές της ψυχής,

καθώς θα ταξιδεύουμε με νέες αιωνιότητες

που ρευστοποιούν τους ανθρώπους σε Κοσμική Συνείδηση.

*Mου είπες ότι έζησες σε πολλές ψυχές σ' αυτόν τον κόσμο,
είδες όλα αυτά που είδαν οι προηγούμενοι.*

'Ενιωσες και γνώρισες άλλα τόσα θαυμαστά της γνώσης.

Ma το πιο σπουδαίο ήταν ο έρωτας...

ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Χωρίς μια απόδειξη μεταφυσικής
τι να πεις για την Αθανασία.

Αν υπήρχε κάτι
θα είχαμε μια κοσμική απόκριση
από την Ανώτερη Αρχή των πραγμάτων.

Ένα τηλεφώνημα από το υπερπέραν,
ένα μήνυμα από το προεδρείο της μεταθανάτιας ύπαρξης.
Έστω ένα όνειρο ύπνου με αφηρημένη οντολογία.

Τίποτα ακόμα όμως.
Ίσως είναι ανοργάνωτοι στην κοσμολογία των ψυχών,
δημόσιοι Άγγελοι και πνεύματα,
διορισμένα με μέσον, στις υπηρεσίες του παντός,
να μη μεριμνούν όσο πρέπει για τους πολίτες της γήινης ζωής.

Εγώ πάντως περιμένω
τόσα χρόνια χωρίς μια απόδειξη
για την παραλαβή του αιτήματός μου,
αν υπάρχει κάτι μετά τον «αφανισμό».

Μια διεύθυνση πεπρωμένου ας πούμε,
ένας αριθμός στην οδό του Υπερβατικού Λόγου.

Ένα γνήσιο μέιλ μεταφυσικής.
Έστω ο απόηχος ενός τραγικού μυστικού.
Μια Άπειρη Συνείδηση που να αποδέχεται πρωτόγονα γράμματα.
Μια θυρίδα ενός Αγνώστου Παραλήπτη,
ή τουλάχιστον ένας Άνθρωπος από την άλλη μεριά
να μου πει κάτι.

Παναγιώτης Τεμπελόπουλος

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΙ ΚΟΣΜΟΙ
ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΚΤΑΡ ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ

Ακόμα και αν μπορέσουμε να εξερευνήσουμε τους γαλαξίες του σύμπαντος, εκεί όπου η χαοτική βία γίνεται νοήμονες εκρήξεις, ακόμα και τότε θα ψάχνουμε να βρούμε ποιοι είμαστε, έστω και αν μάθουμε όλα τα άστρα του γαλαξία μας. Ακόμα και αν βρούμε μιαν άλλη Γη όμοια με τούτη, με όμοιους ή διαφορετικούς «ανθρώπους», ή άλλες νοήμονες υπάρξεις, πάλι δεν θα ξέρουμε τι είμαστε γιατί απλούστατα πάντα θα είμαστε κάτι άλλο που δεν θα προλαβαίνουμε να μάθουμε... Είναι σαν να τρέχουμε ανάποδα προς το παρελθόν για να ανακαλύψουμε τη μελλοντική μας υπόσταση. Αυτή η ταλάντευση του Νοητικού μας Πεδίου θα μας περιστρέφει αιώνια γύρω από το Κοσμικό Ποιητικό Άγνωστο...

Είμαστε προορισμένοι να δημιουργήσουμε παράλληλες διαστάσεις του κόσμου, τόσες όσα και τα όνειρα των ανθρώπων που πέρασαν και που θα έλθουν. Κάθε όνειρο και ένας Παράλληλος Κόσμος, κάθε Κόσμος γεννημένος από σκέψεις και όνειρα, ως μια εξέλιξη και μετάλλαξη της Ύπαρξης σε ένα άλλο σύμπαν. Τούτο γιατί η λογική της Αναδημιουργίας, δεν είναι μόνο ένα Νοητικό Ανθρώπινο Κατασκεύασμα, αλλά και η Λογική του Χαοτικού Επέκεινα. Έκεί όπου τα ηλεκτρόνια και τα πρωτόνια των «κάποτε» υλικών σωμάτων μας, μαζί με την αντιύλη των «κάποτε» ονείρων μας, θα δημιουργήσουν κοσμικές εκρήξεις μιας νέας Ποιητικής Ύπαρξης. Δηλαδή μιας Νέας Συνείδησης που δεν ορίζεται και που το τωρινό ανθρώπινο μυαλό δεν μπορεί ακόμα να συλλάβει.

Αντιεαυτός

ΩΡΑΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Πώς θα ήταν ο κόσμος μου χωρίς εσένα, χωρίς το χαμόγελό σου,
Χωρίς τον ίσκιο των φιλιών σου,
και της ενέργειάς σου το τράνταγμα;
Τι θα ήταν ο κόσμος αν έλειπε ο ένας, αν έλειπαν πολλοί;
Πώς θα ήταν ο κόσμος μας αν αυτοί που μας λείπουν γύριζαν ξαφνικά;
Πώς θα ήταν ο κόσμος χωρίς αυτούς που αγαπάμε,
χωρίς εμάς αυτοί ποιον τάχα θα είχαν ν' αγαπήσουν;
Χωρίς τους ανθρώπους μας δεν θα γνωρίζαμε τον πόνο των πλανητών,
δεν θα ξέραμε τη αναίτια χαρά, των ψευδαισθήσεων το όμορφο χαντάκι
και της ελπίδας τα αστρικά βουνά.
Δεν γελιόμαστε, χωρίς εμάς θα συνεχίσει ο κόσμος να υπάρχει,
σαν να μη συνέβηκε τίποτα, ποτέ.
Όμως χωρίς εμάς, κόσμε, δεν θα ήξερες ποιος είσαι,
δεν θα γνώριζες την ομορφιά σου,
δεν θα ήσουν ίδιος, θα ήσουν ένας άλλος κόσμος.
Μπορεί να μην ασχολείτο κανείς μαζί σου,
κανείς δεν θα μίλαγε για σένα, κανείς δεν θα σε υμνούσε.
Χωρίς εμένα, κόσμε, θα ήσουν λιγότερο ωραίος.

Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Στον πραγματικό κόσμο όλα είναι όπως πρέπει να είναι.

Οι πλανήτες παντρεύονται τους ανθρώπους,

τα ζώα συνομιλούν με το Άπειρο

και τα λουλούδια ποτίζουν τις ψυχές των όντων.

Στον πραγματικό κόσμο όλα φαίνονται ακίνητα

και όμως όλα κινούνται μέσα μας,

όλα φαίνονται αιώνια γιατί έχουν αμέτρητες θνητές στιγμές,

και κάθε όνειρο είναι και μια πράξη

που έχει ταυτόχρονα πραγματοποιηθεί.

Στον πραγματικό κόσμο το Σύμπαν χωράει στην παλάμη ενός παιδιού,

γι' αυτό και είναι απέραντο,

όλα είναι ύλη και η ύλη είναι ένα συναίσθημα που σκέφτεται μόνο Φως.

Τίποτα δεν έχει τελειωμό και τίποτα δεν αρχίζει από μόνο του,

αλλά πάντα μαζί και πάντα αυτόνομα.

Αλήθεια σου λέω, δεν είναι πραγματική ετούτη η ζωή μας,

είναι μια κοσμική δοκιμή, ένα θέατρο μαϊμούδων

(που σκοτώνουν για χρήμα και εξουσία),

και άλλων αποβλήτων ενός πανάρχαιου διαστημοπλοίου,

που μεταφέρει τουρίστες του σκότους

πριν τη μεγάλη έκρηξη της Γνώσης.

Στον πραγματικό κόσμο ο Θεός δεν έχει γεννηθεί ακόμα,

γιατί δεν έχει καμία ανάγκη να υπάρξει,

όλα είναι δίκαια,

και το πνεύμα τους σκορπάει νετρίνα ελευθερίας,

κβάντα χαράς, και κοσμικούς έρωτες στην ποδιά σου.

Στον πραγματικό κόσμο δεν έχεις κανένα παράπονο από μένα,

είσαι ευτυχισμένη αιώνες τώρα

κι εγώ σ' αγαπώ όπως οι πεταλούδες

που ρουφάνε το νέκταρ των άστρων,

πετώντας από γαλαξία σε γαλαξία.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Όταν ήρθε το τέλος του κόσμου
καθόμουνα στον ίσκιο της ελιάς του Αναξίμανδρου.
Ένας μικρός Διόνυσος πιο πέρα
μασούλαγε τις τελευταίες ρώγες της ζωής.
«Από τι ήρθε η καταστροφή;», τον ρώτησα.
«Ο άνθρωπος γνώρισε τον γήινο εαυτό του», απάντησε εκείνος.
«Και τι σημαίνει τούτο;».
«Ο αφανισμός σας είναι η σίγουρη απόδειξη
ότι κάποτε υπήρξατε».
Σκέφτηκα τότε,
πώς μπορεί μια απλή ανθρώπινη ανοησία
να καταστρέψει έναν ολόκληρο κόσμο;
Πώς η απόδειξη της γνώσης μας οδηγεί σ' ένα τέτοιο άδικο;
Έξαφνα το αθάνατο κύμα του μη-όντος
μου πήρε απότομα τη ζωή...
«Εδιζησάμην».

*O Αναξίμανδρος είπε πως η ύπαρξη του ανθρώπου
αποτελεί αδικία για το μη-ον!
Επειτα ο Χριστιανισμός
(το παραποίησε),
μίλησε για το προπατορικό αμάρτημα.*

ΣΟΥΠΕΡ ΣΤΑΡ ΝΟΒΑ

Πιάνω από τα χέρια τα αγέννητα παιδιά μου,
τα πάω βόλτα στη μελλοντική παραλία ενός παράλληλου χρόνου.
Πάνω σε πορτοκαλί ποδήλατα τρέχουμε
στον σπειροειδή γαλαξία και στις ακτές των μποζονίων,
στην ελλειπτική τροχιά μιας άυλης πραγματικότητας,
στην υπέροχη φωτεινή έκρηξη της κατανόησης.
Στον πρώτο αιώνα του άλλου εαυτού μου
που συνδέει τη νοικιασμένη μου ύπαρξη
με την ιδιοκτησία του αγνώστου.
Ταξιδεύοντας στην αρχέγονη ώλη απραγματοποίητων ονείρων
και στα νεφελώματα συναισθημάτων που δεν βίωσα.
Στην περιστασιακή μου αυτεπίγνωση
και στα φωτολούλουδα του σύμπαντος.
Στις μελλοντικές παραλίες με τα αγέννητα παιδιά μου βολτάρω,
πάνω σε κοσμικά ποδήλατα
να σχίζουμε τους τρισδιάστατους ουρανούς,
με το γέλιο της εντροπίας των άστρων,
με τη σκανδαλώδη χαρά ενός σούπερ σταρ νόβα.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΕΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

Στην αρχή είσαι παιδί του πλακούντα.

Υπακούς στους κανόνες, στα γδαρμένα δόγματα,
στις τρελές ιεροτελεστίες.

Έπειτα αν δεν φοβηθείς των θρησκειών το ξινόγαλο
ψάχνεις, διαβάζεις, αποκτάς γνώσεις και ένα τρίτο χέρι.

Τότε η θάλασσα του κόσμου ρέει μέσα σου.

Με τα χρόνια κατασκευάζεις το κουκούλι της πίστης ή της απιστίας σου,
γίνεσαι μεταξοσκάληκας λογικής
κάνεις τη μεταφυσική από λόγο, ταπεινό βίωμα
και συναίσθημα άνευ συμφέροντος.

Τότε ο ουρανός κατεβαίνει στην ψυχή σου.

Αρχίζεις και μεταμορφώνεσαι από σκουλήκι σε πεταλούδα
αφού είσαι πάνω από κάθε πίστη και απιστία...

Ο Θεός πια δεν σ' έχει ανάγκη
ούτε εσύ τον λιβανίζεις κάθε στιγμή.

Η ζωή και ο θάνατος γίνονται εποχές του αιώνιου.

Έχεις εμφυσήσει στον εαυτό σου την αόρατη αρετή των κουάρκ.

Είσαι ο άρχοντας του λιγοστού γήινου χρόνου σου,
αγαπάς και φοβάσαι μόνο για την αυτοσυντήρηση της ομορφιάς.
Ζεις χωρίς να σε νοιάζουν τα πολλά περιττά.
Ζεις ταυτόχρονα μέσα και πέρα από τις στιγμές,
σαν παιδί που χαίρεται το παιχνίδι του κόσμου...

Είσαι πια το δόγμα της ελευθερίας σου.
Είσαι πια η θρησκεία των πράξεών σου
και απολαμβάνεις τις ωραίες ιεροτελεστίες της Ύπαρξης.
Τότε ο αληθινός Θεός σε προσκαλεί
στα άπειρα καθημερινά του πάρτυ.
Δεν τον βλέπεις ποτέ,
ενώ ξέρεις ότι είναι κάπου τριγύρω στα φαινόμενα
εσύ τον ευχαριστείς επειδή ευχαριστιέσαι,

επειδή ποτέ δεν γίνεσαι δούλος και υποτακτικός του.

Εκείνος με τέτοιους ανθρώπους

θέλει να περνάει τον ελεύθερο χρόνο του.

Εσύ έναν τέτοιο Θεό ήθελες πάντα.

Τότε και μόνο τότε βρίσκεις έναν πραγματικό Θεό

που γίνεται ανθρώπινος.

Τότε και μόνο τότε Αυτός βρίσκει έναν πραγματικό άνθρωπο

που αρχίζει να γίνεται Θεός.

*Αν η ζωή αρχίζει από το μέλλον,
τότε εγώ υπάρχω παντού.*

ΟΤΑΝ ΞΑΝΑΡΘΩ ΣΑΝ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Όταν ξανάρθω στον κόσμο,

θα είμαι μια γελαστή απειλή.

Μια απόφαση για συμμαχία με το δίκαιο.

Ένας έρωτας χωρίς καμιά θλίψη.

Μια ελπίδα χωρίς γήινες φαντασιώσεις.

Όταν ξανάρθω στον κόσμο,

θα είμαι ένα αόρατο αιδοίο στο στήθος ενός άντρα
και ένα κρυμμένο γυναικείο πέος,

που θα ευνουχίζει την εγωιστική απόλαυση της αρσενικής βίας.

Όταν ξανάρθω σ' αυτό τον κόσμο,

θα είμαι ο πατέρας της μάνας μου
και η μάνα του πατέρα μου,
και η ευτυχία τους που ποτέ δεν βρήκαν μεταξύ τους.

Όταν ξανάρθω σ' αυτό τον κόσμο,

θα είμαι ο γιος του Αγαμέμνονα,
που θα φιλιώσει τους Τρώες και τους Έλληνες
πριν ξεσπάσει ο πόλεμος.

Η κόρη της Ωραίας Ελένης που ποτέ δεν θα με αφήσει
για να φύγει με τον Πάρη.

Μια υπέρβαση του φωτός θα είμαι,
και ο ενήλικος του Χαρούμενου Χρόνου.

ΜΙΑ ΠΙΘΑΝΗ ΕΞΕΛΙΞΗ

Όταν θα βρω τον τρόπο, θα γυρίσω πίσω στον χρόνο
να παιξω βόλους με τον πατέρα μου
και η μάνα μου να είναι η καλύτερη φίλη στο σχολείο.

Να δω νέους τους παππούδες μου να φυτεύουν ελιές και αμπέλια
και νιες στον αργαλειό τις γιαγιάδες μου να υφαίνουν τα προικιά τους,
να αλλάξω προς το καλύτερο τις ζωές τους,
να αλλάξω το παρελθόν για ένα πιο ευτυχές παρόν.

Να πάω και στο μέλλον εκεί όπου τα παιδιά των εγγονών μου
θα ετοιμάζουν τον νέο κόσμο ενός Μάτριξ
πριν τα ηλεκτρονικά λιβάδια αιχμαλωτίσουν τις ψυχές τους.

Να τους θυμίσω ότι μαζί με την ελευθερία της βούλησης
θα πρέπει να φυτέψουν στους υπολογιστές τους
και την άχρονη μνήμη των παντοτινών φυτών,
των αρχαίων ζώων και των θνητών ανθρώπων.

Όλων των όντων τις ελπίδες και τα όνειρα.

Να τους πάω βασιλικό, αγριορίγανη και θυμάρι,
με αυτά να στηρίξουν τον νέο κόσμο,
να θυμηθούν το περιβόλι της ψυχής τους,
να γεντούν το Άπειρο της αρχέγονης μυρωδιάς της Ζωής.

*Σε δέκα χιλιάδες χρόνια
ίσως και πολύ νωρίτερα
θα είμαστε πρωτόγονοι
για τους απογόνους μας.
Πρωτόγονοι στο σώμα, στην ψυχή,
στη συνείδηση, στη γλώσσα.
Αυτή τη στιγμή δηλαδή είμαστε
για το μέλλον οι Νεάντερταλ του Παρόντος.*

Η ΣΠΟΡΑ ΜΙΑΣ ΑΣΒΕΣΤΗΣ ΘΡΑΚΑΣ

Δεν ανησυχώ πια για τη συνέχεια του κόσμου,
γι' αυτά που δεν μπόρεσα να φτιάξω.

Τον γιο μου και τις κόρες που δεν απόκτησα
θα τους γεννήσει κάποιος άλλος δράκος.

Πυρπολήσεις και φωτιές,
που δεν πρόλαβα να βάλω στα γήινα είδωλα,
θα τις βάλουν οι μελλοντικές ψυχές
που θα μ' έχουν ξεπεράσει.

Δεν ανησυχώ πια για τη συνέχεια του κόσμου.

Μαζί με τα χιλιάδες «εκ πνεύματος» μονόφθαλμα αδέλφια μου
κάναμε το χρέος μας απέναντι στη Νοημοσύνη του Αφανούς.

Σπείραμε άσβεστη θράκα
από του Λόγου την Ενέργεια,
από την αιώνια φωτιά του σύμπαντος
να σιγοκαίει τους θνητούς αιώνες.

*Ta μονόφθαλμα αδέλφια μου
είναι από άγριο σπέρμα.*

*Άγουρα αγριόσυκα που δεν τρώγονται
για να γονιμοποιούν τα ήμερα δέντρα.*

ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΩΝ ΕΙΜΑΙ ΠΑΝΤΑ

Είκοσι χρονών νιώθω μέσα μου
και θα προσπαθώ πάντα
να γλεντάω την αιωνιότητα των είκοσι,
αγριοελιά του παράδοξου
και μπερμπάντης του χρόνου.
Και αν καταφέρω να γεράσω,
ένας γέρος των είκοσι θα γίνω,
χαοτικός και άτακτος όπως το σύμπαν μου,
με την ιδιαίτερη βούληση
να κατανοώ τη γραμμική τέχνη της νεότητας.
Ποιος νοιάζεται και αν μεγάλωσα
πενήντα και εξήντα χρόνια;
Πού σας ενοχλεί η περσόνα μου;
Με διαστημικά αντισώματα θα λούζομαι
και στη σκακιέρα της ζωής
θα είμαι ένα άσπρο άλογο που συνέχεια θα τρέχει
ψάχνοντας την αληθινή φύση,
θα είμαι ένα παράλογο που βγήκε
έξω από το παιχνίδι του χρόνου,
έξω από τη βύθιση της σάρκας.
Εικοσάρης ταξιδευτής μελλοντικών εγκεφάλων
και μυρμήγκι που έβγαλε αετού φτερά.
Η επέκταση της γης θα γίνω,
κάνοντας ονειρικές αυτοψίες σε γαλαξίες ερώτων.
Οι ταλαντώσεις του απροσδιόριστου πάντα θα είμαι,
εικοσάρης δηλαδή,
χωρίς τις λυπητερές εμπειρίες της γνώσης,
καπετάνιος της αυθόρμητης χαράς.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΣΥΜΠΑΝ

Σ' ένα άλλο σύμπαν, σ' έναν άλλο κόσμο
ίσως ήμουνα πυρηνικός επιστήμονας,
ένας ανόητος σταρ ή υπουργός με ευφυΐα καρότου,
ένας σουύπερμαν γιατί όχι, που θα έσωζε μόνο ζώα.
Μπορεί να ήμουνα ένας επιτυχημένος απατεώνας
σαν αυτούς που θαυμάζουν οι ηλίθιοι.

Δεν θα ήμουνα μαζί σου, δεν θα είχαμε παιδιά
και ευχαριστημένος με την ανέμελη ζωή μου
να είχα μόνο γάτες, δικέφαλους σκύλους
και αλιγάτορες για κατοικίδια.

Υπάρχουν άπειρες δυνατότητες να ήμουν κάποιος άλλος
και σε άλλους κόσμους να ζήσω.

Ακόμα δεν καταλαβαίνω
πώς κόλλησα σε τούτο το θαύμα της συνήθειας
να μου αρέσει η ζωή τα πρωινά
και τ' απογεύματα να τη σιχτιρίζω.

Πώς γίνεται να είμαι ακόμα αυτό που δεν έμαθα,
να είσαι εσύ η χρηστική μου επιλογή
και το εσφαλμένο μου όνειρο.

Πώς γίνεται να κόβω τα μεσημέρια
το ψωμί της προσκόλλησης στο οικογενειακό μας τραπέζι
και τα βράδια βαθιά στη φλέβα μου,
στη μαγική μου κρύπτη, να φτιάχνω βάρκες,
για να ταξιδέψω στο όνειρο μιας άλλης ζωής,
ενός άλλου σύμπαντος...

*Πολλά ποιήματα
είναι συχνά ένας πρόλογος
για τον καινούργιο συμπαντικό κόσμο που έρχεται...*

Γιώργος Σταθουλόπουλος

ΠΡΟΓΟΝΙΚΕΣ ΟΦΕΙΛΕΣ

Η ποίησή μου αρχίζει από τις παιδικές και εφηβικές βιωματικές ιστορίες και μνήμες που έχω από τη ζωή μου στο χωριό. Οι παππούδες μου ήταν βοσκοί και γεωργοί... Έζησαν σε δύσκολους καιρούς. Οι γιαγιάδες μου ταλαιπωρημένες και ηρωίδες γυναίκες μέσα στον καθημερινό μόχθο της βιοπάλης και της ανάγκης. Τους θυμάμαι πάντα με μια βαθιά συγκίνηση. Έζησα έως 10 ετών κοντά σ' αυτούς τους ανθρώπους και σαν παιδί πήρα από αυτούς πολλά και ωραία. Μετά, η μετανάστευση ώθησε τους γονείς μου να γίνουμε κάτοικοι της πόλης. Όμως, η ζωή μου στην ύπαιθρο μου χάραξε στην ψυχή μου ένα αποτύπωμα αγάπης για τη φύση και ελευθερίας.

Ανέβαινα τα μεσημέρια στα δέντρα, έβρισκα φωλιές πουλιών με τα κοσμικά αυγά τους μέσα, έτρεχα, έτρεχα ολημερής στους αγρούς και στους χωμάτινους δρόμους σαν να ήθελα να προλάβω τη ζωή πριν αυτή μου ξεφύγει, λες και γνώριζα ότι αυτή πάντα θα ξεφεύγει κι εγώ πάντα θα τρέχω πίσω της, να την παρακαλάω σαν ερωμένη με λέξεις και ποιητικά νοήματα να μου δώσει λίγη σημασία, να με κοιτάξει και μένα, πως κάτι έκανα, πως κάτι κάνω. Αν είναι δυνατόν, να με ερωτευτεί η Ζωή, να ερωτευτεί μόνο εμένα, να γίνει μόνο δική μου και τότε μόνο να μπω μέσα της και να ζήσω... να ζήσω... σαν αληθινός άνθρωπος. Ζούσα σ' ένα μικρό παράδεισο στην παιδική μου ηλικία... Δεν ωραιοποιώ το παρελθόν. Και βέβαια αυτό είναι υποκειμενικό, γιατί εκείνο το παρελθόν είχε και την κόλασή του. Οι δύσκολες συνθήκες ζωής των ανθρώπων, ο συντηρητισμός, η θρησκοληψία, τα έντονα πολιτικά πάθη, η φτώχεια ήταν τα συμπτώματα μιας κοινωνίας που όμως ήλπιζε προς το καλύτερο και δρούσε γι' αυτό. Εγώ και πολλοί της γενιάς μου ήμασταν οι τελευταίοι που έζησαν έναν τέτοιο τρόπο ζωής περίπου 10.000 χρόνων. Ήμασταν η γέφυρα του παλαιού εκείνου κόσμου με τον σύγχρονο που γρήγορα προέκυψε. Παρ' όλες τις αδυναμίες εκείνου του αναρχικού φόντου, εγώ βίωνα μέσα στην παιδική μου αθωότητα και αφέλεια τον κόσμο ως ένα μαγικό κόσμο.

Οι παιδικές μου εικόνες με τις νεράιδες που έβλεπα στα ποτάμια, με τα ζώα που μου μιλούσαν και με τα περιέργα οράματα. Έπειτα, η μάνα μου, που όταν της τα έλεγα με πήγαινε στον παπά να με διαβάσει. Όλες αυτές οι ονειροφαντασίες ή οι ονειροπραγματικότητες των παιδικών και των εφηβικών μου χρόνων αποτέλεσαν το πρόπλασμα της ποίησής μου. Μετά, οι κρυφοί πρώτοι έρωτες για τα κοριτσόπουλα της ηλικίας μου, όλα εκείνα τα σκιρτήματα της ψυχής, των συναισθημάτων η ενέργεια που απλωνόταν σαν μαγική χρυσόσκονη σ' αλώνια τα καλοκαίρια, καθώς τ' άλογα πάταγαν τα στάχυα και αργότερα, με τις θεριστικές

μηχανές που άλεθαν στις θημωνιές τα δεμάτια από σιτάρι, κριθάρια και βρώμη... Κατόπιν ερχόταν ο τρύγος και το πάτημα των σταφυλιών στους «Λινούς», το μάζεμα της ελιάς των χειμώνα, τα πρόβατα και τα γίδια των παππούδων μου.

Αυτά τα μικρά τελετουργικά μου βιώματα των παιδικών μου χρόνων εγγράφηκαν στην ψυχή μου με τη μορφή ημίφωτων μηνυμάτων. Σαν να έκρυβαν κάτι που έπρεπε να αποκαλύψω. Αυτές οι «τυχαία προκαθορισμένες» εμπειρίες που αναπαρήγαγαν την κβαντική λειτουργία του νεανικού μου μικρόκοσμου εξελίχτηκαν με τα χρόνια σε μια μεταφυσική ποιητική συνειδητότητα. Πίστευα, πιο παλιά, ότι όλα αυτά τα γεγονότα της παιδικής και εφηβικής μου ηλικίας ήρθαν για να μου καθορίσουν τη μετέπειτα πορεία μου ως υπηρέτης των λέξεων, και προσπάθησα κατά καιρούς να παρατηρήσω και να ξαναθυμηθώ όλη αυτήν τη νεανική μου εμπειρία ως μια εξήγηση του νοήματος της ζωής μου. Όμως, μεγαλώνοντας άρχισα να καταλαβαίνω πως, όλοι αυτοί οι άνθρωποι και τα γεγονότα που μου συνέβηκαν τότε δεν ήταν εμπειρίες για παρατήρηση. Ένιωθα σιγά-σιγά πως εγώ ήμουν ο παρατηρούμενος και όλα αυτά που γνώρισα (τα πρόσωπα και τα βιώματα) οι παρατηρητές. Τα πρόσωπα των παιδικών και εφηβικών χρόνων, τα σημαντικά πρόσωπα των φοιτητικών χρόνων, των τόσων δασκάλων που γνώρισα και αγάπησα. Όλων αυτών των ανθρώπων που γνωστικά και πνευματικά με εξέλιξαν.

Όλοι αυτοί οι άνθρωποι βοηθούν στην αυτοπραγμάτωση του καθενός μας, έτσι ώστε να αποκτήσουμε και να εξελίξουμε το δικό μας Νόημα. Νιώθω πια πως με παρατηρεί ένα παρελθόν, που με περιμένει στο μέλλον. Με παρατηρούν για να δουν τι έκανα, τι κάνω, πού πάω, πώς δημιουργώ τον κόσμο μου, αν άξιζε που μου έδωσαν όλον αυτόν τον πλούτο του δικού τους κόσμου. Αν είμαι άξιος και ικανός, να πουν ότι δεν πήγε στράφι η δική του ζωή και δράση. Είναι σαν να συνεχίζουν μέσα από μένα όλα αυτά που δεν μπόρεσαν να καταφέρουν οι ίδιοι. Όνειρα, προσδοκίες, γνώσεις και έρωτες. Άρα, δεν είμαι ξεχωριστός, ούτε αποκομμένος. Είμαι η συνέχεια της δικής τους εμπειρίας στη θνητοχώρα της ύπαρξης. Έγινα συμμέτοχος στον κόσμο που μου παρέδωσαν και προσπαθώ μέσα από τις λέξεις να τον εξευμενίσω, να τον αγαπήσω, να τον εξελίξω σ' ένα κύμα φωτεινής Νόησης. Ν' απλώσω την κοινή κοσμική αντίληψή μας στα περιβόλια μιας πιο Διευρυμένης Συνείδησης.

H θνητόχωρα

ΑΠΟ ΠΟΥ ΚΡΑΤΑΕΙ Η ΣΚΟΥΦΙΑ ΜΟΥ

Η σκουφία μου κρατάει από ό,τι αγάπησα.

Από κει οι προγόνοι μου και ο τωρινός χρόνος.

Η μάνα μου, ο πατέρας μου και το κύμα της Συνείδησης.

Αυτή είναι η αληθινή μου γενιά που ξέχασα... η αγάπη.

Οι συγγενείς μου είναι ο χορός των νετρίνων,

εκεί όπου το σκοτάδι τεμαχίζεται σε λαμπερά όνειρα.

Από το φως της ανυπαρξίας κρατάει η σκουφία μου,

από το σφάλμα του Κρόνου

και από τη μαύρη τρύπα του έρωτα.

Η σκουφία μου κρατάει

από την πρώτη ψυχή του Ανθρώπου

από τα χαμόγελα της νιότης

και από τα μελλοντικά φίλια της Ύπαρξης.

Από κει κρατάει η σκουφία μου.

ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΕΣ ΓΟΝΕΩΝ

Του πατέρα μου του λες «Έγινε πόλεμος».

«Βάλε πρώτα να φάμε», σου απαντάει.

Με τα χρόνια μοιάζω στον πατέρα μου.

Κληρονόμησα την εσκεμμένη του απάθεια.

Δεν λέω συχνά «Σ' αγαπώ».

Γκρινιάζω, μου φταίνε οι άλλοι.

Ο αφαλός μου προσπαθεί να κρυφτεί από τις ενοχές του.

Το αριστερό μου πόδι φλερτάρει προς το άχρονο.

Ο άλλος μισός μοιάζω στη μάνα μου.

Της μάνας μου, αν της πεις «Έγινε πόλεμος»,

«Το ξέρω. Εγώ τον κήρυξα», φωνάζει.

Κληρονόμησα τις δικές της μάχες.

Οι υποχρεώσεις μού αποκεφάλισαν τα όνειρα.

Τα χέρια μου γέμισαν νέτρινα ανάγκης.

Έμαθα να παλεύω και με δεινοσαύρους.

Χρόνια τώρα βιολοδέρνω ανάμεσα στην απάθεια του πατέρα μου

και στον πόλεμο της μάνας μου.

Κι εγώ που νόμιζα πως δεν τους μοιάζω στους συμβιβασμούς τους
παρά μόνο στα καλά τους,

που είναι έντιμοι και γενναίοι, ψυχές που γελάνε στην ύπαρξη.

Φορτώνω την πέτρα του μέλλοντός μου,

μισός πατέρας και μισός μάνα, και ανηφορίζω στον κόσμο.

Πατέρας του κόσμου όπου γεννήθηκα.

Μάνα του κόσμου που δημιουργώ.

H οικογένεια είναι σαν τη Σφίγγα.

Κληρονομούμε τα ερωτήματά της.

Kai o καθένας μας δίνει τις απαντήσεις με τις πράξεις του.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΕ ΓΕΝΝΗΣΕ

Η γυναίκα που με γέννησε ήταν κάποτε δροσερή κοπέλα.

Όμορφη στο λιβάδι της ελπίδας, όνειρα έτρεχαν δίπλα της.

Προσχέδιο του Εαυτού της, πλάσμα που αναζητούσε την Ευτυχία.

Μην την κοιτάς τώρα που η ζωή της έστυψε τα κάλλη και της πήρε τη νεότητα.

Που μοιάζει σαν ανερμήνευτο άγαλμα,

κόκκαλα και σάρκα οδεύουν στην αταξία.

Οι γυναίκες που μας γέννησαν ήταν κάποτε όμορφες κοπέλες,

φωτεινά χαμόγελα σε θαρραλέες ψυχές,

καρδιοχύπια και χαρές, λαμπερές επιδερμίδες και γλυκά φιλιά,

άνθη της νεότητας που ευωδίαζαν από πόθους.

Μην τις κοιτάτε τώρα που ο χρόνος τις κατατρώει,

τώρα που τελεύει το μονοπάτι τους,

που η σκοτεινιά του γήρατος τις ρουφάει,

τώρα που πετύχαν τον σκοπό τους

κι έσπειραν τη συνέχεια της ζωής,

τώρα που νικήθηκαν από τα χρόνια και μοιάζουν σκοτεινά ναυάγια.

Αυτές οι γυναίκες κάποτε ήταν Αστραπές της νιότης,

φωτιά του Έρωτα και φως της Αγάπης.

Η γυναίκα που με γέννησε ήταν κάποτε η πιο όμορφη γυναίκα.

Στη Μάνα

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΥΔΙΑ

Η θεία μου είχε φυτέψει τη μεγάλη καρυδιά στην αυλή του σπιτιού.

Καλοκαίρια ανέμελα, να παιζούμε στον ίσκιο της,

να ρίχνουμε κούνιες προσδοκίας,

για να κουνάμε επιθυμίες και όνειρα.

Γέλια και γλέντια κάτω από τη μεγαλόψυχη καρυδιά μας,

πίνοντας το κρασί της ζωής.

Όταν πέθανε η θεία, ξεράθηκε και η καρυδιά!

«Μυστήριο πράγμα», είπανε οι γέροι.

«Να πεθαίνει το δέντρο μαζί με αυτόν που το φύτεψε!».

Τη φάγανε ξαφνικά οι τερμίτες του χρόνου.

Το κοσμικό σκουλήκι τη διαπέρασε.

Της σταμάτησε την πορεία της προς τον ουρανό.

«Μυστήριο πράγμα», κελαϊδούσαν τα κοτσίφια!

«Να πεθαίνει ο χρόνος μαζί με τους ανθρώπους».

Έπειτα, τα τσεκούρια της λήθης την τεμάχισαν για καυσόξυλα.

Στο τζάκι του χειμώνα τριβολίζει η ψυχή της θείας,

διεκδικώντας τις αναμνήσεις των ωραίων ημερών της νιότης.

Τις αναμνήσεις από τις ζωές των νεκρών και των ζωντανών.

Στη θέση της καρυδιάς μια εγγονή της φύτεψε ένα όνειρο.

Δεν φαίνεται ακόμα... όμως θα μεγαλώσει.

Η πορεία προς τον ουρανό θα συνεχιστεί με άλλο τρόπο...

«Μυστήριο πράγμα», βούιξε ο Βοριάς!

«Να γεννάει ο θάνατος όνειρα και ζωή!».

ΣΤΟ ΠΑΡΑΠΕΝΤΕ

Ο πατέρας μου είπε πως είμαι στο παραπέντε.

Μόλις που προλαβαίνω για μια συμβατική οικογενειακή ζωή.

Η μάνα μου κοιτούσε με το βλέμμα αμυγδαλιάς που ρίχνει τους ανθούς της.

«Είμαι στο παρά πέντε ενός φωτονίου πριν τη σχάση του», σκέφτηκα.

Έφυγα από το πατρικό μου σπίτι με το μάσημα των οστών της Ύπαρξης.

Να τρίζουν οι εμπειρίες στο στόμα μου,

Έτοιμες ν' αρπάξουν φωτιά.

Τη φωτιά ενός πιθανού άλλου βίου,

στη φυσική εξέλιξη της χρονορροής των θνητών πραγμάτων.

Βγήκα στον δρόμο, με φύσηξε ο θαλασσινός νοτιάς,

ξέπλυνε της νόησης το κύμα, το θλιμμένο.

Θυμήθηκα τότε το παραπέντε εκείνου του φιλιού,

της ζωής μου τα παραπέντε.

Γέλασα με τον Εαυτό μου,

με τον ώριμο πια βυθό που έχω μέσα μου αιώνες κατακλυσμών.

Στη συνέχεια δύο μελλοντικά μου ποιήματα μου είπαν να μην πικραίνομαι.

Μου υποσχέθηκαν ότι θα μου βρουν μια μικρή θέση στην κιβωτό του μετα-χρόνου.

Εκεί στο παραπέντε...

Ως μποζόνιο... μιας ορατής κοσμικής ύλης.

Να γεννώ τη μάζα της ευτυχίας.

Να είμαι στο παραπέντε της Συνείδησής της.

ΜΑΓΙΑ

Η γιαγιά μου έλεγε πως όταν ήμουνα μικρός μου κάνανε μάγια.

Γι' αυτό δεν πρόκοψα όπως έπρεπε.

Στο προσκέφαλό μου στην κούνια...

είχε βρει κάτι σπόρους από σκίνα ή από λινάρι.

Οι σπόροι φταίνε...

Είναι επικίνδυνοι άμα φυτρώσουν...

Οι σπόροι που ένα αόρατο χέρι τους βάζει δίπλα στο μαξιλάρι σου
και αλλάζει η ζωή σου πορεία.

Οι σπόροι μπορεί να γλιστράνε
από τη μαγιά της σκέψης σου το βράδυ
και να βγαίνουν το πρωί από το αυτί σου σαν πράξεις.

Κάποιοι σπόροι φταίνε που δεν προκόψαμε όλοι όπως πρέπει.

Οι μαγεμένοι σπόροι πριν την σπορά μας...

Οι σπόροι της άλλης πλευράς...

*Άμα δεν φυτρώσει ο σπόρος σου,
δεν σημαίνει ότι δεν υπήρχε το δέντρο σου...*

ΟΙ ΤΣΕΠΕΣ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΜΟΥ

Η μάνα μου ήταν εργάτρια
σε βιοτεχνία παντελονιών.
Δέκα χιλιάδες τσέπες την ημέρα έραβε!
Μέσα στο χνούδι της ζωής της,
μεταξύ ανάγκης και ελπίδας.
Δυόμισι εκατομμύρια τσέπες τον χρόνο!
Τόσα ανθρώπινα χέρια μπήκαν
στην κοσμογονία της τσέπης,
στο γαζί του χρόνου της αράδα,
περί προσμονής χιλιάδων παντελονιών,
στην ιεροτελεστία της μόδας,
στη θρησκεία του τζην.
Ο μόχθος της μάνας μου
στις τσέπες των πολλών,
η ερμηνεία του «δικαίου» και του «αδίκου».
Η ερμηνεία μιας ζωής,
της ζωής της
και του ουσιώδους που πάντα φεύγει.
Τα κομμάτια των ονείρων της μάνας μου
ραμμένα σε ξένες τσέπες...

*Levi's
Καλαμάτα
1980*

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Η μάνα μου έφερε γλυκό καρυδόπιτα
και τον ελληνικό καφέ των ξεχασμένων προσδοκιών
με τις μεγάλες φουσκάλες των παραπόνων της.
«Πολλά έκανες, αλλά στην ουσία
τίποτα δεν έκανες»,
μου είπε με αφοπλιστική συμπόνοια...
Γεύτηκα την πίκρα των καρυδιών,
ήπια και μια γουλιά από τον καφέ της αγωνίας της
κι έπειτα χαμογέλασα σαν Εσκιμώος στους αιώνιους πάγους.
Οι μανάδες πότε-πότε μας θυμίζουν τις αποτυχίες μας,
γι' αυτό είναι απαραίτητες.
Μας κερνάνε συχνά με το γλυκό της υπομονής,
με τον καφέ του θυμού,
με το νερό της λύπης.
Όμως οι αποτυχίες μας
είναι πάντοτε πιο απαραίτητες
από την ποιητική κριτική των μανάδων.

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΕΛΙΑ

Ο προπάππους του προπάππου του πατέρα μου
πολέμησε με τον Παπαφλέσσα στο Μανιάκι
και κεί άφησε τα κόκαλά του.

Δεν κομπιάζω...

σχεδόν όλοι έχουμε και από έναν ήρωα πρόγονο
και χωρίς να το γνωρίζουμε.

Όμως δονείται η ψυχή μου,
που καθότανε κάτω από την ίδια ελιά
που κάθομαι εγώ τώρα...

Μάζευε τους καρπούς της τον χειμώνα
και τα καλοκαίρια στον ίσκιο της
αγνάντευε το σιτάρι που το ανέμιζε ο λίβας της ζωής.
Αυτό με συγκινεί πολύ...

και μες στο αίμα μου κωπηλατεί
το τραγικό της γνώσης,
καθώς μερικές φορές η σχέση με έναν τόπο
υπερβαίνει τις ιδαιτερότητες των εποχών
και των προσώπων την απόστασή...

Το ον... πριν και μετά τη γήινη ζωή...
δεν γνωρίζει καιρούς, σώματα και αποστάσεις.
Είναι ίδιο και τότε και τώρα,
μέσα στην αιώνια διάρκεια της ελιάς.

Οι άνθρωποι που πέρασαν, αυτοί που τώρα υπάρχουν
και αυτοί που θα 'ρθουν
βρίσκονται στο ίδιο χωράφι
μαζί και χώρια υπερβαίνοντας κάθε λογική...
βρίσκονται κάτω από το ίδιο δέντρο...

Ο ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΤΗΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ

Ο πατέρας μου στενοχωριέται
που ξέμεινα ο τελευταίος της γενιάς του,
χωρίς παιδιά και μόνιμη σύζυγο,
αδρανής ουσία δηλαδή και αρχάριος της κανονικής ζωής.
Με τα χρόνια μου, συμπλήρωμα του τίποτα,
σαν μια άκληρη φωτιά που θα σβήσει,
σαν ένα γρήγορο άστραμα.

Τα χωράφια και τα σπίτια είναι ανώφελα χωρίς απογόνους,
λένε οι παλιότεροι, κι έχουν δίκιο,
όταν δεν θέλουν να δουν τα μαγικά όπλα
των αποτυχημένων στα γήινα.

Εγώ, πέρα από τούτον τον γραμμικό χρόνο,
πνευματικές εμπειρίες γέννησα με τις λέξεις,
με την αόρατη ύλη δημιούργησα νέες γενιές,
άσαρκα όντα και φωτεινά πάνθεα.

Αλχημείες που μου επιτρέπουν
ν' αντιληφθώ καλύτερα την επιφάνεια της λίμνης,
εδώ όπου μ' έφερε το αλλόκοσμο κύμα.

Εγώ ένα συμπλήρωμα, αρχάριος της κανονικής ζωής,
αποκρυφιστής του τίποτα
να γεννώ προπλάσματα από το Επέκεινα,
ν' απλώνω τα πανιά μου κάτω από χαμόμηλα και παπαρούνες,
μαζεύοντας τις δροσιές από τ' αόρατα
και τους καρπούς από αγάπες που δεν γεννήθηκαν ακόμα...

*Εκεί όπου ο χρόνος δεν είναι πια γραμμικός,
γίνεται εκείνο που μπόρεσες ν' αγαπήσεις.*

ΤΟ ΧΩΡΑΦΙ ΤΩΝ ΔΑΝΑΩΝ

Σήμερα περπάτησα στο χωράφι με το ποτάμι
που κληρονόμησα από τους Δαναούς προγόνους μου.
Εκεί όπου όταν ήμουν παιδί έβλεπα αερικά και νεράιδες.
Στη μήτρα των προγονικών χρόνων.
Εκεί στα χαμόγελα του Θεού
πριν εκστρατεύσω για τη ζωή, πριν καταστρέψω την πόλη μου.
Εκεί όπου τους χειμώνες ανέβαινα στις αιώνιες ελιές της χαράς μου
και τα καλοκαίρια έπιανα χαοτικά τζιτζίκια προσμονών στους κορμούς τους.
Έπλυνα τα πόδια μου στο ποτάμι της χρονικής ροής,
άφησα τα όνειρά μου να κυλήσουν μαζί με τα νερά,
να φύγουν και οι ελπίδες μου λεύτερες από μένα.
Λεύτερος κι εγώ να ασπαστώ τον κόσμο.

*Πήγα στο χωράφι μου
να δω αν φύτρωσαν τα πολλά όνειρα
που είχα σπείρει...
Ίσα που ξεπρόβαλαν ένα-δύο, και αυτά
πνιγμένα μέσα στ' αγριόχορτα της ζωής.*

Ο ΧΑΛΑΣΤΗΣ

Περπατώ στα χωράφια των προγόνων μου,
κατοικώ στα σπίτια τους και στα όνειρά τους.
Ξαπλώνω στον ίσκιο των δέντρων που φύτεψαν,
ξαπλώνω στον ίσκιο των επιθυμιών τους...
Τόσοι άνθρωποι που έζησαν...
Τόσοι άνθρωποι που πέρασαν...
Ο χρόνος τους αφάνησε όλους...
Ο χρόνος, ο χαλαστής ανθρώπων και ονείρων.
Ο χρόνος θ' αφανίσει και το δικό μου όνειρο, τη δική μου ζωή...
Κάτω από το Δέντρο μου
θα ξαπλώνουν οι γενιές που θα έλθουν,
θα σχεδιάζουν το μέλλον τους,
τα σπίτια, τα χωράφια, τα όνειρα,
θα γίνουν δικά τους.
Δικός τους πια και ο χρόνος,
ο χαλαστής ανθρώπων και ονείρων.

*Θα δεχτώ (μόνο για τις δύσκολες μέρες)
ότι η Αθανασία γέννησε τον κόσμο,
γι' αυτό αλλοτριώνει και αφανίζει
τα ορατά πράγματα, δηλώνοντας έτσι
την αόρατη παρουσία της...*

ΣΑΡΚΟΦΑΓΟΙ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ

Έχω κάποιους δίκοπους συγγενείς,
ο Θεός να σε φυλάει.

Αχόρταγες ύαινες.

Κάνουν συνέχεια παρέα με ωραία πτώματα
κι έπειτα τους ξεσκίζουν τις σάρκες.

Η πτωματοφαγία τους έχει κάνει ανθεκτικούς.

Δεν αρρωσταίνουν από ανία ή από αγάπη.

Κάποιοι από το σόι μας, που παραμένουμε ακόμα ζωντανοί,
κρυβόμαστε εδώ και χρόνια.

Αν τους συναντήσουμε τυχαία,
κοιτάζουμε μετά τη χαιρετούρα μη μας λείπει κανένα δάκτυλο.

Τους αποφεύγουμε όπως ο διάολος το λιβάνι.

Αυτοί γνωρίζουν καλά από λιβάνια και λιβανίσματα.

Είναι θεομπαίκτες και πατριδοκάπηλοι από συνήθεια.

Δεν έχουν καταλάβει τίποτε από την άθλια ζωή τους.

Τους απεχθάνομαι και τους λυπάμαι, αλλά δεν σώζονται.

Είναι πάντα νικητές με κάθε κόστος.

Όταν γιορτάζουν, αναγκαστικά τους τηλεφωνώ από το μέλλον,
ή τους στέλνω τα αθώα μηνύματα της Ειμαρμένης:

«Χρόνια πολλά και αχόρταγα.

Να ζήσετε και να ευτυχήσετε

στον σαρκοφάγο κόσμο σας.

Εκεί στην απόσταση της Συνείδησης».

Αμήν!

Kανένας δεν είναι Άγιος.

Όλοι έχουμε δάνεια από τον Κύκλωπα.

Άλλοι είμαστε λιγότερο αθώοι,

και άλλοι περισσότερο ένοχοι...

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΟΥ ΧΑΟΥΣ

Δανεικός ήμουνα στον κόσμο,
με δάνεια συναισθημάτων και με περασμένες ελπίδες μεγάλωσα...
Περασμένα και χρωστούμενα γίνονται όλα
και ποτέ δικά μας δεν θα μείνουν.
Τα παιδιά μας, τα χωράφια και τα σπίτια.
Τα όνειρα και τα πάθη.
Περασμένες Ανθρωπότητες
από τον τόκο του εφήμερου.
Δανεικές φιλοσοφίες από ελληνικά ποτάμια... σκέψης.
Ταλαντευόμενες ευτυχίες και γήινες δόξες.
Όλα κομμάτια από την τράπεζα του χάους.
Οι πρόγονοι και οι απόγονοι δανεικοί.
Οι Θεοί και οι Θάνατοι ξεπερασμένοι!

*Τον αγαπώ τον Ηράκλειτο....
Όμως όσες και αν πέρασα
το ποτάμι του,
πάντα το ίδιο μου φαινότανε...*

ΠΡΟΓΟΝΙΚΑ ΧΡΕΗ

Οφείλω στους προγόνους μου πολλά.

Όπως ο καθείς άλλωστε.

Όμως αυτή η οφειλή μπορεί να γίνει και σκλαβιά.

Σκοτάδι μαύρο και παγίδα πεθαμένων.

Οι προγονοί μας δεν ήταν αθώοι.

Πολλοί απ' αυτούς είχαν μάνα την κόλαση

και οι πατεράδες τους ήταν πιθήκια του μίσους.

Αν δεν δω τα άγρια λάθη των προγόνων μου, θα τα συνεχίσω,

τα χρέη τους θα με δυστυχήσουν

και θα πριονίζουν το κλαδί του μέλλοντος.

Σέβομαι μόνο τα σωστά πανανθρώπινα των προγόνων μου.

Μόνο σ' αυτά οφείλω.

Μόνο τα φωτεινά τους αν τιμώ, τότε ίσως ευτυχίσω,

τότε έχουν την ευκαιρία και αυτοί να εξελιχθούν.

Να εξελιχθεί η γενιά τους, να εξελιχθώ κι εγώ

και ο κόσμος όλος...

ΠΑΡΑΝΟΜΕΣ ΥΙΟΘΕΣΙΕΣ

Οι πρόγονοί μου,
η τάξη και το χάος,
από την πρώτη νύχτα του γάμου τους
εμπιστεύτηκαν ο ένας στον άλλον το τρομακτικό τους μυστικό:
Ήταν στείροι!

Και πώς θα εξελισσόταν ο κόσμος
από στείρους πρεσβευτές της Απειροσύνης;
Άρχισαν λοιπόν τις παράνομες υιοθεσίες.
Υιοθέτησαν τη Γη και τον Ουρανό από τα όνειρα του Παντός.
Την ψυχή και το σώμα από την εξοχική κατοικία του Θεού.
Την ανάγκη και την αγάπη από την Ειμαρμένη.
Το γαλάζιο των νεφελωμάτων από τη θάλασσα της Συνείδησης
και από το αίμα των αγγέλων έφτιαξαν εκρήξεις φωτός.
Πορεύτηκε από τότε η Οικουμένη με εκατομμύρια παράνομες υιοθεσίες,
με αδέσποτα πάθη και φοβισμένους πόθους.
Με ελπίδες ευτυχίας, κατεψυγμένες αφυπνίσεις και μαδημένες ηδονές.
Με τα πραξικοπήματα του Έρωτα...
Μεγαλώσαμε με θετούς γονείς την τάξη και το χάος
και σαν ψυχοπαίδια του ανεκπλήρωτου
ψάχνουμε τους πραγματικούς μας γεννήτορες.
Την Αληθινή μας Φύση.

*Στην Αρχή γεννήθηκαν τα Πάντα.
Μετά πεθαίνει ένα... ένα.
Στην αρχή γεννήθηκε και ο Άνθρωπος.
Έπειτα δημιουργήσε το Χάος.*

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Στη γέννηση του χρόνου μου βρισκόμουν εκεί.

Σ' ένα παράξενο μαιευτήριο περίμενα με αγωνία.

Άγνωστος ανάμεσα σ' αγνώστους... Ως πρόγονος των προγόνων μου.

Κράταγα στα χέρια μου να προσφέρω για δώρο φρεσκοκομμένους στίχους από ποιήματα που ακόμα δεν είχα γράψει.

Άλλοι κρατούσαν μεταφυσικά νερά, λουλούδια κομητών, φρούτα από φως, μεγεθυντικούς καθρέφτες για τους έρωτες και καταλόγους με ακέφαλες επιθυμίες.

Χιλιάδες πόθοι και όνειρα φτεροκοπούσαν μέσα κι έξω από τη μεγάλη αίθουσα της αναμονής.

Ένας αρχαίος ιεροφάντης με ιατρική μπλούζα ανακοίνωσε το χαρμόσυνο γεγονός. «Ο Χρόνος γεννήθηκε υγιέστατος, βάρους χαρμολύπης και ύψους φεγγαροακτίνας, με λακκάκια απείρου στα θνητά του μάγουλα».

Όλοι άρχισαν να φωνάζουν ενθουσιασμένοι, να φιλιούνται, να ανταλλάσουν χειραψίες.

«Συγχαρητήρια», μου είπε.

«Να μας ζήσει!

Εμείς οι άνθρωποι βρίσκουμε επιτέλους μια λύση για να σταματάμε την Αιωνιότητα.

Παντρευόμαστε τη Ζωή και γεννάμε τον Χρόνο».

Είχα δει ένα όνειρο... τόσο ζωντανό... Σαν ξύπνησα, έγραψα κάποιες λέξεις.

Έπειτα από μέρες, καθώς μάζενα άγρια χόρτα στο χωράφι στη «Λίμνα», ξαφνικά μού ήρθε η ιδέα της γέννησης του χρόνου.

Στ' αγριόχορτα, στα χωράφια και στα όνειρα γεννιέται ο χρόνος.

ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΠΡΟΓΟΝΙΚΟ ΔΑΚΤΥΛΟ

Παιδάκι ήμουνα μικρό ακόμα,
τότε που το δάκτυλό μου μπλέχτηκε στην αλυσίδα ενός ποδηλάτου,
στο παλιό ΚΤΕΛ της Καλαμάτας.

Πιάστηκε στον χρόνο της συνείδησης, στην ανακατασκευή της φαντασίας.
Αυτή η πληγή στον δείκτη μου θυμίζει τη συνέχεια της γενέθλιας πεδιάδας,
πως έτσι ήταν τα πράγματα τότε, και τώρα έτσι παραμένουν.

Να ακολουθώ διαδρομές της τρισυπόστατης ενότητας των χαμομηλιών
και της χελώνας τις αργόσυρτες προβλέψεις.

Δεμένος πάνω στην αόρατη εκδήλωση που συνεχώς με μεταμορφώνει,
από παιδί σε έφηβο, από νεαρό σε μεσήλικο,
από οδύνη σε αποδοχή, από απολίθωμα σε φωνή ψαριού,
από αίμα σε αγάπη.

Αυτή η πληγή στον δείκτη από την αλυσίδα ενός ποδηλάτου
είναι η αρχή της ελευθερίας που γεύτηκα, να γνωρίσω τον κόσμο,
πριν χάσουν τα βουνά την αυτοσυνειδησία τους
και η θάλασσα τη ζωτικότητα των παφλασμών της.

Να γίνω ο κόσμος πριν χαθώ κι εγώ.

Να προλάβω τον θνητό μου ρόλο στην αλυσίδα της ζωής.

Να ζήσω...

Στην αλυσίδα της πίστης και της ελπίδας.

Να ζήσω...

Με το ματωμένο μου προγονικό δάχτυλο,
να δείχνει στους ποδηλατοδρόμους του σύμπαντος
τη φωτοχαρά των ανθισμένων αιώνων.

*Στο παλιό ΚΤΕΛ της Καλαμάτας το 1970,
περιμένοντας με τη μάνα μου το λεωφορείο για το χωριό.
Έπαιζα με την αλυσίδα ενός παλιού ποδηλάτου.
Το δάκτυλό μου πιάστηκε στην αλυσίδα,
μάτωσε και δεν μπορούσε να βγει.
Το πρώτο γεγονός που θυμάμαι από την παιδική μου ηλικία.*

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ (και αυτό ποίηση είναι)

Αυτή η συλλογή έχει ποιήματα που τα περισσότερα γράφτηκαν τα τελευταία πέντε χρόνια. Κάποια, βεβαίως, έρχονται ως ξεχασμένα από το παρελθόν και άλλα που γράφτηκαν αυτόν τον χρόνο. Είναι Δεκαπενταύγουστος, καλοκαίρι του 2019, που αποτυπώνω αυτές τις λέξεις. Θα μπορούσα να πω πολλά για τα καλοκαίρια, όμως δεν ήρθε ακόμα η ποιητική ώρα τους. Κολυμπώ στην Καλαμάτα στη Μικρή Μαντίνεια, διαβάζοντας κυρίως φιλοσοφία, κάνοντας βουτιές στην ψυχή μου και αγναντεύοντας ανέμελα τη θάλασσα... Τη θάλασσα εκείνη που λαχτάρησα, τη θάλασσα εκείνη που χάνω. Τη θάλασσα την αιώνια και εφήμερη...

Kai η θάλασσα ποίηση είναι.

Έχω μια συγκρατημένη χαρά και ταυτόχρονα μια συγκρατημένη θλίψη, το μισό μου πρόσωπο γελάει, το δεξί μου πόδι μελαγχολικά χώνεται μέσα στα βότσαλα... η Νατάσα με ρωτάει τι συμβαίνει, της λέω ότι δεν συμβαίνει τίποτα, και παράλληλα σκέφτομαι ότι είμαι αυτό που ήμουν πάντα, αθεράπευτος της Υπαρξης, χωρίς θεραπεία στον Κόσμο, δηλαδή όχι άρρωστος αλλά ούτε και υγιής. Σκέφτομαι ότι όσα διαβάσματα και αν έκανα, όσα ποιήματα, πεζογραφήματα, θεατρικά έργα και αν έγραψα, όσους δασκάλους και αν συνάντησα (ευτυχώς προσέτρεξα σαν χαϊβάνι σε πολλούς), τίποτα δεν μου έχει δώσει ακόμα εκείνη τη χορταστική εξήγηση για τη ζωή μου, τη ζωή, τη ζωή μας. Ποτέ δεν συνάντησα έναν αυθεντικό άνθρωπο της Γνώσης.

Η Νατάσα μπήκε στα αναστάσιμα νερά, χαιρόταν το καλοκαίρι, τον ίλιο και τη θάλασσα όπως όλοι οι φυσιολογικοί άνθρωποι που ήταν γύρω μου κι εγώ ως αποσυνάγωγος της ευχαρίστησης σκεφτόμουνα... Σκεφτόμουνα πως ποτέ δεν συνάντησα και έναν άνθρωπο που να μην ήξερε τίποτα. Έναν αυθεντικό της άγνοιας. Όλοι ήξεραν κάτι, περισσότερο φοβόμουν αυτούς που νόμιζαν ότι ήξεραν πολλά και ήτανε σίγουροι για τα πιστεύω τους, τις αξίες και τις ιδέες τους.

'Όλα αυτά που λέω είναι μέσα στα όρια της ποίησης.

Στις διπλανές ξαπλώστρες ήρθαν και κάθισαν δυο καλλίγραμμες πανέμορφες κοπέλες, ρούφηζα ασυναίσθητα την κοιλιά μου, το σώμα μου αντέδρασε μόνο του στην ξαφνική ομορφιά, έπειτα ζήλεψα τα νιάτα. Θυμήθηκα τα δικά μου νιάτα, τα είκοσι και τριάντα μου χρόνια, τα καλοκαίρια εκείνα που το σώμα μου

κορδωνόταν, που ήταν κατακτητής της κάθε παραλίας, και κατακτητής του κόσμου. Ο νους μου άρχισε να επιθυμεί αυτήν την ομορφιά που είδε, όμως, ταυτόχρονα η εσωτερική μου φωνή με επανέφερε στο Πνεύμα γιατί με τάραξε και παράλληλα με ανακούφισε η διαπίστωση πως ένα νέο φρέσκο, εξαίσιο σώμα, δίπλα σ' ένα σώμα που έχει κάνει τον κύκλο του, ένας νέος έρωτας που θα έρθει σαν επίστρωμα να σκεπάζει το ραγισμένο κατακάθι παλαιών ερώτων δεν θα με έκανε πιο ευτυχισμένο ή πιο δυστυχισμένο.

Σκέφτηκα πως η προσκόλληση στο κυνήγι της ευτυχίας και του έρωτα είναι μία από τις παγίδες που στήνει η δυστυχία, για όντα που θέλουν να ζήσουν υπερβατικές ηδονές και αιώνια νιωσίματα, για όντα που είτε φιλοσοφούν είτε διαβάζουν ποίηση, ή ακόμη δεν γνωρίζουν τίποτα από ποίηση και φιλοσοφία ή από κόμικς, που ποτέ δεν διάβασαν Λούκου Λουκ ή Αστερίξ!

Ήπια λίγο από τον καφέ μου, οι κοπέλες δίπλα μου μίλαγαν στα κινητά τους τηλέφωνα και έπειτα σαν τρελές έστελναν μηνύματα, δεν ξέρω πού, ίσως στο μέλλον τους, ή στα όνειρά τους ή στους παγετώνες της Ανταρκτικής που λιώνουν ή σε μυώδεις σύγχρονους πρίγκιπες με τατουάζ που βλέπουν τον κόσμο ανεβασμένοι πάνω στο τετρακίνητο όχημα: «Φαγητό-Σεξ-Χρήμα-Φήμη». Ίσως να είναι πιο ευτυχισμένοι αυτοί οι άνθρωποι. Μακάρι! Λες και κατάλαβαν τις σκέψεις μου, οι ωραίες γυναίκες άφησαν τα κινητά τους, μου έριξαν μια αδιάφορη ματιά και έπεσαν στη θάλασσα στην αγκαλιά των νερών «προστατευμένες» από τα αδηφάγα βλέμματα των άλλων ανδρών της παραλίας.

Υπενθυμίζω πως γράφω ποίηση ή τουλάχιστον προσπαθώ.

Σηκώθηκα από την ξαπλώστρα, τεντώθηκα, χαιρέτησα τη Νατάσα που μου έκανε νόημα καθώς απολάμβανε τη θάλασσα, και στιγμιαία κατακλείστηκα από ένα θυμό που μεγάλωσα ξαφνικά δίχως να το πάρω χαμπάρι, που το σώμα μου έστω και αν δεν έχει ακόμα γεράσει είναι πια ένα ώριμο φρούτο που κρέμεται από το δέντρο της ζωής, που έλκεται από το χώμα να γίνει κοσμικό λίπασμα και νετρίνα της αστερόσκονης. Ένας προμηθεϊκός θυμός για όλα όσα δημιούργησα, γιατί καιρό τώρα έχω διαπιστώσει ότι όσα έκανα μοιάζουν σαν τα χιλιάδες βότσαλα στην αμμουδιά που κανένας δεν τους δίνει σημασία, που όλοι τα ποδοπατούν. Ένας πληγωμένος θυμός για το πεπερασμένο της ύπαρξης των ανθρώπινων όντων, γιατί στα περισσότερα που πράττουμε δεν υπάρχουν δεύτερες ευκαιρίες για να διορθώσουμε λάθη και αποτυχίες. Ένας θυμός που η ζωή, η ζωή μου, η ζωή μας

μοιάζει σαν ένα παιχνίδι που δεν έχουμε ακόμα καταλάβει. Ένα παιχνίδι που ακόμα δεν ξέρω να το παίζω καλά, ένα παιχνίδι που δεν γνωρίζω για ποιον λόγο υπάρχει, ένα παιχνίδι που δεν έχει νικητές και νικημένους, αλλά ταυτόχρονα είσαι και νικητής και νικημένος, ένα παιχνίδι που αναρωτιέμαι γιατί θα πρέπει να συνεχίζω να παίζω... «Όχι, αυτό δεν είναι απελπισία, ποίηση είναι», φώναξα στον θυμό που έκανε βόλτες μέσα μου, πώς το παιχνίδι της ζωής είναι ωραίο, έστω και αν υπάρχει η θλίψη και η κοσμική απελπισία. Δίπλα μου πέρασε ξαφνικά ένας κύριος με μούσι και μαγιώ σαν σορτσάκι... Τον ήξερα, ήτανε παπάς... από τους «σύγχρονους», μου είχαν πει, στην πόλη. Αναρωτήθηκα τι θέλει ένας σύγχρονος παπάς Δεκαπενταύγουστο στη θάλασσα!...

Όμως, και οι παπάδες έχουν ανάγκη να βαπτιστούν στη μεγάλη κολυμπήθρα των αυγουστιάτικων λουτρών, και οι παπάδες προσπαθούν να κολυμπήσουν ανάμεσα στην τυφλή πίστη και στον σύγχρονο κόσμο. Καθώς έπεσε στο νερό ο παπάς, σκέφτηκα ότι χωρίς τη μεταφυσική εξέλιξη της ζωής ή τουλάχιστον χωρίς τη μεταφυσική ελπίδα, ο κόσμος μοιάζει σαν ένα τυχαίο τραγικό αστείο... Τότε και η ποίηση, η φιλοσοφία, η τέχνη δεν έχουν την ανάλογη αξία να υμνούν ή να μιλούν γι' αυτή την κοσμική φάρσα, όσο ωραία και ηδονική να είναι για τ' ανθρώπινα όντα. Βλέποντας τον σύγχρονο παπά μέσα στο νερό μου ήρθε ξαφνικά η τρελή ιδέα να πάω να τον παρακαλέσω να με ξαναβαπτίσει!... εδώ και τώρα σε τούτη τη θάλασσα, γιατί η πρώτη φορά δεν πέτυχε, αφού είμαι άπιστος των θρησκειών.

Kai autό ποίηση είναι.

Δεν πιστεύω πια σε καμιά θρησκεία (και αυτό ποίηση είναι), ή καλύτερα πιστεύω σε εκείνα τα μέρη των θρησκειών (γιατί τα περισσότερα είναι σκοταδισμός), που επεκτείνουν τη γνώση, την ελευθερία και την αγάπη. Πιστεύω σε εκείνες τις έννοιες και ιδέες των θρησκειών που οδηγούν σ' ένα ουσιαστικό υπερβατικό νόημα και σε μια ουσιαστική, χωρίς φόβο, γήινη ζωή. Οι θρησκείες ξέρουμε ότι αιματοκύλισαν τον κόσμο και συνεχίζουν να αποτελούν ένα είδος πολιτικής, συμφέροντος και καταπίεσης, αλλά και χωρίς τις θρησκείες δεν ξέρω αν ο κόσμος θα ήταν καλύτερος. Για τους περισσότερους ανθρώπους, ο μεταφυσικός φόβος τους κάνει να έχουν θηικούς κώδικες που βοηθάνε στη συμβίωση των κοινωνιών. Οι θρησκείες ίσως είναι απαραίτητες για κάποιους σαν ελπίδα ή σαν (μαρξιστικό) οπιο, για κάποιους άλλους όχι. Μπορούν να είναι ανθρώπινοι και χωρίς αυτές

διαβάζοντας μόνο Πλάτωνα, Αριστοτέλη και όλους τους αρχαίους και σύγχρονους φιλοσόφους.

Kai autό ποίηση είναι.

Συχνά μου αρέσει να κάνω «εξυπνήστικες» ερωτήσεις του είδους: «Ηταν ποτέ ο Χριστός χριστιανός, έκανε έστω και μια φορά τον σταυρό του» ή «τι θρήσκευμα ήταν ο αιώνιος Θεός πριν φτιάχει ο άνθρωπος τις θρησκείες». Ξαφνικά το μάτι μου πέφτει τρεις ξαπλώστρες πιο πέρα, βλέπω μια γειτόνισσα που κάθε εβδομάδα πάει στην εκκλησία, μεταλαμβάνει, κάνει μεγάλους σταυρούς και ταυτόχρονα έχει και τρεις καταδίκες για απάτες σε ηλικιωμένους! Κάποιοι μπορούν να ζουν και χωρίς Θεό και να είναι θεϊκοί, κάποιοι δεν μπορούν να ζήσουν χωρίς Θεό, αλλά «δεν έχουν τον Θεό τους». Υπάρχουν και άλλοι, σαν εμένα, που δηλώνουν άθρησκοι, αλλά όχι άθεοι, τους αρέσει να διαβάζουν για τις θρησκείες, αφού δεν μπορούν να «διαβάσουν» τον Θεό. Ακατανόητο είδος οι άνθρωποι! Η ενασχόλησή μου με την ποίηση, το θέατρο, τη φιλοσοφία, αντικατέστησε το «όπο(ι)ο» θρησκευτικό μου συναίσθημα, και τον μεταφυσικό φόβο που σκορπίζουν οι θρησκείες, με μια πιο βαθιά μυστικιστική ελπίδα για γνώση και απελευθέρωση, με μια νέα πνευματική συνείδηση εκεί όπου η εξερεύνηση των νοημάτων και της γλώσσας ξεπερνάει την πίστη σε οποιοδήποτε δόγμα.

Kai autό ποίηση είναι.

Αποφάσισα με εκείνα τα συγκρατημένα αισθήματα χαράς και λύπης να μπω κι εγώ στην κοινή θάλασσα των ανθρώπων, να βουτήξω στα νερά των πολλών για να σωθώ από τις προσωπικές μου σκέψεις. Πέφτω πάνω σ' έναν φίλο που είχα να τον δω καιρό... αρχίζει να μου λέει για την αρρώστια της 25χρονης κόρης του, πάσχει από καρκίνο και τα πράγματα είναι δύσκολα. Μου είπε για ένα γνωστό γιατρό που έχει σώσει πολλούς και προσπαθεί να σώσει και την κόρη του. Τον αγκάλιασα δίνοντάς του κουράγιο και ευθύς σκέφτηκα την ύβριν που διαπράττω να μιλάω για όλα αυτά στα 52 μου χρόνια ως γκρινιάρης και ένα κορίτσι στα 25, να παλεύει για τη ζωή του. Χιλιάδες κορίτσια και αγόρια, χιλιάδες παιδιά που δεν προλαβαίνουν να ζήσουν αυτό το παράξενο παιχνίδι, αυτή την ωραία ματαιότητα της Ύπαρξης.

Kai autό ποίηση είναι.

Μπήκα στη θάλασσα με την απόφαση να αντιμετωπίζω όσο γίνεται πιο στωικά τη

ζωή, τον κόσμο, τη ζωή μου και τον κόσμο μου. Να μουσκέψω από ευχαρίστηση που ζω, έστω και αν δεν είμαι πλήρης νοημάτων. Έστω και αν δεν τα κατάφερα όπως θα ήθελα να τα καταφέρω. Έστω και αν τα όνειρα και τις ελπίδες μου τις καταβροχθίσει το Άπειρο και η Αμνησία του Χρόνου... Καθώς με πότιζε βαθιά στο δέρμα το ίδιο αιώνιο νερό και με περόνιαζε το κοινό αλάτι του χρόνου, συλλογίστηκα έξαφνα πως υπάρχουν μεγάλοι «ποιητές», και είναι οι πιο αδικημένοι: οι γιατροί, οι μηχανικοί, οι αρχιτέκτονες και άλλοι τεχνίτες, που σώζουν ζωές και κάνουν τον βίο λιγότερο οδυνηρό.

Γιατί άλλο είναι να γράψεις δέκα ωραία ποιήματα και άλλο να γιατρέψεις δέκα ανθρώπους ή να φτιάχνεις γέφυρες για να καλυτερεύσεις τις ζωές τους. Αυτούς σε ανθολογίες πνευματικών ηλιόσπορων δεν τους βρίσκεις, ούτε θα μιλήσουν επαινετικά οι εφημερίδες και οι κριτικοί της λογοτεχνίας. Η ποίηση της καθημερινής ζωής τους νοθεύεται και γίνεται τροφή στον μύλο των αναγκών. Τεχνίτες του υλικού κόσμου έρχονται αντίθετα από εκεί όπου τραβάνε οι ποιητές. Τις λέξεις τις κάνουν πράξη και εργαλείο, ράβοντας τη σάρκα, αντικαθιστώντας τη φθορά με ανακαλύψεις ρεαλιστικές. Αν π.χ. οι ποιητές χαρίζουν πνευματικό φως, τι να πεις για τους μεγάλους ποιητές. Τον Έντισον και τον Τέσλα που ανακάλυψαν τον ηλεκτρισμό, το τεχνικό φως, και έσωσαν την ανθρωπότητα. Σ' αυτούς και σε άλλους πολλούς τεχνίτες της ζωής αξίζει ποιητικός έπαινος μεγάλος, καθώς η ποίηση των ποιητών δεν φτιάχνει γέφυρες στον θνητοχώρο και δεν γιατρεύει τις παθήσεις του σώματος. Αφού και για να απολαύσεις ένα ποίημα θέλει ν' απέχεις από σωματικούς πόνους. Οι τεχνίτες του θνητοχώρου αλλάζουν αμέσως τη γήινη ζωή. Είτει κατά κάποιο τρόπο όλοι γινόμαστε «ποιητές» καθώς «ποιούμε» την εξέλιξη της γνώσης, της συνείδησης και το νόημα της ύπαρξής μας. Μια ξεχασμένη ποιητική ανακάλυψη ανθίζει στις μέρες μας που δεν γνωρίζουμε ακόμα τι διαστάσεις θα πάρει: «Ο καθένας μας πια μόνος του και όλοι μαζί μπορούμε να καταστρέψουμε ή να σώσουμε τον εαυτό μας και τον κόσμο. Όλοι μαζί και ο καθένας μόνος του μπορεί ν' αλλάξει προς το χειρότερο ή προς το καλύτερο τον εαυτό του και τον κόσμο».

Kai αυτό ποίηση είναι.

Η ποίηση βέβαια μπορεί να μην αλλάζει αμέσως τον κόσμο, τον προετοιμάζει όμως μυστικά για τις αλλαγές που θα έρθουν. Μπροστάρηδες σ' αυτές τις αλλαγές είναι οι μεγάλοι «ποιητές της θυσίας». Αυτοί που έδωσαν τη ζωή τους για τη δικαιοσύνη,

την ελευθερία, την αγάπη, που βασανίστηκαν, εξορίστηκαν, θανατώθηκαν γιατί υπερασπίστηκαν τις ανθρωπιστικές αξίες. Αυτά τα εκατομμύρια των αδικοχαμένων μεγάλων ποιητών της ζωής και της ψυχής, που επέκτειναν τη Συνείδηση και με το αίμα τους ημέρεψαν τους ανθρώπους και μεγάλωσαν το πνεύμα. Που θυσιάστηκαν για την εξέλιξη της Ανθρωπότητας. Αυτοί δημιουργούν στον ενεργό χρονότοπο της ανθρώπινης Ιστορίας ένα είδος «ποιητικής μεταφυσικής αλλαγής». Αυτοί μας θυμίζουν τη μεγάλη αλλαγή που οφείλουμε όλοι: να μετατρέπουμε τα σκοτάδια της συνείδησης σε φως. Όλους αυτούς που ξεχάσαμε, όλους αυτούς που ξεχνάμε, όλους αυτούς που λίγοι πια τους θυμούνται.

Έπειτα σκέφτομαι ότι σε 50 χρόνια δεν θα μας θυμάται κανείς... έτσι θα συμβεί με σχεδόν όλους μας, σαν να μην περάσαμε ποτέ από αυτόν τον κόσμο, όμως αυτή η σκέψη με κάνει να νιώθω πιο ελεύθερος, να νιώθω ότι δεν κινδυνεύω από πολλά, αφού κάποτε θα χαθούν, όλα.

Kai autό ποίηση είναι.

Ίσως, επειδή όσο μεγαλώνω τόσο λιγότερα επιθυμώ. Ίσως επειδή όσο μεγαλώνω, τόσο λιγότερο με επιθυμεί η ζωή. Όμως, ίσως γίνω πιο ευτυχής αν βιώνω έτσι τον κόσμο, να σκέφτομαι δηλαδή ότι θα είμαι προστατευμένος στο στόμα της ανυπαρξίας ή μιας μεταθανάτιας ύπαρξης... Ό,τι και να 'ναι, να ζήσω είπα το παρόν που μου απόμεινε, σαν ένα όνειρο που δεν ήτανε δικό μου, σαν ένα παιχνίδι που φτιάχτηκε για μένα, σαν ένα όνειρο και ένα παιχνίδι που φτιάχτηκε για όλους μας... σαν ένα όνειρο και παιχνίδι που ίσως εμείς να είμαστε οι αρχικοί δημιουργοί του... Ποιος ξέρει...

Kai autό ποίηση είναι.

Βλέπω τώρα τον ήλιο να δύει, τα χρώματα του δειλινού ξαφνικά μου αρέσουν, τα αιώνια κύματα βρέχουν το ώριμο σώμα μου. Οι ωραίες κοπέλες παιζουν μεταξύ τους πετώντας νερό η μία στην άλλη, ο σύγχρονος παπάς κολυμπάει χαρούμενος στη Μεταφυσική των Υδάτων, η γειτόνισσα σταυροκοπιέται καθώς μπαίνει στην θάλασσα, ίσως φοβάται μην την φάει κανένας καρχαρίας, ψάρι του είδους της, ένα ζευγάρι φιλιέται στο τραπέζι όπου τρώνε, ο σπουργίτης από κάτω τσιμπολογάει τα ψίχουλα (η ποίηση συνεχίζεται), το αεράκι με δροσίζει, το γαλάζιο διεισδύει μέσα μου, το φως που γλυκά υποχωρεί, το φως... το σκοτάδι που έρχεται απαλά, το σκοτάδι... Όλα κινούμενα και ακίνητα σε μια ευλογία χωρίς ποιητικά λόγια, χωρίς

ελπίδα, χωρίς ανησυχία, χωρίς θρησκείες και διαχωρισμούς.

Όλα αυτά είναι ποίηση ή κάτι παραπάνω από ποίηση. Είναι μια αέναη Φιλοσοφία και μια άγνωστη Τέχνη. Είναι η Ζωή. Είναι το Παν και το Τίποτα. Το Πάντα και το Ποτέ. Σαν να συμβαίνουν όλα μόνο μια στιγμή και μετά, η ποίηση της Ανυπαρξίας, σαν να συμβαίνουν όλα χιλιάδες χρόνια τώρα και μετά, η ποίηση της Ύπαρξης... Κλείνω τα μάτια μου στο φως και στο σκοτάδι και βυθίζω το κεφάλι μου στα νερά για να πνιγώ μέσα σε τούτη την κοσμική ροή του παρόντος χρόνου.

και αυτό ποίηση είναι.

Νιώθω ένα άγγιγμα. Η Νατάσσα με τράβηξε από το χέρι να με βγάλει έξω από τη θάλασσα, από τη θάλασσα των σκέψεων, από τη θάλασσα του θυμού και της γαλήνης, από τη θάλασσα της συγκρατημένης χαράς μου και της βαθιάς μου θλίψης. «Έλα να φύγουμε σιγά-σιγά», μου είπε. «Έχουνε μείνει δυο κομμάτια μουσακά στο ψυγείο... θα φτιάξουμε μια σαλάτα, θα πιούμε και το κρασί που έφερες από το χωριό... Θα δεις, ωραία θα είναι!».

*Kai Autό Poίēsē Eίνai
η Έva Poίētikό Kalokairinό Apόγeνμa.*

